

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΟΕ'

ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 - 115 21 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 72.18.308

15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1998

ΑΡΙΘ. 8

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
ΤΟΠΟΤΗΡΗΤΗΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

Πρὸς
τὸ Χριστεπώνυμον Πλήρωμα
τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν
Ἀγαπητοί μου Χριστιανοί,
Χριστὸς Ἀνέστη!

Πάσχα καὶ πάλιν ἐορτάζομεν μὲ πολλὴν πνευματικὴν ἀγαλλίασιν καὶ χαρὰν καὶ ψάλλομεν τὸ Χριστὸς ἀνέστη.

Πάσχα καὶ πάλιν ἐορτάζομεν καὶ συμπανηγυρίζομεν, ὡς γνήσιοι πνευματικοὶ ἀδελφοί, κατὰ τὴν μεγάλην ταύτην Δεσποτικὴν ἐορτὴν, ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ τοῦ κόσμου, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν ἀναπάντα Σωτῆρα Χριστόν.

Συναντώμεθα κατὰ τὴν Πασχαλινὴν ταύτην ἐορτὴν, καὶ ψάλλομεν θαυμασίους καὶ γλυκυτάτους ἀναστασίμους ὕμνους, ἀνταξίους τοῦ μεγάλου καὶ κοσμοσωτηρίου γεγονότος τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ.

Χριστὸς ἀνέστη ψάλλει ἡ Μήτηρ ἡμῶν Ἁγία Ἐκκλησία, καὶ μέσα εἰς τὸν πασχάλιον αὐτὸν χαιρετισμὸν συγκεντρώνει ὅλην τὴν εὐαγγελικὴν ἱστορίαν καὶ ἀλήθειαν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ.

Χριστὸς ἀνέστη ψάλλομεν οἱ Χριστιανοὶ καὶ νοερῶς εὐρισκόμεθα πρὸ τοῦ κενοῦ μνήματος τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ ἀκούομεν τὸν χαιρετισμὸν αὐτοῦ «Χαίρετε», ἀπευθυνόμενον πρὸς τὰς Μυροφόρους γυναῖκας.

Χριστὸς ἀνέστη ἀναφωνοῦμεν καὶ αἰσθανόμεθα ῥίγη πνευματικῆς χαρᾶς καὶ συγκινήσεως, διότι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ προεικονίζει καὶ τὴν ἰδικὴν μας ἀνάστασιν.

Χριστὸς ἀνέστη κηρύττομεν καὶ ζῶμεν τὴν ἀδιάρρηκτον συνέχειαν, ἡ ὅποια ὑπάρχει μεταξὺ

τῶν αὐτοπτῶν μαρτύρων τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῶν ἀναριθμῶν Χριστιανικῶν γενεῶν, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ πανσεβασμοῦ Πάσχα, μέχρις ἡμῶν τῶν συγχρόνων Χριστιανῶν.

Τὸ Χριστὸς ἀνέστη εἶναι ὁ πασχάλιος χαιρετισμὸς ἡμῶν. Καὶ μέσα εἰς αὐτὸν ἔχομεν τὴν ἀρχὴν τοῦ παγχριστιανικοῦ ἐορτασμοῦ τοῦ Πάσχα, δηλαδή τῆς ἡμέρας τῆς ἀγίας καὶ κλητῆς, αὐτῆς τῆς ἡμέρας τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα.

Τὸ Χριστὸς ἀνέστη ἐγένεν ἡ γλυκεία καὶ ἀστείρευτος πηγὴ τοῦ θείου κηρύγματος τῆς Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Τὸ Χριστὸς ἀνέστη εἶναι ὁ θεμέλιος λίθος τῶν Χριστιανικῶν θυσιαστηρίων, τὰ ὅποια συμβολίζουν τὸν κενὸν τάφον τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ, καὶ ἀποτελοῦν τὴν καρδίαν τῶν Χριστιανικῶν Ἱερῶν Ναῶν.

Τὸ Χριστὸς ἀνέστη ἀποτελεῖ τὸν ἀκρογωνιαίον λίθον τοῦ Μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας, καθ' ὅσον εἰς αὐτὸ τὸ Ἱερὸν Μυστήριον ἐπαναλαμβάνεται ἀναιμάκτως ἡ Σταυρικὴ θυσία καὶ ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ μετὰ τῆς συνεχείας αὐτῆς, ἥτις εἶναι ἡ Ἀνάληψις του, καὶ ἡ Κάθοδος τοῦ Παναγίου Πνεύματος τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς.

Τὸ Χριστὸς ἀνέστη ἔδωσε τὴν ἀκατανίκητον δύναμιν τῶν Μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας, τὸν δογματικὸν καὶ ποιμαντικὸν ὁδηγὸν τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ Ἱεραρχῶν τῆς, καὶ τὴν θείαν κλίμακα τῆς ἰσαγγέλου πολιτείας τῶν Ὁσίων καὶ τῶν ἀσκητῶν αὐτῆς.

Τὸ Χριστὸς ἀνέστη ἀπετέλεσε τὸ ὑψηλὸν βάθρον, τὸ ἱερὸν κίνητρον καὶ τὸ ἱερὸν ψαλτήριο τῶν ἱερῶν Ὑμνογράφων καὶ Ὑμνοδῶν.

Τὸ Χριστὸς ἀνέστη εἶναι ἡ ἀκλόνητος ἐλπίς τῆς

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΕΠΙ ΤΩ ΑΓΙΩ ΠΑΣΧΑ

Ἀριθμ. Πρωτ. 443

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙ-
ΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙ-
ΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΙ Ε-
ΛΘΟΣ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝΔΟΞΩΣ ΑΝΑΣΤΑΝΤΟΣ
ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

*«Πάντες ἀπολαύσατε τοῦ συμποσίου τῆς πίστεως.
Πάντες ἀπολαύσατε τοῦ πλούτου τῆς χρησιότητος».*

«Τὴν ψυχοφελὴ πληρώσαντες Τεσσαρακοστὴν» καὶ εἰς τὴν λαμπρὰν ταύτην ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως φθάσαντες, ἠθελήσαμεν νὰ ἀπευθύνωμεν εἰς ὑμᾶς λόγους ἐορτίους καὶ εὐφροσύνου παρακλήσεως. Ἀλλὰ προσεγγίσαντες τὸν εἰς τὸ Πάσχα κατηχητικὸν λόγον τοῦ προκατόχου ἡμῶν ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, κατεκλύσθημεν ἀπὸ τὴν πλήμμυραν τοῦ ἀενάου φωτὸς καὶ ἠσθάνθημεν ὅτι ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου ἐκλείπουν ὅλοι οἱ ἀστέρες.

Ὁ οὐράνιος οὗτος ἄνθρωπος καὶ ἐπίγειος ἄγγελος ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ θυσιαστηρίου τῆς πανσέπτου ταύτης καθέδρας ἱερουργῶν τὸ μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαρι-

στίας κατὰ τὴν φωταυγὴ νύκτα τῆς ἐγέρσεως τοῦ Κυρίου ἠχμαλωτίσθη κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς Ἀναστάσεως, καὶ κατέστη ὄργανον θεοκίνητον. Διὰ τοῦτο, ὄχι αὐτός, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα ὠμίλησε δι' αὐτοῦ.

Ὁ κατηχητικὸς τοῦ λόγος δὲν εἶναι ἔργον ἀνθρωπίνης καλλιπείας, ἀλλὰ ἐκρηξις ἀσυγκρατήτου χαρᾶς, ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος, καὶ χεῖμαρρος οὐρανοῦ φωτοχυσίας.

«Ἡ τοῦ στόματος αὐτοῦ καθάπερ πυρρὸς ἐκλάμψασα χάρις» ἦναψε τὴ λαμπάδα τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. Ἐφωταγώγησε τὴν οἰκουμένην καὶ τὸ ἅπαξ τῆς Κωνσταντινουπολίτιδος Ἐκκλησίας, διὰ τοῦ Χρυσορρήμονος, ἀπεδείχθη αἰεὶ διὰ πάσας τὰς Ἐκκλησίας.

Ὁ κατηχητικὸς οὗτος λόγος κατέστη ὁ εἰς λόγος τῆς Ἀναστάσεως, ὁ πανανθρώπινος καὶ οἰκουμενικός.

Ὅπου καὶ ἂν ἐορτάζηται ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου, καθ' ἅπασαν τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, εἰς ὅλας τὰς γλώσσας καὶ τοὺς λαοὺς, ἀκούεται ἀναγιγνωσκόμενος μετὰ τὴν αὐτὴν ἐκπληξιν ὁ σύντομος καὶ ἀνεξάντλητος ἀναστάσιμος οὗτος λόγος.

Κατηγεῖ τὰ ὄπα. Εὐφραίνει τὰς καρδίας. Ὑπερβαίνει τὰς προσδοκίας. Καταργεῖ τοὺς φόβους. Παύει

ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως ὄλων τῶν ἐν πίστει κεκοιμημένων Χριστιανῶν. Διότι Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, ἐγένετο ἡ ἀρχὴ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν. Προσδοκῶμεν ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος.

Ἀγαπητοὶ μου Χριστιανοί,

Ὡς πιστοὶ καὶ ἀφοσιωμένοι ὀπαδοὶ τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ καὶ τέκνα πιστὰ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας του, ἄς χαρῶμεν καὶ πάλιν σήμερον ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τοῦ Ἁγίου Πάσχα.

Ἄς ὑψωθῶμεν ἀπὸ τὰς μερίμνας τοῦ βίου καὶ τὰς ἀκαταστασίας τοῦ κόσμου τῆς ἀμαρτίας καὶ ἄς προσκυνήσωμεν τὸν ἀναστάντα Κύριον ἡμῶν.

Ἄς ὑψώσωμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν εἰς τὰ ὕψη τῆς θεϊκῆς ἀγάπης. Διότι ἡ ἀνθρωπότης σήμερον, κατὰ ἓνα μεγάλο ποσοστὸν ἐγινε σκληροκάρδιος καὶ σκληροτράχηλος. Ἐκαμε δὲ τρόπον ζωῆς τῆς τὸ μῖσος πάντων ἐναντίων πάντων.

Ἄς ἐγγίσωμεν νοερῶς μετὰ ἀπέραντον ἀγάπην τὸν ἀναστάντα Κύριον, διὰ νὰ εὐρωμεν τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς ἡμῶν καὶ διὰ νὰ χαρῶμεν τὴν πραγματικὴν χαρὰν, ἡ ὁποία πηγάζει ἀστείρευτος ἀπὸ τὸ κενὸν μνημα τοῦ Χριστοῦ.

Ἄρκετὰ βασανίζει τὸν κόσμον ἡ προδοσία τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Χριστόν. Ἄρκετὰ ἡ ἄγνοια τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ψυχρότης τῆς πρὸς τὸν Χριστόν πίστεως ἐψύχρανε τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς κατήτησε νὰ ζῶσιν ὡς ἐχθροὶ καὶ ὄχι ὡς ἀδελφοί.

Εἶθε ἡ σημερινὴ μεγάλη ἐορτὴ τοῦ Ἁγίου Πάσχα νὰ ἀποτελέσῃ τὸ ἐγερτήριο μῆνυμα διὰ μίαν πραγματικὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν καὶ πολιτείαν.

Εἶθε τὸ σεβάσιμον καὶ θεῖον Πάσχα καὶ ὁ πανηγυρικὸς ἐορτασμὸς αὐτοῦ νὰ γίνῃ μετάβασις πνευματικὴ, ἀπὸ τὴν ἀκανθώδη γῆν τῆς ἀμαρτίας πρὸς τὴν νοητὴν γῆν τῆς ἀκλονήτου πίστεως εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν ἁγίων ἔργων, τὰ ὁποῖα εἶναι τὸ ἅγιον ἀποτέλεσμα τῆς πίστεως.

Χριστὸς Ἀνέστη! Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ ἡ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν τῇ 19ῃ Ἀπριλίου 1998 - Κυριακῇ τοῦ Πάσχα.

Εὐχέτης πάντων ὑμῶν πρὸς τὸν ἀναστάντα Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Ο ΤΟΠΟΤΗΡΗΤΗΣ

† Ο ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

τὸν θρῆνον. Φέρει τὴν χαρὰν. Παρέχει τὴν ἄφεισιν. Ἀμείβει τοὺς ἐργασαμένους ἀπὸ τῆς πρώτης ὥρας. Καὶ δὲν περιφρονεῖ τοὺς φθάσαντας εἰς τὴν ἑνδεκάτην.

Ἐν τέλει, καλεῖ τοὺς πάντας* νηστεύσαντας καὶ μὴ νηστεύσαντας, ἐγκρατεῖς καὶ ραθύμους, νὰ τιμήσουν τὴν ἡμέραν.

Καὶ ἐκπλήττεται ὁ ἀκροατὴς μὲ τὴν τοιαύτην παρρησίαν καὶ τόλμην τοῦ παναγίου τούτου Πατρὸς, ἀλλὰ λαμβάνει τὴν ἀπάντησιν ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ διαγωγὴν του:

Ἐπειδὴ τόσο ἐνήστευσεν, ἠσκήθη, καὶ ἐθυσιάσθη διὰ τὸν Ἀναστάντα καὶ τοὺς ἀδελφούς του* ἐπειδὴ ἐγνώρισε τὴν ὑπὲρ πάντα νοῦν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ* ἐπειδὴ ἠξιώθη τῆς θείας δωρεᾶς καὶ ἐπλήσθη Πνεύματος ἁγίου* γίνεται θεὸς κατὰ χάριν. Ἀγαπᾷ τοὺς ἀδελφούς καθ' ὁμοιότητα Θεοῦ. Γνωρίζει πόσα ὑποφέρουν οἱ ἀδύνατοι ἀδελφοὶ του καὶ τί χάνουν μὲ τὴν ραθυμίαν καὶ τὴν ἀμέλειάν των. Διὰ τοῦτο τολμᾷ, συμπεριφερόμενος ὡς θεόφρων καὶ θεοδίδακτος. Ὀμιλεῖ τὴν γλώσσαν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Φανεροὶ τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὑπερβαίνων τὴν ἀνθρωπίνην λογικὴν καὶ δικαιοσύνην, διαγράφει τὰ σχετικά. Καταργεῖ τὰ πρωτόκολλα. Καλεῖ τοὺς πάντας εἰς τὴν χαρὰν.

«Πάντες ἀπολαύσατε τοῦ συμποσίου τῆς πίστεως. Πάντες ἀπολαύσατε τοῦ πλοῦτου τῆς χρησιμότητος». Αὕτη ἡ πίστις τῆς Ἐκκλησίας, ἡ εὐρύχωρία τῆς ἀγάπης, ἡ δύναμις τῆς Ἀναστάσεως.

Ὁ κατηχητικὸς λόγος μᾶς διδάσκει τὴν ἀλήθειαν καὶ μᾶς φανεροὶ τὴν ἀγάπην. Μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι ἀλήθεια τῆς πίστεως εἶναι ἡ ἀποκάλυψις τῆς θείας ἀγάπης. Καὶ χωρὶς τὸν σταυρὸν τῆς ἀγάπης, δὲν δύναμεθα νὰ γνωρίσωμεν τὴν ἀλήθειαν τῆς Ἀναστάσεως.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ὀμιλεῖ μετὰ τοιαύτης τόλμης, διότι ἀγαπᾷ. Διότι εἶναι τῆς Ἀναστάσεως τὴν πείραν εὐληφώς. Καὶ θεωρεῖ παράδεισον χαρᾶς τὴν σωτηρίαν τῶν ἀδελφῶν του, δι' οὓς Χριστὸς ἀπέθανε καὶ ἀνέστη.

Διὰ τοῦτο ἡ κορυφαία ἐορτὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι ἡ σημερινή, ὡς τοῦ ἄδου ἡ νέκρωσις καὶ τῆς ἔχθρας ἡ κατάλυσις.

Ἡ κορυφαία χαρὰ εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Χριστιανοῦ εἶναι ἡ μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων μετοχὴ εἰς τὸ συμπόσιον τῆς πίστεως, ὅπου ὁ πλοῦτος τῆς χρησιμότητος καλεῖ τοὺς πάντας νὰ εὐφρανθοῦν.

Ὅμως πολλοὶ δὲν συμμετέχουν εἰς τὴν παγκόσμιον ταύτην χαρὰν. Καὶ δὲν εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι δὲν καλοῦνται — διότι οἱ πάντες καλοῦνται —, ἀλλὰ ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν μάθει νὰ ἀγαποῦν. Δὲν δύνανται νὰ ἀγαποῦν, ἐπειδὴ δὲν θεωροῦν ὡς ὑψίστην χαρὰν καὶ ἀπόλαυσίν των τὸν πλοῦτον τῆς χρησιμότητος, τὴν ἄμετρον φιλανθρωπίαν τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου.

Ὁ Θεὸς ἀμείβει διὰ τῆς ἀγάπης καὶ τιμωρεῖ διὰ τῆς ἀγάπης.

Ἡ ἀγάπη δημιουργεῖ ἐν ἀρχῇ τὰ πάντα. Καὶ ἡ ἀγάπη κρίνει ἐν τέλει τοὺς πάντας.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ φανέρωσις καὶ ὁ θρίαμβος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Ὁ κατηχητικὸς λόγος τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ Χρυσόστομου, ὡς θεῖον δῶρον, ἐμπνέει καὶ ἐνδυναμοῖ εἰς τὸ διηνεκὲς ὀλόκληρον τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Καὶ ἐρμηνεύει διατὶ τὸ ταπεινὸν Φανάριον εἶναι τόπος θεολογικὸς καὶ διατὶ δόξα τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας εἶναι ὁ σταυρός.

Οἱ ταπεινοὶ καὶ συντετριμμένοι, οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ σταυροῦ, εἶναι πάντοτε οἱ ἄνθρωποι τῆς χαρᾶς τῆς Ἀναστάσεως. Τοιοῦτοι ὑπῆρξαν μυριάδες ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἐξακολουθοῦν ὑπάρχοντες. Μεταξὺ δὲ αὐτῶν λαμπρὰν θέσιν κατέχουν οἱ τὸν σταυρὸν τῆς ἀσκήσεως ἀράμενοι καὶ τὴν μοναχικὴν πολιτείαν ἀκολουθήσαντες, ἐν οἷς καὶ οἱ ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει Ἄθωνι, ἐπὶ ἑκατονταετίας ἀδιαλείπτως ἐναλλασσόμενοι καὶ ἐφέτος χιλιετίαν ὅλην συνεχοῦς πνευματικῆς ζωῆς ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως καὶ μέχρι σήμερον τῆς ἐν αὐτῷ Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς Μονῆς Ξενοφώντος ἐορτάζοντες. Πάντες οὗτοι, οἱ ἀπ' αἰῶνος διακονήσαντες τῇ Ἱερᾷ ταύτῃ Μονῇ καὶ οἱ σήμερον συνεχίζοντες τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν, ἐν τε τῷ Ἁγίῳ Ὄρει καὶ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς, μεταλαμβάνουν τῶν ἐπουρανίων μυστηρίων. Ἀπολαμβάνουν ἀσφαλῶς τὴν ἐλευθερίαν τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ. Ἀπολαμβάνουν τὸ συμπόσιον τῆς πίστεως καὶ τὸν πλοῦτον τῆς χρησιμότητος.

Καὶ γίνονται κοινωνοὶ τῆς ἱερᾶς καὶ πνευματικῆς Τραπέζης δεχόμενοι τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Ἀναστάντος «εἰς πίστιν ἀκαταίσχυντον, εἰς ἀγάπην ἀνυπόκριτον, εἰς πλησμονὴν σοφίας». Τούτους καὶ ἡμεῖς ἄς μιμηθῶμεν κατὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σταυρὸν. Διότι, ἐνῶ ὅλα κάποτε θὰ καταλυθοῦν* ὅλοι αἱ ἄνθρωποι ἐπιτυχία θὰ παρέλθουν — αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν σαλευθήσονται —, θὰ μείνη ὡς φῶς ἀνέσπερον ἐλπίδος καὶ σωτηρίας πάντων τὸ γεγονός τῆς Ἀναστάσεως, ὡς ὁ θρίαμβος τῆς θείας ἀγάπης ἐν ἀληθείᾳ.

Ἀληθῶς ἀνέστη ὁ Κύριος καὶ ζωὴ πολιτεύεται ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς.

Τῷ δὲ ἐκ νεκρῶν Ἀναστάντι Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν δόξα, τιμὴ καὶ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

* Ἅγιον Πάσχα 1998

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ διάπυρος πρὸς Χριστὸν Ἀναστάντα εὐχέτης πάντων ὑμῶν.

Ἄγιον Ὄρος καὶ πολιτισμὸς*

16. Τὸ ζήτημα τοῦ ἀβάτου τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Τοὺς τελευταίους μῆνες ἐγέρθηκε, ὡς μὴ ὠφελει, θόρυβος γιὰ τὸ ἄβατο τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Ὁ θόρυβος αὐτός, ποὺ εἶχε «φεμινιστικὰ» κίνητρα καὶ ἐλατήρια, εἶναι τελείως ἀδικαιολόγητος, διότι τὸ ἄβατον, ποὺ προβάλλεται ἀπὸ τὸ αὐτοδιοίκητο τῆς Ἀθωνικῆς Πολιτείας καὶ στηρίζεται σὲ σεβαστὸ ἔθος, δὲν στρέφεται ἐναντίον τῶν γυναικῶν. Εἶναι εἰς ὅλους γνωστόν, ὅτι ὁ Ἄθως ἐξυμνεῖται ὡς «τὸ περιβόλι τῆς Παναγίας» καὶ κατὰ ποικίλους τρόπους προβάλλει

Τοῦ κ. **ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ**

Ὁμοτ. Καθηγητοῦ τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν
Τακτικοῦ Μέλους τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἀκαδημίας
τῶν Ἐπιστημῶν καὶ τῶν Τεχνῶν

κατ' ἐξοχὴν τὴν Θεοτόκο ὡς πρότυπον πραγματοποιήσεως τῆς γνησίας ιδέας τοῦ «αἰωνίου θήλεος», ἡ ὁποία πρέπει νὰ ἐμπνέη ὅλες τὶς γυναῖκες καὶ νὰ εἶναι τὸ θεμέλιο πάσης ὑγιούς «φεμινιστικῆς» κινήσεως, ἀλλὰ καὶ ὡς τὸ —ἄξιον πρὸς μίμησην ἀπὸ ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς Χριστιανοὺς— πρότυπον τῆς ζωντανῆς πίστεως, τῆς βαθειᾶς ταπεινοφροσύνης, τῆς ἠθικῆς καθαρότητος, τῆς ὑπομονῆς στὴν ἀντιμετώπισιν τῶν θλίψεων, τῆς στοργῆς καὶ τῆς ἀγάπης. Τὸ Ἄγιον Ὄρος κατ' ἐξοχὴν προβάλλει τὴν «εὐλογημένην ἐν γυναιξίν», τὴν «κεχαριτωμένην» (Λουκ. α' 28) Μητέρα τοῦ Λυτρωτοῦ, τὴν «τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφεείμ».

Στὸ Ἄγιον Ὄρος «ἡ προσκύνησις» τῆς Παναγίας «εἶναι ἐντονώτερη ἀπὸ κάθε ἄλλο χῶρο τῆς Ὀρθοδοξίας. Λέγεται ἄλλως τε ἢ ἰδίᾳ ἡ Θεοτόκος "Ἄγιον Ὄρος" στὴν ὑμνογραφία. Σ' αὐτὴν εἶναι ἀφιερωμένα πολλὰ Καθολικὰ ἢ Κυριακὰ καὶ πλήθος παρεκκλησιῶν», ἐνῶ στὴν «μητέρα τῆς Παναγίας Ἄννα... εἶναι ἀφιερωμένη καὶ ἡ γνωστὴ σκῆτη»¹⁴⁸.

Τὸ ὅλον ζήτημα τοῦ ἀβάτου δὲν σχετίζεται

πρὸς τὰ ζητήματα τῆς ἰσότητος ἢ τῆς ἐλευθερίας τῆς διακινήσεως τῶν δύο φύλων, ἀλλὰ πρὸς μακροαίωνα παράδοσι, ἡ ὁποία στηρίζεται πάνω στὸ δικαίωμα τῶν μοναχῶν νὰ ρυθμίζουν τὰ τοῦ οἴκου των. Ὡς ἔχει τονισθῆ, τὸ Ἄγιον Ὄρος «δὲν εἶναι οὔτε τουριστικὸ θέρετρο, οὔτε χῶρος ἀναψυχῆς, οὔτε μουσεῖο. Εἶναι χῶρος προσευχῆς, ἀλλὰ καὶ σπῆτι τῶν μοναχῶν. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιβάλλει στὸν ἄλλον νὰ μπεῖ στὸ σπῆτι του μὲ τὸ ζόρι»¹⁴⁹. Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ γνώμη, τὴν ὁποία διετύπωσε γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ ἡ ἀνήκουσα στὴν Ἀριστερὰ Λουτσιάνα Καστελίνα, μέλος τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου, πρώην Πρόεδρος τῆς μέσα σ' αὐτὸ Ἐπιτροπῆς Πολιτισμοῦ καὶ σημερινὴ Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς ἔξωτερικῶν οἰκονομικῶν σχέσεων τοῦ Κοινοβουλίου τούτου. Ἡ ἰταλὶς αὐτῆ, ἡ ὁποία ἔχει συνυπογράψει τὴν προωθηθεῖσα ἀπὸ τὸν Εὐρωβουλευτὴ κ. Ἀλ. Ἀλαβάνο ἀξιέπαινη δήλωσι 35 Εὐρωβουλευτῶν γιὰ τὸν σεβασμὸ ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση τοῦ εἰδικοῦ καθεστώτος τοῦ Ἁγίου Ὄρους, δήλωσε τὰ ἑξῆς: «Ἢμπορεῖ κάποιος νὰ συμφωνῆ ἢ νὰ διαφωνῆ πρὸς τὸ Ἄβατο τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἀλλὰ, ἀν ἐπιθυμῆ αὐτὸ ἢ Μοναστικὴ Πολιτεία, ὀφείλουμε νὰ τὸ σεβασθοῦμε. Εἶναι ἓνα ζήτημα ἐλευθερίας. Δὲν δυνάμεθα νὰ ἐξαναγκάσωμε τὶς Μονές νὰ δεχθοῦν τὴν ἐπίσκεψιν γυναικῶν»¹⁵⁰. Ἄλλως τε, ὡς ἔχομεν ἤδη ἐπισημάνει, «δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν, ὅτι οὐ μόνον ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει, ἀλλὰ καὶ εἰς μεγαλυτέρους ἢ μικροτέρους χῶρους πολλῶν Ἱ. Μονῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς καὶ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Δύσεως ὑπάρχει ἄβατον εἴτε διὰ γυναικας εἴτε δι' ἄνδρας»¹⁵¹.

Στὸ Ἄγιον Ὄρος ἦταν τόσο γενικῶς ἀποδεκτὸ τὸ ἄβατο, ποὺ ἴσχυε σχεδὸν ἐξ ἀρχῆς, «ὥστε κανεὶς δὲν ἐσκέφθηκε νὰ προσθέσῃ σ' ἐνα ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα Τυπικὰ... μίᾳ διάταξιν ποὺ νὰ κατοχυρώνη τὴν ἀπαγόρευσι. Γιὰ πρώτη φορὰ μνημονεύεται ἡ ἀπαγόρευσις, καὶ μάλιστα ἐμμέ-

149. Ἐφημ. «Γνώμη Πατρῶν», 22 Σεπτ. 1997.

150. Περιοδ. «Ἐκκλησία», 1 Ὀκτ. 1997, σ. 650.

151. Αὐτόθι. Πρβλ. Γεωργίου Δ. Καχομιάνη, Ἄβατον Μονῆς: Ἐθνοσκευτικὴ καὶ Ἠθικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία, τόμ. 1, στ. 19-21.

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 194 τοῦ ὑπ' ἀρ. 7 τεύχους.

148. Παν. Κ. Χρήστου, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 124.

σως μόνο, στο *Τυπικὸ Μανουήλ Παλαιολόγου*¹⁵².

Τὸν Ὀκτώβριο 1997 ὁ ἐμπυχωτῆς τοῦ «Οἰκονομικοῦ Ταχυδρόμου» καὶ διακεκομμένος δημοσιογράφος καὶ ἀναλυτῆς τῆς ἐπικαιρότητας κ. Γιάννης Μαρίνος, ὁ ὁποῖος πάντοτε διακρίνεται γιὰ τὴν εὐστοχη καὶ ἀντικειμενικὴ κρίσι καὶ ἀξιολόγησι προσώπων, γεγονότων, φαινομένων καὶ ἀπόψεων, ἀναφερόμενος στὶς συζητήσεις περὶ τοῦ ἀβάτου τοῦ Ἁγίου Ὁρους, —οἱ ὁποῖες προεκλήθησαν ἐκ τοῦ ὅτι οἱ κυρίες Ὑπουργοὶ τῆς Σουηδίας καὶ τῆς Φινλανδίας ὑπεστήριξαν τὴν κατάργησι τοῦ ἀβάτου τοῦ Ἁγίου Ὁρους—, ἔγραψε στὴν ἐφημερίδα «Τὸ Βῆμα» ἐξαίρετον ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἄβατον καὶ ἰσότητα τῶν φύλων». Ἄς ἐπιτραπῆ νὰ ὑπομνήσωμε γιὰ μίαν ἀκόμη φορὰν μερικὰς περικοπὰς ἐκ τοῦ ἁρθρου αὐτοῦ, οἱ ὁποῖες ἔχουν ὡς ἐξῆς:

«Ἡ ἐλευθερία τῆς αὐτοδιάθεσης τῶν ἀνθρώπων καὶ οἱ μακροαῖνες θρησκευτικὰς τους πεποιθήσεις ὁδήγησαν μὴ ὁμάδα ἐξ αὐτῶν νὰ ἐπιλέξουν τὴν ἀπόσυρσίν τους σὲ ἕνα δικό τους (ἰδιοκτησία τους) χωρὶς περιχαρακωμένο παντῆρ καὶ νὰ συνεχίσουν τὴν ἐπὶ γῆς διαδρομὴ τους μοναχοί, χωρὶς γυναῖκα, χωρὶς οἰκογένεια, χωρὶς περιουσία... Δικαίωμά τους δὲν εἶναι;

»Γιατὶ τὸ Ἅγιον Ὄρος εἶναι τὸ σπίτι τους, οἱ ἀλλῆς καὶ τὰ περιβόλια τῶν κατοικιῶν τους καὶ δικαιοῦνται καὶ αὐτοὶ ὅπως καὶ ὅλοι ἐμεῖς νὰ δέχονται ἢ νὰ μὴ δέχονται ὅποιον ἐπισκέπτη θέλει νὰ περάσει τὸ κατώφλι τους.

»Θὰ δέχονταν οἱ κυρίες ποὺ πολεμοῦν τὸ ἄβατον νὰ μπαινοβγαίνουν στὸ σπίτι τους κάποι... καλόγηροι τοῦ Ἁγίου Ὁρους γιὰ νὰ δοῦν πῶς ζοῦν μὲ τὴν οἰκογένειά τους; Τὸ ἐρώτημα, ὅσο κι ἂν φαίνεται ἀστεῖο, ἐν τούτοις ἀποδίδει μὴ πραγματικότητα, ποὺ ἡ εὐλογία περιέργεια τῶν γυναικῶν καὶ οἱ νόμιμοι καὶ ὠραῖοι ἀγῶνες τους γιὰ ἰσότητα μὲ τοὺς ἀνδρες τὶς ἐμποδίζουν νὰ τὴν δοῦν καὶ σεβασθοῦν. Ἐπειτα, ποῖο εἶναι τὸ κίνητρο πέραν τῶν ἀφηρημένων ἀρχῶν περὶ ἰσότητας; Οὔτε οἱ κυρίες Ὑπουργοὶ (τῆς Σουηδίας καὶ τῆς Φινλανδίας), ποὺ ἂν δὲν εἶναι ἄθεες πάντως δὲν εἶναι χριστιανὲς ὀρθόδοξες, ἀλλὰ οὔτε, νομίζω, καὶ οἱ Ἕλληνι-

δες ποὺ τάχθησαν τώρα στὸ πλευρό τους τὸ κάνουν ἀπὸ ζωηρὴ ἐπιθυμία νὰ προσκυνήσουν στὰ μοναστήρια καὶ νὰ μετάσχουν στὶς ἀτελείωτες καὶ ἐπίπονες ἀκολουθίαι μέσα στὸ σκοτάδι. Οἱ καλὲς χριστιανὲς σέβονται τὸ ἄβατον καὶ ἀρκοῦνται στὴν εἴσοδο στὶς ἀπειράριθμες ἐκκλησίες καὶ μοναστήρια τῆς ὑπόλοιπης Ἑλλάδας.

»Ἄρα οἱ ἐπιδιώκουσες κατάργησι τοῦ ἀβάτου θέλουν νὰ ἔχουν τὴν εὐχέρεια νὰ τὸ ἐπισκέπτονται γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν περιέργειά τους ἢ γιὰ νὰ θαυμάσουν τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς θησαυροὺς. Ὁμολογουμένως σεβαστὸ τὸ ἐνδιαφέρον τους, ἀλλὰ ὄχι ἐπαρκὲς γιὰ νὰ παραβιασθεῖ τὸ ἄβατον. Ἐπιτέλους, ἂς ἀρχίσουν ἀπὸ τὸ Βυζαντινὸ Μουσεῖο, τὸ Μουσεῖο Μπενάκη, ποὺ φιλοξενοῦν τὶς εἰκόνες τῆς Μονῆς τοῦ Σινᾶ, ἀλλὰ ματαιῶς ἀναμένουν ἐπισκέπτες ἢ ἔστω ἐπισκέπτριες, γιὰ νὰ μὴν ὑποδείξω τὰ ἀπειράριθμα ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα μοναστήρια, ποὺ φιλοξενοῦν ἀνάλογους ἢ καὶ σημαντικότερους θησαυροὺς τέχνης.

»Κατάργησι τοῦ ἀβάτου θὰ μετατρέψει αὐτόματα τὸ Ἅγιον Ὄρος σὲ τουριστικὸ θέρετρο καὶ ἐμποροπανήγυρη, ὅπως δυστυχῶς ἔχει συμβεῖ μὲ πλῆθος ἄλλα μοναστήρια καὶ ἐκκλησίες...

»Νὰ ὑπενθυμίσω ἀκόμη στὶς εὐαίσθητες καὶ πάντα ἀξιοσέβαστες φεμινίστριες ὅτι καὶ σὲ ἄλλα δόγματα ὑπάρχουν μοναχικὰ τάγματα ποὺ ἐπιβάλλουν τὸ ἄβατον, ἰδίως σὲ γυναικεῖα μοναστήρια καὶ σὲ βάρους τῶν ἀνδρῶν, ὅπως ἄλλωστε καὶ στὴν Ἑλλάδα...»¹⁵³.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

153. Περιοδ. «Ἐκκλησία», 1 Νοεμβρίου 1997, σσ. 724-725.

**ΝΕΑ ΜΝΗΜΕΙΩΔΗΣ
ΑΓΙΟΛΟΓΙΚΗ ΣΕΙΡΑ
«ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΜΑΣ»**

Ἐπὶ τέλους, τὰ ἁγιασμένα κείμενα τῶν Συναξαριῶν, ποὺ εἶναι καταχωρημένα στὰ Μηναῖα τῆς Ἐκκλησίας μας, δίδονται γιὰ πρώτη φορὰ σὲ προσεγμένη μετάφρασι, μὲ ἀναλυτικὴ εἰσαγωγή καὶ πραγματολογικὰς σημειώσεις ἀπὸ τὸν θεολόγο, φιλόλογο - λυκειαρχὴ Γεώργιο Δ. Παπαδημητρόπουλο. Κυκλοφοροῦν ὅλοι οἱ τόμοι (Ἰανουαρίου ἕως Δεκεμβρίου).

152. Παν. Κ. Χρήστου, ἐνθ' ἄνωτ. Archives de l' Athos, Paris: Actes du Protaton, par Denise Papachrysanthou, 1975, ὑφ. 260.

Η 8η ΚΛΗΡΙΚΟΛΑΪΚΗ ΣΥΝΕΥΛΕΥΣΗ ΤΗΣ Ι. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ*

Ἐχοντας πρωτίστως κατὰ νοῦ ὅτι ὁ πιστὸς ἔχει ὡς γνώμονα ἀμετάθετο τὸ ἀναλλοίωτο θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ ἐκπληρώσει μὲ καρτερία μέσα σ' ἓνα συνεχῶς μεταβαλλόμενο κόσμο, γνωρίζουμε ἐκ τῶν προτέρων ὅτι θὰ συγκρουσθοῦμε ἀναποφεύκτως μὲ δυνάμεις ἀντίπαλες. Ὅσο εἰρηνική, δημιουργική καὶ φιλάν-

Τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας
κ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ

θρωπη καὶ ἀν εἶναι ἡ πορεία μας, σ' ὁποιοδήποτε χῶρο τοῦ κόσμου, εἶναι ἐκ τῶν πραγμάτων ἀδύνατον νὰ μὴ μᾶς πολεμήσουν ὅλοι ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων τὰ ἰδιοτελῆ συμφέροντα θίγονται, σ' ὁποιοδήποτε βαθμὸ, ἀπὸ τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Γι' αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς καὶ ὠνομάσθηκε, ὡς γνωστὸν, «στρατευομένη Ἐκκλησία» ἡ ἐπίγειος δράση καὶ παρουσία μας, ἐνῶ ὠνομάζονται «θριαμβεύουσα Ἐκκλησία» οἱ ἀπ' αἰῶνος ἐν Κυρίῳ κεκοιμημένοι.

Στὴ προσπάθειά μας πάντως νὰ ἐντοπίσουμε, ἔστω καὶ σχηματικά, τοὺς λόγους ποὺ μᾶς φέρνουν ἀντιμέτωπους ἐκάστοτε μὲ ἀντίθετα συμφέροντα, δὲν θὰ ἦταν δίκαιο, μήτε ἴσως εὐφυές, νὰ χαρακτηρίζουμε ἐκ τῶν προτέρων ὡς «δυνάμεις τοῦ πονηροῦ», ὅλους τοὺς ἀντιλέγοντας ἢ ἀντιδρώντας στὸ ἔργο μας. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν «ἰδιοτέλεια» ποὺ ἤδη ἐμνημονεύσαμε, ὑπάρχει ἀσφαλῶς καὶ ἡ «διαφορά». Κυρίαρχο σύνθημα δημοκρατικῆς διεκδικήσεως ἀκούγεται τελευταῖα, ὄλο καὶ περισσότερο διεθνῶς, «τὸ δικαίωμα στὴ διαφορά». Δὲν μπορούμε νὰ τὸ ἀγνοήσουμε, χωρὶς νὰ θεωρηθοῦμε «σκοταδιστὲς» καὶ «φασίστες». Καὶ δὲν θὰ ἦταν ὀπωσιμὸν συμφέρον, μήτε γιὰ μᾶς μήτε γιὰ τὸν κόσμο, τὸ νὰ «βλασφημεῖται ἐνεκεν ἡμῶν τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἐν τοῖς ἔθνεσι» (Ρωμ. 2,24).

Γι' αὐτὸ, σὲ μιὰ νηφάλια ἐκτίμηση τῶν πραγμάτων, καλὸ εἶναι νὰ γνωρίζουμε ὅτι οἱ δυσκολίες τοῦ ἔργου μας κυρίως προέρχονται ἀπὸ τρεῖς βασικά παράγοντες, ποὺ εἶναι ἐκ τῶν προτέρων δεδομένοι:

α) Ἀπὸ τὴ γενικὴ ρευστότητα τοῦ κόσμου καὶ τῶν συνθηκῶν τῆς παρουσίας παγκόσμιας ἱστορικῆς συγκυρίας.

β) Ἀπὸ τὴν ἐν Αὐστραλία γενικώτερη κατάσταση, τῆς ὁποίας τὰ κοινωνικοπολιτικὰ χαρακτηριστικὰ συνεχῶς ἀλλοιοῦνται, καὶ στὴν ὁποία ἡ Ὁμογένεια καὶ Ἐκκλησία μας παραμένει μὲν μιὰ ἐξόχως ζωντανὴ παρουσία, ἀποτελεῖ ὅμως πάντα μειοψηφία, μέσα σὲ μιὰ πανσπερμία φυλῶν, γλωσσῶν, ἰδεολογιῶν καὶ θρησκευμάτων.

γ) Ἀπὸ τὴν ὀφειλετικὴ προσπάθεια νὰ διατηρήσουμε ὅσο γίνεται πιὸ ζωντανοὺς καὶ γόνιμους δεσμοὺς μὲ τὴν Γενέτειρα Ἑλλάδα, ἡ ὁποία ὅμως σὺν τῷ χρόνῳ ἀναπτύσσεται σὲ ἀπρόβλεπτα γιὰ μᾶς ἐδῶ πρότυπα καὶ σχήματα, ποὺ δὲν μπορούμε πάντα, ἢ ἀκόμη καὶ δὲν πρέπει πάντα, νὰ παρακολουθήσουμε, καὶ μάλιστα τυφλά.

Ὅσακις, λοιπόν, ὁ τίμιος ἀγώνας τῆς ἐδῶ Ἐκκλησίας καὶ Ὁμογενείας δυσχεραίνεται ἀπὸ τὴν καθ' οἰονδήποτε τρόπο παρεμβολὴ ἢ ἀθέμιτη παρέμβαση ἑνὸς ἢ καὶ τῶν τριῶν μνημονευθέντων διαφοροποιητικῶν παραγόντων, μόνη καταφυγὴ μας πρὸς ἀντίληψη δυνάμεων δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλη παρὰ ἡ πίστις μας, «ἢ νικήσασα τὸν κόσμον» (Α' Ἰωάν. 5,4). Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς σύνθημά μας σὲ τούτῃ τὴν Κληρικολαϊκῇ, ὕστερα ἀπὸ πολλὰς νέες προκλήσεις καὶ δοκιμασίες, ἔπρεπε νὰ τεθεῖ τὸ Παυλικὸ χωρίο «ὁ δὲ δίκαιος ἐκ Πίστεως ζήσεται».

Θέτοντας ἓνα τέτοιο σύνθημα ὡς προμετωπίδα ὅλων τῶν ἐδῶ ἐργασιῶν μας, διατρανώνουμε εἰρηνικὰ καὶ χωρὶς καθόλου κομπασμῶ, ὅτι δὲν μᾶς ἐκπλήσσει μήτε μᾶς αἰφνιδιάζει ἡ ρευστότητα τῶν ἐκάστοτε τοῦ κόσμου πραγμάτων. Ἀξιωματικὰ ἄλλωστε μᾶς τὸ εἶχε δηλώσει ἐγκαίρως ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ὅτι «ὁ κόσμος ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται» (Α' Ἰω. 5,19).

Ἐν τούτοις, ἢ μᾶλλον γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, πρέπει νὰ σκύψουμε μὲ πολλὴ ταπεινώση καὶ περισυλλογὴ γιὰ νὰ δοῦμε τίς αὐθεντικὰς δυνάμεις ποὺ κυβερνοῦν, ἀόρατα μὲν ἀλλὰ σταθερά, τὴ ζωὴ μας. Αὐτὲς ἀκριβῶς οἱ δυνάμεις εἶναι ποὺ κάνουν τίς δικές μας δυνατότητες, ὅχι ἀπλῶς μιὰ ἀκόμη διαζευκτικὴ λύση πλάι στίς ἄλλες λύ-

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 196 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 7 τεύχους.

σεις τοῦ κόσμου. Ἄν τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ ἦταν μιὰ ἀκόμη ἀπλῶς διαζευκτικὴ λύση, αὐτὸ θὰ ἐσήμαινε παραμονὴ στὸ ἴδιο χθαμαλὸ ἐπίπεδο, καὶ στὰ ἴδια ἀδιέξοδα τοῦ κόσμου. Ἡ λύση ὅμως τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι σαφῶς ἡ γραμμὴ τοῦ «παρὰ ταῦτα». Μόνον αὐτὴ ἐγγυᾶται τὴν ἐξοδὸ ἀπὸ τὸ φαῦλο κύκλον τοῦ κόσμου, τὴν ὑπέρβαση καὶ ἐν Θεῷ σωτηρία.

Ὁ μυστικὸς ἄξονας γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἐκτυλίσσεται πάντα ἡ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ζωὴ τῶν πιστῶν —ἀνάμεσα σὲ ἁμαρτία καὶ μετάνοια— εἶναι ἀναμφιβόλως ἡ διαλεκτικὴ μεταξὺ πίστεως καὶ δικαιοσύνης, μιὰ διαλεκτικὴ στὴν ὁποία οἱ δύο αὐτὲς δυνάμεις εἶναι ἀπολύτως συσχετικῆς (correlative).

Σύμφωνα μ' αὐτὴ τὴ διαλεκτικὴ, ὁ «πιστὸς» ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ποὺ ἄκουσε τὸν μόνον ἀναμάρτητο Χριστό, τὸν μὴ χρῆζοντα καθαρῶς, νὰ ἐπιμένει νὰ δεχθεῖ τὸ βάπτισμα ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ Προδρόμου μὲ μοναδικὴ αἰτιολογία, ὅτι «ἀρεστὸν ἐστὶν ἡμᾶς ποιῆσαι πάσαν δικαιοσύνην», δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ θέσει στὴ δική του, ὀπωσιμῶς ἀμαρτωλὴ, ζωὴ ἄλλη προτεραιότητα, ὑψηλότερη καὶ πιὸ ἐπείγουσα ἀπὸ τὴ δικαιοσύνη.

Καὶ ὁ «δίκαιος» πάλι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ποὺ γνωρίζει ὅτι «πᾶσα ἡ δικαιοσύνη ἡμῶν ὡς ῥάκος ἀποκαθημένης» (Ἠσ. 64,5), δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχει ἄλλη ἐλπίδα δικαιοσύνης, παρὰ τὴν ἀκράδαντη πίστη του εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Γνωρίζει δηλαδὴ ὁ πιστὸς ὅτι εἶναι «δίκαιος» ὄχι ἐκ τῶν ἔργων του, ἀλλὰ «κατὰ πρόθεσιν». Αὐτὴ ἄλλωστε ὑπῆρξε καὶ ἡ κεντρικὴ σωτηριολογικὴ διδασκαλία τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἰδιαίτερα μάλιστα τοῦ Ἀπ. Παύλου, ὁ ὁποῖος χωρὶς καθόλου νὰ ὑποτιμᾷ τὴν ἀξία τῶν ἔργων τῆς μετάνοιας καί, θέλοντας νὰ στιγματίσει τὴν φαρισσαϊκὴ τυπολατρεία καὶ τὸν ἀνευλαβὴ ἐνεργητισμὸ (activism) στὴ θρησκευτικὴ ζωὴ, ἐπέμεινε σθεναρῶς στὸ ἀξίωμα ὅτι «πίστει δικαιούται ἄνθρωπος καὶ οὐκ ἐξ ἔργων νόμου» (Ρωμ. 3,28).

Μ' αὐτὸ, λοιπόν, τὸ φρόνημα καλούμεθα, ἀδελφοί, νὰ θυμηθοῦμε συνοπτικὰ στὶς κυριώτερες φάσεις τοῦ ἔργου πού, χάριτι Θεοῦ, συνετέλεσθη μὲ τὶς τίμιες προσπάθειες Κλήρου καὶ λαοῦ στὴν Ἀρχιεπισκοπὴ μας, ἀπὸ τὴν προηγούμενη Κληρικολαϊκὴ Συνέλευση, τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1993.

Ὅπως ἔχει γίνε σαφὲς ἀπὸ ὅσα εἶπαμε πιὸ πάνω, δὲν πρόκειται στὴν ἀναφορὰ μας αὐτὴ νὰ μιλήσουμε, ἀκριβῶς εἰπεῖν, γιὰ «πεπραγμένα»

καὶ ἀκόμα λιγότερο γιὰ «κατορθώματα» ἢ «ἐπιτεύγματα».

Γιὰ «πεπραγμένα» καὶ «ἐπιτεύγματα» διακαιοῦται νὰ μιλᾷ μόνον ὁ κόσμος, ποὺ εἶναι φυσικὸ νὰ θεωρεῖ τὰ ἔργα του ὀλοκληρούμενα καὶ ἐξαντλούμενα μέσα στὸ χρόνο. Τῆς Ἐκκλησίας τὸ ἔργο ἀντιθέτως μένει πάντα «ἡμιτελές» γιὰ νὰ τὸ συνεχίσουν μὲ τὸ ἴδιο φρόνημα οἱ ἐπόμενες γενεὲς τῶν πιστῶν, ἀλλὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ μένει ἀνοιχτὸ στὴν ὀριστικὴ κρίση τῆς Δευτέρας Παρουσίας.

Οἱ ὁποιοσδήποτε δραστηριότητες καὶ τὰ συνήθη ἔργα ποτὲ δὲν ὑπῆρξαν τὸ κύριο μέλημα τῶν πιστῶν, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ τὰ ἐπικαλοῦνται καὶ νὰ ἐπαναπαύονται ἢ νὰ καυχῶνται γι' αὐτά. Αὐστηρῶς, τὸ κατ' ἐξοχὴν καὶ κύριο ἔργο τῶν πιστῶν στὸν κόσμον παραμένει πάντα μόνον ἡ Δοξολογία καὶ ὁ Αἶνος τοῦ Θεοῦ «ἐν ὕμνοις καὶ ψδαῖς πνευματικαῖς», δηλαδὴ ἡ λατρεία καὶ ὁ εὐαγγελισμὸς τῶν ἀγνοούντων τὸν Κύριον.

Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι μὲν χρήσιμα καὶ ἀπαραίτητα, ἀλλὰ μόνον ὅσο ἀπαραίτητο καὶ χρήσιμο εἶναι καὶ στὸν Ὀρθόδοξο Μοναχισμό τὸ «ἐργόχειρο», γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσει τοὺς πειρασμοὺς καὶ τὶς ὑλικὲς ἀνάγκες ἐν τῷ κόσμῳ.

Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο, ὅπως κατ' ἐπανάληψη τὸ ἔχουμε ὑπογραμμίσει, οἱ Πατέρες καὶ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ σχολιάζουν τὸ λόγο τῆς θείας Ἀποκαλύψεως, χειραγωγώντας μας στὶς ἀφθαρτες ἀξίες τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, δὲν μᾶς ἄφησαν μίτη μιὰ ἀράδα γιὰ «ἔργα καὶ ἡμέρες», γιὰ δομήματα καὶ κατασκευές, γιὰ μεθοδεύσεις, προγράμματα καὶ δραστηριότητες ἐν εἴδει «πεπραγμένων».

Ὅ,τι, λοιπόν, θὰ ἐκτεθεῖ ἐδῶ καὶ τούτῃ τῇ φορᾷ στὰ πλαίσια τῆς Κληρικολαϊκῆς, θὰ γίνε ἀπλῶς ὡς «ἀναφορὰ» καὶ «λογοδοσία», πρὸς ἔλεγχον ἴσως ἀπὸ μέρους τῶν ἐνδιαφερομένων, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀμοιβαία, πρὸ πάντων, παρηγορία ὅτι καὶ πάλιν δὲν ἐτρέξαμεν εἰς «κενόν», ἀλλ' ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ μᾶς ἐστήριξε πάντοτε καὶ ἀνεπλήρωσε τὰ ἀσθενῆ καὶ ἐλλείποντα.

* * *

Πρὶν ἀπὸ τὴ σύντομη πάλι ἐκθεση σὲ καθ' ὑλὴν παραγράφους τῶν ὄσων ὑπευθύνως πρέπει νὰ μνημονεύσουμε ἐδῶ, ἐνδεικνυταί ἴσως νὰ προτάξουμε τὴν ἀναφορὰ σὲ κάποια ἐξέχοντα καὶ χαρακτηριστικὰ γεγονότα τῆς τελευταίας πενταετίας, ποὺ δικαίως ἀπετέλεσαν ὄχι μόνον

αίτια πάνδημου πανηγυρισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ιστορικούς ὄντως σταθμούς, στὴν ὅλη ζωὴ τῆς ἐδῶ Ἐκκλησίας καὶ Ὁμογενείας.

Πρόκειται κυρίως γιὰ τὴν ἱστορική ἐπίσκεψη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου μας Βαρθολομαίου Α', τὸν Νοέμβριον τοῦ 1996, καὶ τὴν 70ετηρίδα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μας ποὺ ἐορτάσαμε πανηγυρικὰ ἀπὸ 24 Ἀπριλίου ἕως 7 Μαΐου 1995.

Λεπτομέρειες καὶ ἀνάλογη φωτογραφικὴ τεκμηρίωση καὶ τῶν δύο αὐτῶν κορυφαίων γεγονότων ἔχει ἤδη γίνεи ἐκτενέστερα, ἀπὸ τίς στήλες τοῦ περιοδικοῦ μας «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» καὶ ἄλλες εἰδικὲς ἐκδόσεις. Γι' αὐτὸ ἐδῶ θὰ γίνεи μιὰ μᾶλλον σύντομη ἀναφορὰ καὶ σχετικὴ ἐκτίμησι.

Ἐν συνεχείᾳ, ὡς γεγονὸς ὄχι μικρότερης ἱστορικῆς ἀξίας, θὰ πρέπει νὰ μνημονευθεῖ καὶ ἡ ὀλοκλήρωσι τοῦ ἄλλοτε «Property Trust» τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μας, σὲ «Consolidated Trust», ποὺ ἦταν μιὰ σπουδαία νομικὴ καὶ κοινωνικὴ τακτοποίηση τῆς ἐδῶ Ἐκκλησίας μας, ὅπως ἐπέτυχαν οἱ ἄλλες μεγάλες καὶ ἐπίσημα ἀναγνωρισμένες Χριστιανικὲς Ἐκκλησίαις (Ἀγγλικανοί, Ρωμαιοκαθολικοὶ κ.ά.).

α) Ἡ ἐπίσημη ἐπίσκεψη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου στοὺς Ἀντίποδες, γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἱστορία, ἦταν καὶ μόνο γι' αὐτὸ, ἓνα γεγονός ποὺ γιὰ μᾶς δὲν θὰ μπορούσε νὰ συγκριθεῖ μὲ τὴν ἐπίσκεψη καὶ παρουσία ὁποιοῦδήποτε ἄλλου ὑψηλοῦ προσώπου, Βασιλέως, Προέδρου ἢ Κυβερνήτου.

Ὅσο καὶ ἂν κατὰ τὸ κοσμικὸ πρωτόκολλο οἱ πολιτικοὶ Ἀρχοντες ἐφιλοτιμήθηκαν καὶ ἐδῶ, ὅπως καὶ ἄλλοι, νὰ ἀπονείμουν στὸν Πατριάρχη «τιμὲς Ἀρχηγῶν Κράτους», αὐτὸς ὁ χαρακτηρισμὸς εἶναι πρόδηλο, ὅτι μήτε στὰ πράγματα ἀνταποκρίνεται μήτε δόκιμος εἶναι, γιὰ τὸ καθαρὰ θεολογικὸ μας κριτήριον καὶ αἰσθητήριον, γιὰ νὰ μὴ μνημονεύσωμε ὡς πρόσθετο λόγο τὸ ὅτι προκαλεῖ ἀναίτιως τοὺς παιδαριώδεις φόβους καὶ ἀνάλογες διαμαρτυρίες τῶν Τούρκων.

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, χωρὶς νὰ εἶναι «Ἀρχηγὸς Κράτους» ὅπως ὁ Πάπας τῆς Ρώμης, ἔχει ἀσφαλῶς τιμὴ πολὺ ὑψηλότερη καὶ πνευματικότερη, ὡς ὁ Προκαθήμενος τῆς Πρωτοθρόνου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ κόσμου. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς στὸ πρόσωπο καὶ τὸ σεπτὸ ἀξίωμα του προσβλέπουν μὲ ἄφατο δέος καὶ σεβασμὸ, πιστοὶ διαφόρων λαῶν καὶ ἐθνότητων, ὅχι δὲ μόνο Ὁρθόδοξοι.

Τὸ ὅτι λοιπὸν αὐτὸς ὁ ὕψιστος συνεκτικὸς κρῖκος ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων τῆς Οἰκουμένης θὰ ἐρχόταν νὰ εὐλογήσει ἐκ τοῦ φυσικοῦ τὸν μόχθο καὶ τὴ ζωὴ ὄχι μόνο τῶν Ὁρθοδόξων καὶ λοιπῶν Χριστιανῶν ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων κατοίκων τῆς Ἑ' Ἡπείρου, ἦταν ὄντως κορυφαία ἱστορικὴ στιγμή γιὰ ὅλους, πρωτίστως ὅμως γιὰ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴ μας, ἢ ὅποια ἔχει τὸ πρόνομιον νὰ ἀνήκει ἄμεσα στὴν πνευματικὴ δικαιοδοσία τοῦ Ἀγιωτάτου καὶ μαρτυρικοῦ Ἀποστολικοῦ Θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ἔτσι, συνοδευόμενος ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος ἀπὸ τὸν οἰκείον Ποιμέναρχη —τόσον ἐδῶ ὅσο καὶ στὴν Ν. Ζηλανδία— καὶ τὴν ἐκ Φαναρίου Ἀκολουθία του περιῆλθε τὰ κυριώτερα κέντρα τῆς ὁργανωμένης Ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς τῶν Ὁρθοδόξων. Εὐλόγησε δεκάδες χιλιάδων πιστῶν σὲ μεγαλοπρεπεῖς Πατριαρχικὲς Λειτουργίες καὶ ἄλλες λατρευτικὲς συνάξεις, συναντήθηκε μὲ κληρικούς καὶ λαϊκοὺς τῶν ἄλλων χριστιανικῶν δογμάτων, ἔγινε δεκτὸς ἀπὸ Κυβερνήτες, Πρωθυπουργοὺς, Δημάρχους καὶ ἄλλους ἐπισήμους, ἐπεσκέφθη δὲ καὶ εὐλόγησε τὴν Θεολογικὴν μας Σχολήν, τὰ κατὰ Πολιτείας Ἑλληνορθόδοξα Κολλέγια μας, καθὼς καὶ τὰ μείζονα Εὐαγγῆ Ἰδρύματα τῆς Ἐκκλησίας, στὰ κατὰ τόπους συγκροτήματα «Βασιλειάδος», «Ἐστίας» κ.λπ. Ἐγκαινίασε μάλιστα καὶ τὴν νεώτερον τεράστια πτέρυγα τῶν ἐν Ἀδελαΐδι Γηροκομείων καὶ Γηριατρείων, ὅπου στὴν μεγάλη αἶθουσα Τελετῶν ἐδόθη, ἐπ' εὐκαιρία, τιμητικῶς τὸ ὄνομά του, ἀνεκηρύχθη δὲ Ἐπίτιμος Διδάκτωρ Θεολογίας ἀπὸ τὸ Flinders University Ἀδελαΐδος.

Μετὰ ἀπὸ 20ήμερη εὐλογημένη «πορεία εὐρήνης καὶ ἀγάπης», ἐπέστρεψε εἰς τὸ ἐν Φαναρίῳ σεπτὸ Κέντρο, ἀφοῦ εἶχε ποικιλοτρόπως στηρίξει καὶ ἀναπτέρωσε τὸ ἀγωνιστικὸ φρόνημα τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ μας.

Παραλλήλως, ὅμως, ἡ ἱστορικὴ αὐτὴ ἐπίσκεψη τοῦ Πατριάρχου εἶχε ἀνυψώσει κατὰ τρόπο μοναδικὸ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ἑλληνισμοῦ γενικῶς, τόσο εἰς τοὺς Αὐστραλοὺς ἐπισήμους ὅσο καὶ σ' ὀλόκληρη τὴν Αὐστραλιανὴ κοινωνία καὶ πέραν αὐτῆς. Ἐν τούτοις, ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ἴσως, ποὺ μήτε τὰ κρατικὰ μήτε τὰ ἰδιωτικὰ Μέσα Γενικῆς Ἐνημερώσεως ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, αἰσθάνθηκαν τὴν στοιχειώδη ὑποχρέωση νὰ καλύψουν μιὰ τόσο κοπιώδη, ἐνδοξη καὶ ἄκρως ἐποικοδομητικὴ, ἀπὸ κάθε ἄποψη, πορεία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου.

(Συνεχίζεται)

Η ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ ΦΩΤΙΟΝ

Στήριξη τῆς θέσης τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν στὰ σχολεῖα καὶ ἀνύψωση τῆς οὐσιαστικῆς προσφορᾶς τους στὴ θρησκευτικότητά τῶν νέων*

Γενικότερα, τὸ γεγονός ὅτι ὁ Φώτιος κατανόησε τὴ θύραθεν σοφία καὶ τὴ χριστιανικὴ πίστη στὴν παιδευτικὴ διδασκαλία κατὰ τρόπο συνθετικὸ καὶ ὄχι ἀνταγωνιστικὸ, ἀποδεικνύει ὅτι πρόκειται γιὰ μιὰ σπάνια προσωπικότητα. Μιὰ προσωπικότητα ποὺ διέθετε ἄρτια καὶ πολὺπλευρὴ κατάρτιση καὶ ἦταν προικισμένη μὲ

παιδαγωγικῆς ἰκανότητάς του. Ἀπὸ τὴ δομὴ τοῦ περιεχομένου τῆς ἐπιστολῆς φαίνεται καθαρὰ ὅτι ὁ Φώτιος ἀντιλαμβάνεται τὴν οὐσιαστικὴ σύζευξη δόγματος καὶ ἠθους, πίστεως καὶ ἀγάπης, ὡς τὴν οὐσία καὶ τὸ τέλος τῆς ἀγωγῆς.

Εἰδικότερα, στὸ πρῶτο μέρος παρουσιάζει τὰ δόγματα τῆς πίστεως, ὅπως αὐτὰ εἶναι ἀποθησαυρισμένα στὸ ἱερὸ Σύμβολο καὶ στὶς ἀποφάσεις τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Στὸ δεῦτερο μέρος ὑποδεικνύει τὰ καθήκοντα ποὺ ἔχει ὁ νεαρὸς ἡγεμόνας πρὸς τὸ Θεό, τὸ συνάνθρωπο καὶ τὸν ἑαυτό του.

Ὅμως τὰ δύο αὐτὰ στοιχεῖα δὲν τὰ παρουσιάζει τὸ ἕνα ὡς ἀνεξάρτητο ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἀλλὰ τὰ συναρτᾶ μεταξύ τους τόσο στενά, ὥστε τὸ ἕνα νὰ μὴ μπορεῖ νὰ νοηθεῖ χωρὶς τὸ ἄλλο. «Δεῖ δέ», σημειώνει χαρακτηριστικὰ στὴν ἀρχὴ τῆς ἐπιστολῆς, «τὰς ἀρετὰς τῆ πίστεως παραπελεγέναι, καὶ δι' ἀμφοῖν τὸν σπουδαῖον καταρτίζεσθαι... ὧν ἑκάτερον χωρὶς τοῦ ἑτέρου ῥῆον εἶωθεν ἀπορρεῖν καὶ παρασύρεσθαι»³².

Ὅπως διευκρινίζει σὲ ἄλλο σημεῖο τῆς ἐπιστολῆς του, ἡ ὀρθὴ πίστις ἀποτελεῖ τὴ βάση καὶ τὸ θεμέλιο ἐπάνω στὸ ὁποῖο χτίζεται τὸ οἰκοδόμημα τῶν ἀγαθῶν πράξεων καὶ τοῦ ὅλου τρόπου ζωῆς³³. Ὅταν καὶ τὰ δύο αὐτὰ ἐνωθοῦν τότε, κατὰ τὸν Ἰγνάτιο τὸ Θεοφόρο, «Θεοῦ ἀνθρώπου ἀποτελεῖ».

Κάτι παράλληλο ἐκφράζει ἡ σύγχρονη χριστιανοπαιδαγωγικὴ θεωρία μὲ τὴ διάκριση ποὺ κάνει στὴ θρησκευτικὴ περιοχὴ μεταξύ πρωτογενοῦς ἐμπειρίας καὶ δευτερογενοῦς ἐπεξεργασίας³⁴. Ἡ πρωτογενὴς ἐμπειρία προκύπτει ἀπὸ τὴν ἄμεση προσωπικὴ - βιωματικὴ σχέση τοῦ ὑποκειμένου μὲ τὸ περιεχόμενο τῆς πίστεως. Ἡ δευτερογενὴς ἐπεξεργασία εἶναι ἡ πρὸς τὰ ἔξω ἔκφραση τῆς ἐσωτερικῆς κατάστασης, ποὺ δημιουργεῖται ἀπὸ τὴν πρωτογενὴ ἐμπειρία, προ-

Τοῦ κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΥ
Καθηγητοῦ Τμήματος Θεολογίας Α.Π.Θ.

κριτικὸ στοχασμὸ καὶ διορατικότητά. Γι' αὐτὸ εἶχε τὴ δυνατότητα νὰ κρίνει τὸ ἐπὶ μέρους ὄχι καθ' ἑαυτό, ἀλλὰ κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ὅλου.

Ἡ στάση αὐτὴ τοῦ Φωτίου ἔναντι τῆς ἐγκυκλίου παιδείας, ἔχω τὴ γνώμη, ὅτι ἐκπέμπει ἕνα βασικὸ μήνυμα σὲ ὅλους ἀσχολούμεσθε μὲ τὴ θρησκευτικὴ ἀγωγή τῶν νέων, καὶ ἰδιαίτερα στὸ χῶρο τῆς Ἐκπαίδευσης. Ἡ θεολογικὴ κατάρτιση δὲν εἶναι ἀρκετὴ γιὰ τὴν ἀποτελεσματικὴ ἐπιτέλεση τοῦ ἔργου μας. Ἐπιβάλλεται τουλάχιστον νὰ μελετοῦμε προσεκτικὰ τὰ πορίσματα θύραθεν ἐπιστημῶν, ὅπως π.χ. τῆς ψυχολογίας, τῆς κοινωνιολογίας καὶ τῆς βιολογίας, μὲ πνεῦμα μαθητείας καὶ ὄχι ἀνταγωνιστικὰ πρὸς τὴ θεολογικὴ μας γνώση. Τότε θὰ εἴμαστε σὲ θέση νὰ τὰ ἀξιοποιήσουμε μὲ ἀντικειμενικότητα καὶ ἀσφαλῶς καὶ μὲ κριτικὸ πνεῦμα.

III

Τὸ τρίτο καὶ τελευταῖο βασικὸ γνώρισμα τοῦ παιδαγωγικοῦ ἔργου τοῦ Φωτίου εἶναι ὅτι **προβάλλει τὴν οὐσιαστικὴ σύζευξη δόγματος καὶ ἠθους, ὡς τὴν πεμπουσία τῆς θρησκευτικῆς ἀγωγῆς καὶ ἕνα ἀπὸ τοὺς πῶ βασικοὺς ἀπώτερους στόχους τῆς.**

Χωρὶς ἀμφιβολία, ἡ ἐπιστολὴ ποὺ ἔστειλε ὁ Ἱερός Φώτιος στὸ νεαρὸ καὶ νεόφυτο στὴ χριστιανικὴ πίστις ἄρχοντα Βουλγαρίας Βόριν - Μιχαήλ, ἀποτελεῖ ἄριστο δεῖγμα τῆς σοφίας καὶ

32. Ἱ. Βαλέττα, Φωτίου Ἐπιστολαί, Λονδίνον 1864, σ. 203.

33. Ὁ.π., σ. 222.

34. Βλ. B. Bonnot, «Religion, Education and Religious Education», στὸ Religious Education 69 (1974), σ. 334-342.

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 199 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 7 τεύχους.

κειμένου τὸ ὑποκείμενο νὰ τῆ συμμερισθεῖ μὲ τὰ ἄλλα μέλη τῆς κοινότητας. Ὅταν τὰ δύο αὐτὰ στοιχεῖα συνυπάρχουν, τότε ἔχουμε βαθύτερη κατανόηση καὶ τῶν δύο. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ διερεύνηση τῆς θρησκευτικότητας τῶν νέων ἐπικεντρώνει τὸ ἐνδιαφέρον τῆς στὰ δύο αὐτὰ σημεῖα, δηλ. στὸ θρησκευτικὸ ψυχικὸ κόσμον τοῦ νέου καὶ στὸν πρακτικὸ θρησκευτικὸ του βίον.

Ὁ Φῶτιος στὴν πρώτη του ἐπιστολὴ πρὸς τὸν πάπα Νικόλαο τονίζει καὶ μιὰ ἄλλη σημαντικὴ πτυχὴ τοῦ θέματος. Ἡ ἀληθινὴ, λέγει, ἀγάπη πρὸς τὸν συνάνθρωπο, ὅταν βρῖσκεται σὲ κοινωνία μὲ τὴν πίστη, ἀποτελεῖ ἔκφραση τοῦ περιεχομένου τῆς καὶ σφυρηλατεῖ ἀκατάλυτους μὲ τὸν συνάνθρωπο δεσμούς³⁵. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ πίστη ἐκφράζεται καὶ ὀλοκληρώνεται μὲ τὴν ἔμπρακτη καὶ ἀληθινὴ ἀγάπη σὲ σχέση καὶ κοινωνία μὲ τοὺς ἄλλους.

Ὅταν ἐπιτυγχάνονται οἱ παραπάνω στόχοι, δηλ. «ἡ τῶν ἀρετῶν καρποφορία καὶ τῶν δογμάτων ἢ εὐδοξία» τότε, κατὰ τὸν Ἱερὸ Φῶτιο, ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ γίνεται πρόξενος πραγματικῆς εὐφροσύνης γι' αὐτὸν ποὺ κριθῆκε ἄξιος νὰ τοῦ ἀνατεθεῖ τὸ ἔργο τῆς θρησκευτικῆς ἀγωγῆς³⁶.

Τὸ τελευταῖο αὐτὸ χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τοῦ παιδαγωγικοῦ ἔργου τοῦ Φωτίου, ποὺ παραπάνω ἀναλύσαμε, φανερώνει πόσο λεπτὸ καὶ ὑπεύθυνο εἶναι τὸ ἔργο τῆς ἀνύψωσης τῆς οὐσιαστικῆς προσφορᾶς τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν στὴ θρησκευτικότητα τῶν νέων καὶ πόσο βαρύνει τοὺς ὤμους τῶν διδασκόντων ὀπωδήποτε, ἀλλὰ καὶ τῆς ποιμαίνουσας Ἐκκλησίας καὶ ὄλων μας, ὅσοι θέλουμε νὰ ἐργαζόμαστε στὸν εὐαίσθητο αὐτὸ χῶρο. Βέβαια ἀπαραίτητη προϋπόθεση ἐπιτέλεσης τοῦ ἔργου αὐτοῦ εἶναι νὰ παρέχονται ἀπὸ τὴν Πολιτεία ἐπαρκῆ χρονικὰ περιθώρια γιὰ προσφορὰ τοῦ μαθήματος στὴ μαθητιῶσα νεολαία τῆς πατρίδας μας. Γι' αὐτὸ, κάθε προσπάθεια μείωσης τῶν ὥρων διδασκαλίας τοῦ μαθήματος μὲ τρόπο αὐθαίρετο, σὲ τελευταία ἀνάλυση, ἀδικεῖ τὸ μαθητῆ, ἀφοῦ τὸν στερεῖ ἀπὸ μιὰ σημαντικὴ πλευρὰ τῆς ὀλόπλευρης μόρφωσής του, τὴν ὁποία τὸ σχο-

λεῖο εἶναι ὑποχρεωμένο νὰ τοῦ παρέχει. Εἶναι καιρὸς νὰ ἀναλάβουμε ὅλοι τὶς εὐθύνες ποὺ μᾶς ἀναλογοῦν.

Σεβασμιώτατε, ἅγιε Πρόεδρε,

Ἡ στήριξη καὶ ἀνύψωση τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν δὲν ἐπιτυγχάνεται μόνο ἢ κυρίως μὲ ἐξωτερικὰ μέσα, ἀλλὰ μὲ τὴν ποιτικὴ του ἀναβάθμιση.

Ὁ σήμερα ἐορταζόμενος Ἱερὸς Φῶτιος, ἐμποτισμένος μὲ τὸ θεανθρώπινο πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας, μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ ἀποτελέσει πρότυπο πρὸς τὴν κατεύθυνση αὐτὴ. Ἡ ἀγωγή τὴν ὁποία μὲ τόσο ζήλο ὑπηρετήσε εἶχε ποιῆσει. Ἀλλὰ ἡ ποιότητα στὸ χῶρο τῆς ἀγωγῆς, ἰδιαίτερα τῶν νέων, προϋποθέτει ἀπὸ μέρους τοῦ παιδαγωγοῦ εὐρεία κατάρτιση, βαθειὰ γνώση τοῦ ὑποκειμένου τῆς ἀγωγῆς, ἐπικοινωνιακὴ ἱκανότητα, γνώση καὶ ἀνάλυση τῶν δεδομένων καὶ πραγματικότητων τῆς ἐποχῆς, πνεῦμα θυσίας καὶ ἀγάπης, σκληρὴ δουλειά, ἀνοιχτὸ μυαλό, θάρρος καὶ τόλμη, καὶ πάνω ἀπὸ ὅλα ὀργανικὴ προσωπικὴ σχέση μὲ τὸν Δοτήρα παντὸς ἀγαθοῦ. Πρόκειται γιὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῆς ζωῆς καὶ δράσης τοῦ Μεγάλου Φωτίου.

Θὰ ἤθελα νὰ κλείσω τὴν εἰσήγηση αὐτὴ ἐπαναλαμβάνοντας τὴ διαχρονικὴ καὶ γι' αὐτὸ πάντοτε ἐπίκαιρη προτροπὴ του πρὸς τὸν πρωτοσπαθάριο Μιχαῆλ: «Παῖδευε τοίνυν σοφίαν καὶ ἀρετὴν τοὺς σοὺς παῖδας».

(Τέλος)

ΠΡΟΣΕΥΧΗΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ, ἐπιμέλεια Πρωτοπρ. Ἡλία Μαρκαντώνη καὶ Εὐαγγ. Γ. Καρακοβούνη, Ἀθήνα 1996, σχῆμα 12Χ17 ἑκατ., σσ. 368.

Μὲ σκοπὸ νὰ προσφέρει στοὺς πιστοὺς «τὸν πῶ ἀσφαλὴ ὁδηγὸ στὴ λειτουργικὴ καὶ τὴν ἰδιωτικὴ προσευχὴ τῶν χριστιανῶν σὺς καθημερινὲς πρὸς τὸν Κύριον ἐντεῦξεις τους», ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία ἐξέδωσε τὸ «Προσευχητάριον» αὐτό. Τὸ περιεχόμενό του ἀπαρτίζεται ἀπὸ 4 μέρη: Τὸ «Ἀνθολόγιον προσευχῶν», τὶς «Ἱερῆς Ἀκολουθίης», τοὺς «Παρακλητικῶς καὶ Ἱκετηρίους Κανόνες» καὶ τὸ «Πληροφορικὸ παράρτημα» (μηνολόγιον, πασχάλια, νηστείης). Σὲ δίχρωμη ἐκτύπωση, μὲ χρυσόδετὴ βιβλιοδεσία.

35. «Ἐπει δὲ πασῶν ἀρίστη κοινωνία ἢ κοινωνία τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀληθοῦς ἀγάπης, τοῦτο δὴ τὸ αἰνώτατον, ὡς ἂν πρὸς τὴν ὑμετέραν ὁσιότητα καθαρὸν τε καὶ ἀδιάσπαστον δεσμὸν ἐργασώμεθα» (PG 102, 589A).

36. Β. Λαούρδα, ὁ.π., σ. 13.

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΟ ΑΓΙΟΛΟΓΙΟ

Ἅγιοι, Ὁσιομάρτυρες καὶ Ὁμολογητὲς διαλάμπαντες στὸ Ἁγιώνυμον Ὁρος Ἄθως*

Νικόλαος: βηματάρης τῆς μονῆς Βατοπεδίου «ὁ κρύψας τὸν σταυρὸν καὶ τὴν εἰκόνα τῆς Βηματαρίσσης ἐν τῷ φρέατι» (Ἰάκωβος Νεοσηκιώτης) κατὰ τὴν ἐπιδρομὴ Ἀράβων τὸν 10ο αἰ., κατὰ τὸν Καθηγητὴ Γ. Μαντζαριδὴ Νικόλαος λεγόταν ὁ Ἡγούμενος, ποὺ τὴ βρῆκε μὲ ὑπόδειξη τοῦ ἱεροδιακόνου Σάββα, ποὺ τὴν εἶχε κρύψει, ὅταν ἀπελευθερώθηκε

Τοῦ κ. **I.M. ΧΑΤΖΗΦΩΤΗ**

ἀπὸ τὴν Κρήτη ὅπου τὸν εἶχαν πάρει αἰχμάλωτο καὶ σὲ βαθιὰ γεράματα γύρισε στὸ μοναστήρι.

Νικόλαος: ἀπὸ τὴν Ἀδριανούπολη, κτίτορας τῆς μονῆς Βατοπεδίου μαζί μὲ τοὺς Ἀθανάσιο καὶ Ἀντώνιο [17 Δεκεμβρίου].

Νικόλαος: κτίτορας τῆς μονῆς Καρακάλου, μὲ τὸ ἐπώνυμο Καρακαλάς, σύμφωνα μὲ τὸν Ἰάκωβο Νεοσηκιώτη.

-Ο-

Ὁνούφριος: ὀσιομάρτυρας, νέος ἔγινε ἐξωμότης, ἀσκήτεψε στὴ μονὴ Χιλανδαρίου καὶ στὴ σκήτη Τ. Προδρόμου τῆς μονῆς Ἰβήρων, μάρτυρησε τὸ 1818 στὴ Χίο, ὅπου τοῦ ἔκοψαν τὸ κεφάλι [4 Ἰανουαρίου].

-Π-

Παῖσιος Βελιτοκόφοσι: πολὺ σημαντικὴ πνευματικὴ μορφή, γεννήθηκε τὸ 1722, ἴδρυσε τὸ 1759 τὴν παντοκρατορικὴ σκήτη τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, ὑπῆρξε μεταφραστὴς τῆς «Φιλοκαλίας» στὴ ρωσικὴ γλῶσσα, μεταλαμπάδευσε τὴν ἀγιορειτικὴ μοναστικὴ παράδοση στὴ Ρωσία, ἐξεδήμησε τὸ 1794 [15 Νοεμβρίου].

Παῦλος ὁ Ξηροποταμινός: ἠγούμενος τῆς μονῆς Ξηροποτάμου, σύγχρονος τοῦ ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτη, ὑπῆρξε ποιητὴς κανόνων, κτίτορας τῆς μονῆς Ἁγίου Παύλου, μεγάλη μορφή τοῦ ἀγιορειτικοῦ μοναχισμοῦ, συνυπογράφει μὲ τὸν ὄσιο τὸ Τυπικὸ τοῦ Ἱω. Τσιμισκῆ (972) [28 Ἰουλίου].

Παῦλος: ἀπὸ τὸ Σοσιπὸ Καλαβρύτων, ὑποδηματοποιὸς στὴν Πάτρα, ἀσκήτεψε στὴ Μεγίστη Λαύρα, τὶς μονὲς Ἁγίου Παντελεήμονα, Γρηγορίου, Διονυσίου καὶ τῆ σκήτη Ἁγίας Ἄννας, μάρτυρησε στὴν Τρίπολη μὲ ἀποκεφαλισμὸ τὸ 1818, ἐνταφιάσθηκε στὴ μονὴ Ἁγ. Νικολάου Βαρσῶν [22 Μαΐου].

Παχώμιος: ρωσικῆς καταγωγῆς, ἀσκήτεψε στὸ

κελλὶ κοντὰ στὴ μονὴ Ἁγίου Παύλου καὶ εἶχε πνευματικὸ τὸν γέροντα Ἰωσήφ, ὕστερα πέρασε στὴν ὑποταγὴ τοῦ ὁσίου Ἀκάκιου στὰ Κανσοκαλύβια, μάρτυρησε στὸ Οὐσάκι τῆς Φιλαδέλφειας, ὅπου τοῦ ἔκοψαν τὸ κεφάλι τὸ 1730 [21 Μαΐου].

Πέτρος ὁ Ἀθωνίτης: γεννήθηκε στὴ Βασιλεύουσα, στρατιωτικὸς, ἔζησε στὸ Ἅγιον Ὁρος πάνω ἀπὸ μισὸ αἰῶνα κακουχούμενος, ζώντας «ἐν αὐστηροτάτῃ ἀσκήσει, τρεφόμενος διὰ βοτάνων, τελείως γυμνὸς διὰ τὴν φθορὰν τῶν ἐνδυμάτων του» (Σωφρόνιος Εὐστρατιάδης), ἡ ἐπιφανέστερη ἀσκητικὴ μορφή τοῦ Ἄθω πρὶν τὸν ὄσιο Ἀθανάσιο τὸν Ἀθωνίτη [12 Ἰουνίου].

-Ρ-

Ρωμανός: μαθητὴς τοῦ ὁσίου Ἀκακίου στὴ σκήτη Κανσοκαλυβίων.

-Σ-

Σάββας: βηματάρης μονῆς Βατοπεδίου (10ος αἰ.), βλ. Νικόλαος βηματάρης.

Σάββας: ἀρχιεπίσκοπος Σερβίας, νεότερος γιὸς τοῦ Στέφανου Νεμάνια, ἡγεμόνα τῶν Σέρβων, γεννήθηκε τὸ 1169 ἀπὸ μητέρα Ἑλληνίδα ὀνομαζόμενη Ἄννα, μόνασε στὴ μονὴ Ἁγίου Παντελεήμονα σὲ νεαρὴ ἡλικία, στὴ μονὴ Βατοπεδίου, στὴν ὁποία θεωρεῖται δεύτερος κτίτορας, λόγω τῶν πολλῶν ἔργων ποὺ ἔκανε σ' αὐτήν, μαζί μὲ τὸν πατέρα του, ποὺ ἔκαρῃ μοναχὸς μὲ τὸ ὄνομα Συμεὼν στὴ Στουπένιτσα, ἀνοικοδόμησαν τὴν ἐρειπωμένη μονὴ Χιλανδαρίου, ἔγινε τὸ 1219 πρῶτος Ἀρχιεπίσκοπος στὴν πατρίδα του, κοιμήθηκε τὸ 1236 στὴν πόλη Τίροβο τῆς Βουλγαρίας [13 Ἰανουαρίου].

Σάββας ὁ νέος: ὁ διὰ Χριστὸν σαλός, ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, ὅπου γεννήθηκε τὸ 1283, πολὺ νεαρὸς πῆγε στὸ Ἅγιον Ὁρος καὶ ἐγκαταβίωσε στὸ βατοπεδινὸ κελλὶ τῆς Ἀναλήψεως τῶν Καρυῶν, ὅπου ἔκαρῃ μοναχός, μετὰ ἀπὸ ἐπιδρομὲς Καταλανῶν, κατέφυγε στὴν Κύπρο, ὅπου ζοῦσε ὡς «σαλός», γυμνὸς καὶ δὲν ἔμενε σὲ στέγη, ἐπισκέφθηκε τοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ τὴ μονὴ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης στὸ Σινᾶ, κατόπιν ἐντάχθηκε στὴ μονὴ Διομήδους στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου ἀπέκτησε μεγάλη φήμη καὶ αὐτὸ τὸν ὤθησε νὰ γυρῶσι στὸν Ἄθω καὶ νὰ καταφύγει καὶ πάλι στὴ μονὴ τοῦ Βατοπεδίου, ἀρνήθηκε νὰ ἱερωθεῖ καὶ ἀργότερα νὰ γίνῃ Πατριάρχης στὴν Κωνσταντινούπολη, ἐκεῖ ἐξεδήμησε τὸ 1349.

Σάββας ὁ ἐν Καλύμνῳ: ἀσκήτεψε στὴ σκήτη τῆς Ἁγίας Ἄννας, στὴν καλύβη τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, κάτω ἀπὸ τὴν καλύβη τοῦ Ἁγίου Γεωρ-

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 202 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 7 τεύχους.

γίου, χειροτονήθηκε ιερέας στὰ Ἱεροσόλυμα, ἦταν Ἅγιογράφος, πῆγε στὴν Αἴγινα κοντὰ στὸν Ἅγιο Νεκτάριο τὸν ὁποῖο καὶ ἔθαιψε ὅταν κοιμήθηκε, μετὰ ἴδρυσε στὴ νῆσο Κάλυμνο τὴ μονὴ τῶν Ἁγίων Πάντων, ὅπου ἐξεδήμησε τὸ 1948 [7 Ἀπριλίου].

Σιλουανός· γεννήθηκε τὸ 1866 στὸ χωριὸ Σόβοκ τῆς ἐπαρχίας Λεμπεντιάσκ τῆς διοικητικῆς περιφέρειας τῆς Ρωσίας Ταμπόβ, τὸ κοσμικὸ του ὄνομα ἦταν Συμεὼν Ἰβάνοβιτς Ἀντόνωφ, ἦταν ξυλουργός, στὸ Ἅγιον Ὅρος πῆγε τὸ 1892, τὸ μεγάλο ἀγγελικὸ σχῆμα τοῦ δόθηκε τὸ 1911, τὸ διακόνημά του ἦταν τοῦ μυλωνᾶ στὴ μονὴ τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονα, ὅπου ἀσκήθηκε ἐπὶ 46 ἔτη, διετέλεσε καὶ οἰκονόμος στὸ μετόχι τῆς στῆν Καλαμαριά, ζοῦσε μὲ φοβερὸς στερησεις παραμελώντας τελείως τὸ σαρκικὸ ἐναντὶ του, ἦταν ταπεινός, διακριτικός, στολισμένος μὲ ὄλες τίς ἀρετὲς τοῦ ἀληθινοῦ μοναχοῦ, ἐξεδήμησε τὸ 1938 σὲ ὥρα προσευχῆς πρὸς τὸν Κύριο [24 Σεπτεμβρίου].

Σίμων· κτίτορας τῆς μονῆς Σίμωνος Πέτρας, μυροβλύτης καὶ θαυματουργός [28 Δεκεμβρίου].

Σωφρόνιος· ἀπὸ τὴν Ἠπειρο, ἀσκήτεψε στὴ σκήτη τῆς Ἁγίας Ἄννας, ἐγίνε ἱερομόναχος [18 Αὐγούστου].

Συμεὼν ὁ μυροβλύτης· βλ. παραπάνω Σάββα ἀρχιεπίσκοπο Σερβίας, τοῦ ὁποῖου ἦταν πατέρας (ἠγεμόνας τῶν Σέρβων Στέφανος Νεμάνια), τὸ λείψανό του μετέφερε στὴ μονὴ τῆς Στουντένιτσα [18 Φεβρουαρίου].

Συμεὼν· ἠγούμενος μονῆς Φιλοθέου στὸν 16ο αἰ., μετὰ ἴδρυσε τὴ μονὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος στὸ Φλαμούρι, ἐξεδήμησε στὴν Κωνσταντινούπολη [19 Ἀπριλίου].

Συμεὼν· μαθητὴς τοῦ ὁσίου Εὐθυμίου τοῦ νέου (9ος αἰ.), μαζί μὲ τὸν ἀντάδελφό του Θεόδωρο πρῶτοι κτίτορες τοῦ Πρωτάτου.

-Φ-

Φιλόθεος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως· ὁ Κόκκινος, μεγάλη μορφή τῆς Ὁρθοδοξίας, ἔζησε στὸν 13ο αἰ., καταγόταν ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, ἀπέκτησε μεγάλη παιδεία, μόνασε στὴ μονὴ Ἁγίας Αἰκατερίνης στὸ Ὅρος Σινᾶ καὶ κατόπιν στὴ μονὴ Βατοπεδίου, ὅπου συνδέθηκε μὲ τὸν ὁσιο Σάββα τὸν νέο τὸν διὰ Χριστὸν σαλό, ὕστερα στὴ μονὴ Μεγίστης Λαύρας, ὅπου συναναστρεφόταν τὸν Ἅγιο Γρηγόριο τὸν Παλαμά, τὸ 1342 ἐγίνε ἠγούμενος τῆς Λαύρας, ἀναδείχθηκε Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης καὶ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (1353, 1364-1376), ἐνδιαμέσως πῆγε πάλι στὸ Ὅρος, ἄφησε σπουδαῖο συγγραφικὸ ἔργο λειτουργικοῦ, ὑμνογραφικοῦ καὶ ἐρμηνευτικοῦ χαρακτήρα, πρωτοστάτησε στὴν ἀνακήρυξη ὡς Ἁγίου τοῦ Γρηγορίου τοῦ Παλαμά, στὸ πλευρὸ τοῦ ὁποῖου στάθηκε κατὰ τὸν ἀντισηχαστῶν, ἐξεδήμησε τὸ 1379.

Φιλόθεος· ἀπὸ τὴ Χρυσούπολη Καβάλας, στὸ Ὅρος μόνασε στὴ μονὴ Διονυσίου καὶ στὴ μονὴ Ἁγίου Παύλου, εἶχε προορατικὸ χάρισμα, ἐξεδήμησε τὸ 1610 σὲ ἡλικία 84 ἐτῶν [21 Ὀκτωβρίου].

Φιλόθεος· ἀσκήτεψε στὸ κελλὶ τῶν Ἀρχαγγέλων τοῦ Τάγαρη μαζί μὲ τὸν ὑποτακτικὸ του Νεκτάριο, γιὰ τὸν ὁποῖο βλ. πιὸ πάνω.

-Χ-

Χριστοφόρος· ἀπὸ τὴν Ἀδριανούπολη, ἐξωμότησε, ἀσκήτεψε στὴ μονὴ Διονυσίου, μαρτύρησε τὸ 1818 στὴν πατρίδα του ψέλνοντας τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» [16 Ἀπριλίου].

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΚΑ: Ἰακώβου Νεοσκητιώτου: «Ὅσοι Ἅγιοι διέπρεψαν ἀπαρχῆς ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει τοῦ Ἄθω κατὰ βαθμὸν», Πρωτάτον, ἀρ. 18, Ἰούλιος - Αὐγουστος 1989, σσ. 128-133. — Στέλιου Ἰ. Κοψαχείλη: «Οἱ Ἅγιοι τοῦ Ἄθωνος», Πρωτάτον, ἀρ. 64, Μάρτιος - Ἀπρίλιος 1997, σσ. 37-40. — Μοναχοῦ Μωυσῆ: «Οἱ ἅγιοι τῶν Καρυῶν», Πρωτάτον, ἀρ. 16, Μάρτιος - Ἀπρίλιος 1989, σσ. 62-64. — Μοναχοῦ Ἀκακίου: «Οἱ ἅγιοι τῆς Ἱερᾶς Σκήτης τῶν Καυσοκαλυβίων», Πρωτάτον, ἀρ. 17, Μάιος - Ἰούνιος 1989, σσ. 90-92. — Μοναχοῦ Λαζάρου: «Οἱ Ἅγιοι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βατοπεδίου», Πρωτάτον, ἀρ. 34, Μάρτιος - Ἀπρίλιος 1992 (= Προσκυνητᾶριο Ἱ. Μεγίστης Μονῆς Βατοπαιδίου, Ἅγιον Ὅρος 1993, σσ. 68-69). — Γεωργίου Μαρτζέλου: «Οἱ Ἅγιοι τῆς Μονῆς», Ἱ. Μεγίστη Μονὴ Βατοπαιδίου, Παράδοση - Ἱστορία - Τέχνη, τόμος α', Ἅγιον Ὅρος 1996, σσ. 98-117. — Γεωργίου Μαντζαρίδη: «Θαυματοργεῖς εἰκόνες καὶ Ἅγια Λείψανα», Ἱ. Μ. Μ. Βατοπαιδίου, σελ. 118. — Προσκυνητᾶριον τῆς Ἱ. Μονῆς Παντοκράτορος Ἁγίου Ὁρους, Θεσσαλονίκη 1993, σσ. 95-97. — Σωτ. Ν. Καδᾶ: Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Διονυσίου, Ἅγιον Ὅρος 1997, σσ. 133-136. — Προηγ. Καλλίστρατου Λαυριώτη: Ἱστορικὸν Προσκυνητᾶριον Ἱ. Μονῆς Μεγίστης Λαύρας, Ἀθήνα 1976, σσ. 113-118. — Ἀνδρέου μοναχοῦ: Τὸ Ἅγιον Ὅρος, Θεσσαλονίκη 1969, σσ. 192-201. — Ἱ. Μ. Χατζηφώτη: Οἱ νέοι Ἅγιοι τῆς Ὁρθοδοξίας, Ἀθήνα 1990. — Σωφρονίου Εὐστρατιάδου: Ἀγιολόγιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας 1995. — Ἱερομ. Ἀνθίμου Ἀγιαννανίτη: Ἁγία Ἄννα, Τὸ ἱερὸ βῆμα τοῦ Ἄθωνα, Ἀθήνα 1986, σσ. 27-41. — Ἀρχιμ. Ἀθανασίου: Ἱερὰ Μονὴ Ἐσφιγμένου, Περιγραφή καὶ συνοπτικὴ ἱστορία αὐτῆς, Ἀθήνα 1973, σσ. 91-105. — Θρησκευτικὴ καὶ Ἠθικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία, 12 τόμοι, ἐκδ. Ἀθανασίου Μαρτίνου. (Τέλος)

Ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ στὸ παιδὶ καὶ στὸν ἔφηβο καὶ ἡ διδακτικὴ πράξη (Συμβολὴ στὴ διδακτικὴ τῶν Θρησκευτικῶν)*

Ἡ μετάδοση τῆς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὸν διδάσκοντα χριστιανὸ παιδαγωγὸ μαζί με τὸ σύνολο τῆς τάξης βοηθᾷ τοὺς μαθητὲς ἐφήβους νὰ οικειοποιηθοῦν τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας καὶ τῶν Ἁγίων, τὶς ἀξίες καὶ τὰ πιστεύω γενικότερα τῆς ἑλληνορθόδοξης δικῆς

Τοῦ κ. **ΙΩΑΝΝΗ Β. ΤΣΑΓΚΑ**
Θεολόγου Καθηγητοῦ

μας παράδοσης. Αὐτὸ ὑπονοεῖ κάτι πολὺ περισσότερο ἀπὸ στείρα γνώση, ἀποστήθιση καὶ ἀπομνημόνευση. Εἶναι κάτι πρὸ οὐσιαστικὸ καὶ σημαντικό. Στοχεύει στὴν ὀλόπλευρη ἀνάπτυξη τῆς προσωπικότητας τῶν ἐφήβων μαθητῶν. Οἱ διαπροσωπικὲς σχέσεις ποὺ υἰοθετοῦνται ἀπὸ τὸν θεολόγο καθηγητὴ εἶναι αὐτὸ ποὺ βοηθᾷ καὶ ἐνθαρρύνει τοὺς ἐφήβους μαθητὲς ν' ἀπεικονίσουν τὶς καθημερινὲς ἐμπειρίες τους καὶ νὰ τὶς καταλάβουν στὸ φῶς τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ.

Τὸ Γυμνάσιο καὶ τὸ Λύκειο οἰκοδομεῖ πάνω στὰ πολλὰ χρόνια τῆς χριστιανικῆς ἐκπαίδευσης τὴν ὁποία ἔχουν οἱ μαθητὲς ἀπὸ τὸ δημοτικὸ σχολεῖο καὶ τὴν οἰκογένεια. Στὰ δευτεροβάθμια σχολεῖα οἱ ἔφηβοι μαθητὲς φέρνουν μιὰ πλούσια καὶ ποικίλη ἐμπειρία εἰκόνων, καταστάσεων καὶ γνώση τῆς πίστεως. Αὐτὴ ἡ ἐμπειρία καὶ γνώση δὲν πρέπει ν' ἀγνοεῖται ἀλλὰ νὰ ἐρευνᾶται, ἐμβαθυνόμενὴ καὶ ἐμπλουτιζόμενὴ μέσῳ τῆς γνήσιας σχέσης μετὰ τὸν καθηγητὴ καὶ τοὺς ἄλλους μαθητὲς καὶ εἰδικότερα μέσῳ τῶν βιβλικῶν κειμένων καὶ τῶν κειμένων τῶν μεγάλων πατέρων καὶ διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας μας.

Τὰ ἀνανεωμένα διδακτικὰ ἐγχειρίδια, τὰ ἐποπτικὰ μέσα καὶ στοιχεῖα εἶναι φυσικὰ χρήσιμα γιὰ τὸ θεολόγο στὸ νὰ βοηθᾷ τοὺς ἐφήβους νὰ ἐξερευνήσουν καὶ νὰ βαθύνουν στὴν πίστη τῶν Ὁρθοδόξων. Ὅμως αὐτὴ ἡ ἐξερεύνηση καὶ ἐμβάθυνση πρέπει νὰ λαμβάνει προπαντὸς ὑπόψη ἱκανότητες, ἀνάγκες, ἐνδιαφέροντα καὶ στάδια ἀνάπτυξης τῶν μαθητῶν, ὅπως καὶ ἀνάγκες τῶν συγκεκριμένων περιοχῶν καὶ σχολεῖων.

Τὰ θρησκευτικὰ ἢ «ἱερά» ὅπως τ' ἀποκαλοῦσε παλαιότερα ὁ βαθιὰ θρησκευόμενος ἑλληνικὸς λαός, μέσῳ τῶν ὁποίων μεταδίδεται ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ στοὺς ἐφήβους πρέπει νὰ ἔχουν τὸ λιγότερο τὴν ἴδια θέση στὸ σχολικὸ πρόγραμμα ὅπως καὶ τὰ ἄλλα σημαντικὰ μαθήματα. Οἱ θεολόγοι στὰ Γυμνάσια καὶ τὰ Λύκεια μοχθοῦν νὰ μορφώσουν τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ στὶς ὑπάρξεις τῶν νεαρῶν ἐφήβων γι' αὐτὸ πρέπει νὰ διαθέτουν:

- α) Θεολογικὴ παιδεία.
- β) Παιδαγωγικὴ - ψυχολογικὴ κατάρτιση.
- γ) Ἐνδοϋπηρεσιακὴ ἐκπαίδευση.

δ) Ἐγκαταστάσεις καὶ πόρους ἰσότιμες μετὰ τὰ ἄλλα σημαντικὰ μαθήματα, διαθέσιμα στὸ σχολεῖο γιὰ τὴ διδασκαλία τῆς ὀρθόδοξης πίστεως καὶ ζωῆς. Κάθε σύγχρονο σχολεῖο πρέπει νὰ διαθέτει μιὰ «τάξη θρησκευτικῶν» ἐφοδιασμένη μετὰ ὀπτικοακουστικὰ μέσα καὶ βιβλία ἀναφοράς στὴν Ὁρθοδοξία ποὺ βοηθᾷ στὴν καλλιέργεια τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος καὶ τῆς πρόσκτησης τῆς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ, ὡς ἐνσαρκωμένου Θεοῦ.

Ἡ συμπερίληψη τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος στὸ σχολικὸ πρόγραμμα μαθημάτων ἀπαιτεῖ οἱ σκοποὶ του νὰ ἐπιτυγχάνονται σύμφωνα με τοὺς διδακτικοὺς κανόνες. Ἀφοῦ μετὰ τὰ θρησκευτικὰ στὴ σχολικὴ τάξη καὶ μετὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ κατῆχηση στὴν ἐνορία μορφώνεται ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ στὰ παιδιά καὶ τοὺς ἐφήβους, πρέπει νὰ δοθεῖ ἡ ἀπαιτούμενη προσοχὴ στὴ διαδικασία τῆς μάθησης, γνώσης καὶ κατανόησης τῆς πίστεως. Τί διδάσκεται δὲν εἶναι περισσότερο σημαντικό ἀπὸ τὸ πῶς διδάσκεται καὶ μάλιστα στοὺς ἐφήβους.

Εἶναι σημαντικὴ ἡ ἀνάπτυξη σχέσης ἐμπιστοσύνης καὶ ἀνοιγματος στὴν τάξη μεταξὺ καθηγητῶν καὶ μαθητῶν καὶ μεταξὺ τῆς ομάδας, τῶν ἴδιων τῶν μαθητῶν. Αὐτὴ ἡ σχέση δημιουργεῖ μιὰ δυναμικὴ ἀτμόσφαιρα, ἡ ὁποία ἐνθαρρύνει μαθητὲς καὶ καθηγητὲς νὰ μοιραστοῦν τὴν πίστη καὶ τὴ δημιουργία ἐνεργειῶν ὅπως ἐρώτησης, προσωπικῆς ἀπεικόνισης, διαλόγου, συζήτησης.

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 204 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 7 τεύχους.

Μια συνεργατική σχολική τάξη προσφέρει στους εφήβους έμπειρίες χριστιανικής ζωής, τους παρακινεί να ψάξουν και ν' ανακαλύψουν τη σωστή εικόνα του Θεού και τους βοηθά να έμμείνουν σ' αυτόν με έναν ελεύθερο, προσωπικό και κριτικό τρόπο. Η ενεργητική συμμετοχή των εφήβων στη διαδικασία της μάθησης και βίωσης της πίστης είναι σημαντική για τους σημαντικούς μαθητές που θα πρέπει να ζήσουν τη χριστιανική πίστη σε μια κοινωνία που θ' αντιμετωπίσουν γνώμες, συμπεριφορές, εικόνες και αξίες που έρχονται σε αντίθεση με εκείνα της χριστιανοσύνης.

Ειδικότερα στη διδαχή των θρησκευτικών ή ευθύνη του καθηγητή αφορά την παροχή ποικιλίας δραστηριοτήτων κι έμπειριών που αντανακλούν ενός ολοκληρωμένου ατόμου την προσέγγισή στη μάθηση. Όχι μόνο να μιλάει, να γράφει και να σχεδιάζει, αλλά να παρέχει ένα ένσωματωμένο και ισορροπημένο μάθημα χρησιμοποιώντας ενεργή ανάμιξη, μεσολαβητική αντανακλαση, φυσική έξερσυνση και αισθητική έμπειρία. (Να έχει σχέση με μία από τις αισθήσεις. Άρα να δημιουργεί χώρο για τη σωστική εικόνα του Θεού). Η ήγεμονία του καθηγητή βασίζεται στο να κατέχει το περιεχόμενο της διδασκαλίας. Από τον καθηγητή εξαρτάται ν' ανοίξει ευκαιρίες και χώρους διερεύνησης της μάθησης και της παράστασης του Θεού¹⁰⁶.

Το διδακτικό μοντέλο της έναθρόωσης ή ενσάρκωσης προκειμένου να μορφώσει την εικόνα του Θεού στους εφήβους μαθητές αντιμετωπίζει αυτούς ως εικόνες Θεού. Δεν πρέπει να διαφεύγει της προσοχής των θεολογούντων παιδαγωγών, ότι οι μαθητές είναι πρόσωπα δημιουργημένα κατ' εικόνα του Θεού και μέσα σ' αυτό απεικονίζουμε ένα δημιουργικό, ελεύθερο, ολοκληρωμένο πρόσωπο¹⁰⁷.

Η εικόνα του Θεού είναι μια κοινοτική συγγενική μεταφορά και όχι μια άτομική. Διότι αυτοί πρακτικά είναι εικόνες Θεού και όλοι οι άνθρωποι αρχίζοντας από τους γείτονές μας, τα φιλικά σε μās πλάσματα, όλοι όσοι υποφέρουν

μαζί μας¹⁰⁸. Σύμφωνα με τα παραπάνω οι έφηβοι μαθητές είναι εικόνες Θεού προς χάριν των οποίων ο θεολόγος καθηγητής έχει υποχρέωση:

1. Να σχεδιάσει το μάθημα έτσι ώστε να παρέχει τις δυνατότητες στους εφήβους να επιλέξουν.

2. Οι μέθοδοι, τα μοντέλα διδασκαλίας και οι δραστηριότητές τους που αποφασίζει να υιοθετήσει να είναι διαλεγμένα για να προωθούν τη διαδικασία της μάθησης και να προάγουν από βαθμίδα σε βαθμίδα την εικόνα του Θεού.

3. Ο ρόλος του είναι να υποστηρίξει τους εφήβους μαθητές να μοιράσουν τις έμπειρίες τους και να ξεκαθαρίσουν το τί έχουν μάθει. Οι έφηβοι πρέπει ν' αποφασίζουν μόνοι για τους εαυτούς τους.

4. Να παρουσιάζει δυνατότητες εκμάθησης με ποικιλία για να μπορεί να ξανανοίγει επιλογές για μάθηση και ενδιαφέρον για το Χριστό που μπορεί να είχαν χαθεί, αποφευχθεί ή απαρνηθεί οι έφηβοι εξαιτίας ακατάλληλης ρύθμισης ή δομής της διδασκαλίας.

5. Να παρέχει ένα κλίμα υποστήριξης της σχολικής τάξης σε θέματα - έρωτήματα.

6. Να είναι έτοιμος να δεχθεί μια μεγάλη ποικιλία διαφορετικών αντιλήψεων, ώστε οι μαθητές να ένθαρρύνονται να ανακοινώνουν τις απόψεις τους. Όλοι μπορεί να έχουν κάποια αντίληψη που πρέπει να γίνεται σεβαστή.

Ός κατ' έξοχήν καθοδηγητής, υπεύθυνος αρχηγός είναι έργο του ή καθιέρωση αποδεκτών όριων στη συγκεκριμένη διδακτική ένότητα, γι' αυτό:

Σε κάθε μάθημα θα πρέπει να είναι προετοιμασμένος, ελαστικός, εύπροσάρμοστος και ν' ανταποκρίνεται με ταχύτητα στην αλλαγή διάθεσης της ομάδας. Αυτή η ελαστικότητα κρατείται σε τέντωμα με τα περιγραφόμενα όρια ενός σχεδιασμένου διαγράμματος που έχει αποφασίσει. Αυτό όμως σημαίνει να προγραμματίζει έτσι ώστε κάποιος χρόνος να είναι διαθέσιμος, όποτε απαιτείται, για ν' ασχοληθεί με τις ανησυχίες και τα έρωτήματα του καθενός εφήβου μαθητή. Περιστασιακά μπορεί να χρειαστεί ν' αναβάλλει το επόμενο μέρος του προγραμματισμένου διαγράμματος, ούτως ώστε να επιτρέψει την επιπρόσθετη σκέψη και συζήτηση.

106. Βλ. και Πρβλ. Hammond J., ό.π., σ. 23

107. S. Johnson, Education in the image of God, στο: Theological Approaches to Christian Education. Edited by Jack Sevmour and Donald E. Miller, Abingdon Press Nashville 1990, p. 129. «We are persons created in the image and likeness of our Creator, the image Dei of our Greater (Gen. 1:27), and in that, we image a creative, free, whole person».

108. S. Johnson, ό.π., σ. 130.

Μπορεί ακόμα να χρειαστεί να βρει τρόπους για ν' ανακαλύψει την έτοιμότητα των μαθητών και της ομάδας να συνεχίσουν. Αυτό μπορεί να σημαίνει να τους βοηθήσει ν' αναγνωρίσουν ό,τι ήδη ξέρουν και μπορεί να είναι ένα απ' τα πιο ευχάριστα σημεία αυτού του έργου. Η κεντρική δραστηριότητα του ρόλου του έχει σχέση με την ικανότητα να βοηθά τους μαθητές να μιλούν εύχρινως, τουλάχιστον στους έαυτούς τους, για τὸ τί ἔχουν μάθει. Αυτό δυνατόν να γίνει με τὸ να προτείνει γλώσσα και εἰκόνες πὸν μπορεί να χρησιμοποιήσει ἢ τάξη για να ἐκφράσει και ἐπικοινωνήσει τὴ δική του ἐμπειρία.

Πρέπει δὲ να γνωρίζει ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν για τὸς ἐφήβους να ἐκφράσουν τὸ τί ἔχουν μάθει. Οὔτε χρειάζεται πάντοτε να τὸ ἐξετάζει: Εἶναι ἀρκετὸ οἱ μαθητὲς να ἔχουν μιὰ αἴσθηση ἐπιτυχίας και να ἔχουν τὴν εὐκαιρία ν' ἀποφασίζουν ἐὰν θὰ μοιράζονται ὅσα ἔχουν μάθει — μερικὲς φορὲς αὐτὸ δὲν εἶναι ἔργο τοῦ διδάσκοντα.

Σ' ὅλα αὐτὰ θὰ χρειαστεῖ να ἐπισημανθεῖ, ὅτι εἶναι συχνὰ σημαντικό ν' ἀποφεύγει να βιάζεται ἀπὸ τὸ προκαθορισμένο σχέδιο και συγκεκριμένη ρύθμιση. Μπορεῖ να εἶναι μιὰ πολὺ ἀργὴ διαδικασία, ἀλλὰ στὸ τέλος περισσότερη σημασία ἔχει ἢ ποιότητα και ὄχι ἢ ποσότητα για τὸ διδακτικὸ μοντέλο τῆς ἐνσάρκωσης¹⁰⁹.

Τὸ διδακτικὸ μοντέλο τῆς ἐνσάρκωσης θ' ἀξιοποιήσει στὴ διδακτικὴ διαδικασία και ἐδῶ τὸ γνήσιο, δημιουργικὸ και ἐρευνητικὸ διάλογο. Ἐρευνες ἀπέδειξαν ὅτι αὐτὸ πὸν ἀπεχθάνονται οἱ ἔφηβοι μαθητὲς περισσότερο στὴ διδασκαλία τῶν θρησκευτικῶν εἶναι ὅτι τὸς μεταχειρίζονται ὡς δέκτες πληροφοριῶν και μόνον¹¹⁰.

Τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν, ἰδίως στὶς ἀνώτερες τάξεις τοῦ Γυμνασίου και στὸ Λύκειο, ἰκανοποιώντας τὸ αἶτημα για τὴν ἐλεύθερη διακίνηση τῶν ιδεῶν, πρέπει να καλλιεργεῖ ἐντατικὰ τὸ γνήσιο διάλογο, πρὸ πάντων με τὸς μαθητὲς, πὸν ἔχουν δεχθεῖ τὴν ἐπίδραση τῶν ἀντιχριστιανικῶν ιδεολογιῶν¹¹¹.

Στὰ θέματα πὸν ἀπτονται τῆς κοινωνικῆς διδασκαλίας τοῦ χριστιανισμοῦ και τῆς χριστιανικῆς ζωῆς εἴτε στὴν ἐπεξεργασία στὶς ομάδες, εἴτε στὸ σύνολο τῆς σχολικῆς τάξης, ὀφείλει να

γίνει με ἐργαλεῖο τὸ δημιουργικὸ και ἐρευνητικὸ διάλογο¹¹².

Ἐξ ἄλλου ἢ βάση στὴν ὁποία στηρίζεται ἢ ὀρθόδοξη χριστιανικὴ ἀγωγή και τὸ διδακτικὸ μοντέλο τῆς ἐνσάρκωσης δὲν εἶναι δογματικὴ, ἀλλὰ διαλεκτικὴ - διαλογικὴ, ἀφοῦ ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ ἀποκαλύπτεται ὡς Χριστὸς στὴ γῆ στὸ πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ¹¹³.

Τὸ διδακτικὸ λοιπὸν μοντέλο τῆς ἐνανθρώπησης χρησιμοποιεῖ τὸ λυτρωτικὸ διάλογο κατὰ τὸ πρότυπο τοῦ Χριστοῦ στὴν παιδευτικὴ διαδικασία με τὸς ἐφήβους μαθητὲς και αὐτὸ, διότι οἱ ἔφηβοι μετὰ τὰ δεκατρία τὸς χρόνια ἐξαιτίας τῆς ἔμφυτης και ἀξαναόμενης παρορμητικῆς τῶν δραστηριοτήτων ποθοῦν¹¹⁴:

α) Να ὑποβάλουν ἐρωτήματα.

β) Να ἐκφράσουν ἀμφιβολίες.

γ) Να συζητήσουν.

δ) Να ἐρευνήσουν ἔννοιες ἀπὸ μόνον τὸς.

ε) Να ἐκφράσουν σὲ τελικὴ ἀνάλυση τὶς ἀμφιβολίες τὸς ἢ τὶς ἀποδοκιμασίες τὸς.

Ὅλα τὰ παραπάνω πρέπει να ἀξιοποιηθοῦν ἀπὸ τὸ θεολόγο καθηγητὴ και ὄχι να κατασταλοῦν, ὡστε ὁ ἔφηβος μαθητὴς να ἔλθει ἀντιμέτωπος με τὶς ἀλήθειες τῆς θρησκείας. Εἶναι δὲ φανερὸ πὸς σημαντικό μέρος στὸν τρόπο διδασκαλίας μας πρέπει να εἶναι οἱ μέθοδοι συζητήσεως με τὸς ἐφήβους στὴν Βίβλο ἢ ἄλλα θέματα τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Ἡ ὀργάνωση τῆς συζήτησης σὲ μικρὲς ομάδες εἶναι πὸν ἀποτελεσματικὴ, ὅπου μέλη τῆς τάξης συντονίζουν τὴ συζήτηση, ὡστε ὅλοι να μποροῦν να συμμετάσχουν, ἀκόμα και οἱ λιγότερο ἰκανοί¹¹⁵.

Εἰδικότερα στὴν τάξη τὴν ὥρα τῶν θρησκευτικῶν ὁ ἔμπειρος - ἐπιδέξιος - ἄξιος καθηγητὴς, ἐφαρμόζοντας στὴν πράξη τὸ διδακτικὸ μοντέλο τῆς ἐνσάρκωσης πὸν ἔχει σχέση με τὴν παιδαγωγικὴ τοῦ Θεοῦ, προσπαθεῖ να μεταδόσῃ τὴν περὶ Θεοῦ εἰκόνα στοῦς ἐφήβους με ποικίλους τρόπους, ὡστε να τὸς ὀδηγήσει στὴν ψυχικὴ ἰσορροπηση.

Ἀποστολὴ τῆς χριστιανικῆς ἀγωγῆς εἶναι να βοηθήσει τὸς προεφήβους και ἐφήβους με τὴ διδακτικὴ πρακτικὴ να συλλαμβάνουν ἀπὸ τὸ ἔ-

109. Hammond J., ὁ.π., σ. 24,25.

110. R. Goldman, ὁ.π., σ. 184.

111. E. Θεοδώρου, Τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν, στὸ περιοδικὸ Ἐκκλησία, 1 Μαρτίου 1982, Ἀθήναι, σ. 148.

112. I. Κογκούλη, Διδακτικὴ... ὁ.π., σ. 163.

113. Βλ. E. Περσελῆ, Ἡ ὀρθόδοξη χριστιανικὴ ἀγωγή ὡς σύγχρονη μορφωτικὴ διαδικασία. Ἀνάτ. ἀπὸ τὸ περιοδ. Κοινωνία, τεύχ. 3, ἔτος ΛΕ', Ἀθήναι 1992, σ. 8.

114. Βλ. R. Goldman, ὁ.π., σ. 187 και σ. 188.

115. Πρὸβλ. R. Goldman στὸ ἴδιο, σ. 187.

να στάδιο τής ηλικίας στο άλλο, περισσότερο τις εικόνες για το Θεό ως κρυπτογραφήματα, και να τους καθοδηγεί σ' όλη τους τη ζωή σ' εκείνη ακριβώς τη σημασία που η λέξη Θεός υποκρύπτει.

Όσο η διαδικασία διαμόρφωσης τής περι Θεού κατανόησης δε διαταράσσεται από φαινόμενα έφηβικής κρίσης, ή διδακτική πράξη αποκτά για την ψυχική υγεία του έφηβου χαρακτηριστικά ισορροπίας - λύτρωσης - θεραπείας.

Όσοι εργάζονται με έφηβους πρέπει να έχουν υπόψη τους πως ενώ η χριστιανική διδασκαλία είναι απο-ισορροπήμενη, έχουν την υποχρέωση να οδηγήσουν τους μαθητές προς την ισορρόπηση. Μερικές τεχνικές ή μέθοδοι που θα μπορούσαν να είναι μέρος του μοντέλου ισορρόπησης είναι οι ακόλουθοι¹¹⁶:

Μέθοδοι διδασκαλίας

1. Οί μελέτες υποθέσεων «άνοικτου άκρου». Αυτές παρουσιάζουν τα διλήμματα των έφηβων και μπορούν να χρησιμοποιηθούν στην παραγωγή ήπιων μορφών απο-ισορρόπησης. Ο καθηγητής θα πρέπει να επιτρέπει στους μαθητές να εκφράζονται με ειλικρίνεια σ' ένα περιβάλλον χωρίς άπειλητικές διαθέσεις και με ανταλλαγή απόψεων μεταξύ καθηγητών και μαθητών. Ο θεολόγος καθηγητής θα χρειασθεί ίσως να κάμει κάπως δύσκολες έρωτήσεις σε μεμονωμένα άτομα, εάν αισθάνεται πως οι προτεινόμενες λύσεις των διλημμάτων δεν εύσταθούν ή είναι άνέντιμες.

2. Ένας καλός καθηγητής μπορεί να επιφέρει διάφορα είδη απο-ισορρόπησης παίζοντας το ρόλο του «συνηγόρου του διαβόλου». Έτσι ο καθηγητής μπορεί να αντιμετώπισει τους μαθητές με έρωτήσεις και προτάσεις με σκοπό τη διέγερση του ενδιαφέροντός τους, ώστε να πάρουν μια σταθερή θέση πάνω σ' ένα θέμα και να μπορούν να υπερασπίσουν τη θέση αυτή.

3. Οί όμαδικές συζητήσεις μπορούν να βοηθήσουν στη διαδικασία τής απο-ισορρόπησης. Παίζει οίκοδομητικό ρόλο για τους έφηβους ή γνώση πως μπορούν να συζητούν και να διαφωνούν έντονα με άλλο πρόσωπο ή με ομάδα προσώπων. Χωρίς να το παίρνουν προσωπικά.

116. Βλ. και πρβλ. St. Fortosis, Ken Garland Adolescence cognitive development Piaget's idea of disequilibrium and the issue of christian nurture, στο: R.E., vol 85, No 4/1990, p. 643.

Είναι σημαντικό να συνειδητοποιήσουν ότι κάποιος που τους απο-ισορροπεί στη ζωή τους μπορεί στην πραγματικότητα να αποβεί μία θετική δύναμη.

4. Η αξία τής ενεργού συμμετοχής των γνωστικών ενηλίκων στην καθ' ημέρα ζωή των έφηβων, παρ' όλη τη δυσκολία τής εφαρμογής δεν μπορεί να υπερεκτιμηθεί. Μπορεί να επιφέρει μεγαλύτερη ωφέλεια εάν ένας έφηβος συμμετέχει μαζί με κάποιον ενήλικα σε πρόγραμμα που περιλαμβάνει φυσικές μορφές απο-ισορροπήμενων εμπειριών. Προγράμματα όπως είναι οι εκκλησιαστικές κατασκηνώσεις, τα ιεραποστολικά ταξίδια και ή ανάληψη έργων ύπηρετικών βοηθούν τους έφηβους έφ' όσον τους ανατίθενται ύψηλα επίπεδα ευθύνης.

5. Έπιτυγχάνεται έποικοδομητική χρήση τής απο-ισορρόπησης με την ενθάρρυνση και την πρόκληση των έφηβων να φθάσουν στα όρια των δυνατοτήτων τους κάνοντας πράγματα που δεν έχουν ξανακάνει ή που φοβούνται να κάνουν.

Πιθανόν στην αρχή μερικοί μαθητές να αντισταθούν λόγω άγανάκτησης, φόβου, ή έλλειψης έπιθυμίας, αλλά σε πολλές περιπτώσεις είναι κατόπιν εύγνώμονες για την πρόκληση τής εμπειρίας. Ίσως το καλύτερο παράδειγμα αυτού του είδους τής εμπειρίας είναι ή συμμετοχή των μαθητών σε κάποιο είδος ιεραποστολικής προσπάθειας όπου διασταυρώνονται διάφορες παράδοσεις.

Μετά από όλα όσα αναφέρθηκαν διαφαίνεται καθαρά ότι το διδακτικό μοντέλο τής ένανθρωπησης¹¹⁷ υποδεικνύει τρόπους, μορφές και μεθόδους και αποσκοπεί να μορφώσει στις παιδικές και έφηβικές ψυχές το Χριστό, ώστε οι νέοι ν' ανακαινιστούν και αναμορφωθούν σύμφωνα προς το πρωτόκτιστο κάλλος τής θείας εικόνας. (Συνεχίζεται)

117. 'Ο Υίος και Λόγος του Θεού ένηνθρώπησε, ή «έκκλησία σάρκα ανέλαβε» (Ιω. Χρυσ. 2 PG 52, 429). Το διδακτικό μοντέλο τής ένανθρωπησης μπορεί να δώσει σάρκα στη θεολογία τής Έκκλησίας και το έργο της με τους νέους. Εάν δεν προσπαθήσουμε να το εφαρμόσουμε στη διδακτική πρακτική και το θεωρήσουμε όχι απαραίτητο, τότε παραβιάζουμε τη θεολογία τής Έκκλησίας και τής Όρθοδοξίας και δεν θα έχουμε αξιόλογες επιδράσεις στη νεότητα. Η θεολογία και το μάθημά μας θα είναι χωρίς σάρκα και μια θεολογία χωρίς σάρκα είναι νεκρή και άχρηστη γι' αυτούς που «κλήθηκαν» να την άσκούν και να εκπαιδεύουν παιδιά και έφηβους.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

«Ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων»

Ὁ ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων πιστῶν ἑορτασμός τοῦ «Ἀναστασίμου» Πάσχα ὡς συνεχείας τοῦ «Σταυρωσίμου» Πάσχα ὑπομιμνήσκει ὅτι «ἐν τῷ ἀναστάντι δεδοξαμένῳ σώματι τοῦ Κυρίου συνανέστη νεοποιηθεῖσα καὶ ἀφθαρτισθεῖσα καὶ δοξασθεῖσα καὶ ἡ σωματικὴ φύσις τοῦ ἀνθρώπου καθόλου..., ὡς καὶ πάσα ἡ συστενάζουσα καὶ συνωδίνουσα μετὰ τοῦ πεσόντος ἀνθρώπου κτίσις... Πράγματι μετὰ τοῦ «πρωτοτόκου ἐκ νεκρῶν» ζωοποιηθὲν συνανέστη καὶ ἐδοξάσθη καὶ πᾶν μέλος τοῦ μυστικοῦ σώματός Του καὶ γενικῶς συνανέστη δυνάμει καὶ ὀλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης» (Ι. Καρμίρης).

Κατὰ τοὺς πασχαλίους ὕμνους τῆς Ἐκκλησίας μας, «ἐκ ... θανάτου πρὸς ζωὴν καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανὸν Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμᾶς διαβίβασε», «θανάτῳ θάνατον πατήσας» καὶ ἐνδύσας «διὰ πάθους τὸ θνητὸν ἀφθαρσίας εὐπρέπειαν». Ἀληθῶς ὁ Χριστὸς, ἐγερεθεὶς ἐκ νεκρῶν, «ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο» (Α' Κορ. ιε', 20).

Ὅθεν ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι τὸ λάβαρον καὶ ἡ σημαία, ὑπὸ τὰς πτυχὰς τῆς ὁποίας τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας δέον ἀφ' ἐνὸς νὰ βλέπουν τὸν θάνατον ὡς προϋπόθεσιν διὰ τὸ μετὰ τοῦ Χριστοῦ «συναναστήναι» (Γρηγόριος Θεολόγος) καὶ ὡς τὴν πύλην πρὸς τὴν αἰώνιαν ζωὴν καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ ἐπιδιώκουν ἐν τῇ ἐπιγείῳ ζωῇ τὴν πνευματικὴν των ἀνακαινίσιν. «Συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα ὡσπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν» (Ρωμ. στ', 4).

Ψυχοφθόρα καζίνα

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κορίνθου κ. Παντελεήμων (Καρανικόλας) ἐξέδωκε προσφάτως βιβλίον ἐκ 216 σελίδων ὑπὸ τὸν τίτλον «Καζίνο Λουτρακίου, Καζίνα, Καζινοποιίσις κ.λπ.» (Ἐκδόσεις Πνοή, Κόρινθος 1998). Εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο μετὰ μεγάλης ἐπιμελείας ἔχουν καταχωρηθῆ «δημοσιεύματα, ντοκουμέντα καὶ περιστατικὰ πρὶν καὶ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐντωμεταξὺ λειτουργίας» τοῦ Καζίνο Λουτρακίου, διὰ νὰ διαπιστώσῃ «ὁ καθένας τοὺς ἀγῶνες ποὺ ἡ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τῆς Κορίνθου ἔκαμε, καὶ ὑπερδικαιώθηκαν ὅλες οἱ προσβλέψεις», αἱ ὁποῖαι ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κορίνθου κ. Παντελεήμονος εἰς ἐγκυκλίους, ἐγγράφα καὶ ἄλλας γραπτὰς ἢ προφορικὰς ἐπισημάνσεις διὰ τὰ δεινά, τὰ ὁποῖα θὰ προήρχοντο διὰ τὴν Κορινθίαν καὶ ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἐκ τῆς δημιουργίας καὶ τῆς λειτουργίας «τοῦ βροτοφθόρου, τοῦ οἰκογενειοφθόρου, τοῦ πορτοφολοφθό-

ρου καθὼς καὶ γενικὰ τοῦ ψυχοφθόρου Καζίνο» (Πρόλογος, σσ. 3-4).

Βεβαίως ὑπῆρξε πολλὴ ἀνταπόκρισις ἰδίως εἰς τὴν δευτέραν σχετικὴν ἐγκύκλιον τοῦ Σεβασμιωτάτου, «ἀλλά, —ὅπως προσθέτει ὁ Σεβασμιώτατος—, ὅταν τὰ γραφόμενα εἶναι εἰλικρινῆ καὶ ἀληθινά, σπάξουν δὲ κόκκαλα, ξυπνάνε τότε οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὸν λήθαργο τῆς εὐδαιμονίας, τῆς εὐζωίας καὶ τῆς κατανάλωσης, πλὴν ὅμως τότε στὴν προκειμένη περιπτώσει συνήθως, ὅπως καὶ τώρα, μετὰ τὴν περὶπτωση τοῦ Καζίνο Λουτρακίου, ἦταν καὶ εἶναι καὶ ἦρθε τὸ ξύπνημα πολὺ ἀργά...» (σ. 4).

Ἡ «πρωτοφανὴς ἀνυπόφορη δυσσομία» (σ. 211) ὅλων τῶν καζίνων —εἰς τὴν ὁποίαν προορατικῶς μετὰ τῆς γνωστῆς ἐναργοῦς διατυπώσεως τοῦ ρωμαλέου λόγου του εἶχεν ἐγκαίρως ἐπιστήσει τὴν προσοχὴν ὁ συχνάκις ἐλέγχων δυσώδεις κοινωνικὰς καταστάσεις Σεβ. Ἅγιος Κορίνθου— πρέπει νὰ ἀφυπνήσῃ πάντας εἰς τὸν ἀγῶνα πρὸς ἐξάλειψίν της. Ὅθεν ἄς εὐχηθῶμεν νὰ μὴ βραδύνη ἡ ἀνατροπὴ τοῦ κακοῦ κατεστημένου, περὶ τῆς ὁποίας ὁμιλεῖ ὁ Σεβασμιώτατος, ὅταν λέγῃ: «Οἱ τέτοιες καταστάσεις περιμένουν ἄλλες ἀπρόσμενες ἀντίθετες καταστάσεις γιὰ πολὺ καιρὸ ποὺ ἀνατρέπουν τίς προηγούμενες καθὼς καὶ τὰ προϋπάρξαντα τετελεσμένα γεγονότα» (σ. 4).

Πάσχα Κυρίου - Τὰ Ἅγια Πάθη κατὰ Ματθαῖον

Ἀξιόλογος σταθμὸς εἰς τὴν Ἱστορίαν τῶν ἐν Ἀθήναις καλλιτεχνικῶν δρωμένων ὑπῆρξεν ἡ ἐν τῇ Αἰθουσῇ τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου «Παρνασσός» —ἐνώπιον Σεβ. Μελῶν καὶ τοῦ Θεοφ. Ἀρχιερατῆς τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ πρὸς τιμὴν αὐτῶν καὶ ἐνώπιον ἄλλων Σεβ. καὶ Θεοφ. Ἀρχιερέων καὶ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου— παρουσίας ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν τῆς ὑπὸ μορφὴν ὁρατορίου μουσικῆς συνθέσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πατρῶν κ. Νικοδήμου ὑπὸ τὸν τίτλον «Πάσχα Κυρίου - Τὰ Ἅγια Πάθη κατὰ Ματθαῖον».

Ἡ ἐριμνεΐα καὶ ἡ καλλιτεχνικὴ ἐκτέλεσις τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ὁρατορίου ἐγένετο κατὰ τρόπον ἄριστον ὑπὸ τοῦ ἐξαίρετου καὶ ἀξιεπαίνου τεσσαρακονταμελοῦς Μικτοῦ Βυζαντινοῦ Χοροῦ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ διακεκριμένου Χοροῦ κ. Σπυριδῶνος Χ. Φάχου, ὅστις ἀπὸ τοῦ 1992 εἶναι πρωτοψάλτης τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πατρῶν.

Τὸ ἱερὸν κείμενον τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου, ἡ προσιδιάζουσα εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Βυζαντινὴν παράδοσιν λίαν ἐπιτυχῆς μουσικὴ ἐπένδυσις αὐτοῦ καὶ ὁ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς ἄριστος συντονισμὸς τῶν ἐθελοντικῶς καὶ μετ' αὐτοθυσίας μετεχόντων τοῦ μνη-

μονευθέντος Βυζαντινοῦ Χοροῦ συνετέλεσαν, ὥστε τὴν ἐσπέραν τῆς 7ης Ἀπριλίου ἔ. ἔ. ἡ ἱστορική Αἶθουσα τοῦ «Παρονασοῦ» νὰ μεταβληθῆ εἰς ἀληθῆς «Oratorium», ἥτοι εἰς «αἶθουσαν προσευχῆς». (Εἶναι γνωστὸν ὅτι τὸ κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα δημιουργηθὲν ἐν τῇ Δύσει μουσικὸν εἶδος «Oratorium» ὠνομάσθη οὕτως ἐκ τῆς ἐν Ρώμῃ ἐχούσης τὸ ὄνομα Oratorium, ἥτοι εἰς «αἶθουσαν προσευχῆς»). (Εἶναι γνωστὸν ὅτι τὸ κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα δημιουργηθὲν ἐν τῇ Δύσει μουσικὸν εἶδος «Oratorium» ὠνομάσθη οὕτως ἐκ τῆς ἐν Ρώμῃ ἐχούσης τὸ ὄνομα Oratorium «αἰθούσης προσευχῆς» τοῦ δημιουργοῦ τοῦ ὄρατορίου Philipppo Negri, τοῦ ὁποῦ ἡ ζωὴ ἐκοσμεῖτο ὑπὸ ἀδιαλείπτου προσευχῆς, μετανοίας καὶ ἐμπράκτου πρὸς τὸν πλησίον ἀγάτης). Ὅσοι ηὐτύχησαν νὰ παρακολούθησαν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Παρονασοῦ» τὸ Ὁρατόριον τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πατρῶν κ. Νικοδήμου, εὐρέθησαν ἐντὸς τῆς ἀρίστης περιρρευούσης ἀτμοσφαιρας, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐν ἱερᾷ σιγῇ, κατανύζει καὶ πνευματικῇ ἀνατάσει ἐβίωσαν τόσον τὸ Μυστήριον τῆς τοῦ κόσμου σωτηρίας, ὅπερ ἐτελεσιουργήθη διὰ τοῦ «σταυρωσίμου» καὶ «ἀνασταστίμου» Πάσχα, ὅσον καὶ τὸ γνήσιον ὀρθόδοξον αἰσθητικὸν κάλλος, ὅπερ, κατὰ τὸν Μ. Βασίλειον, ἐκ τῶν ἐπιγείων ὠραίων καλλιτεχνικῶν μορφῶν ἀνάγει εἰς τὸ πανυπερέτελειον κάλλος τοῦ Θεοῦ.

Εἰδολογικὰ γνωρίσματα τοῦ ὀρθόδοξου Ὁρατορίου

Ἐν συνεχείᾳ δεόν νὰ ἐπισημανθῆ τὸ γεγονὸς ὅτι ἐν τῷ διαλείμματι μεταξὺ τοῦ Α' καὶ Β' μέρους τοῦ παρουσιασθέντος Ὁρατορίου «Πάσχα Κυρίου...» ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πατρῶν κ. Νικοδήμος, ἐν εὐσυνόπτῳ ὁμιλίᾳ του, ἀφοῦ παρουσίασε στοιχεῖα τῆς ἐν τῇ Δύσει ἱστορίας ἐξαιρετῶν μουσικῶν συνθέσεων ἀνηκουσῶν εἰς τὸ εἶδος τοῦ ὄρατορίου καὶ ἀφοῦ ἰδιαίτερος ὑπέμνησε τὸ γνωστὸν θαυμάσιον ἔργον τοῦ Χαϊντελ, ἐπεσήμανε τόσον τὰς πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον μουσικὴν παράδοσιν συνηρημένας δυνατότητας πρὸς καλλιέργειαν τοῦ περι οὗ ὁ λόγος μουσικοῦ εἶδους, ὅσον καὶ τὰς εἰδοποιεῖς διαφορὰς, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ διακρίνουν ἐν γνήσιως ὀρθόδοξον ὄρατόριον. Τὰ εἰδολογικὰ γνωρίσματα αὐτοῦ παρουσίασεν ἀκριβῶς εἰς δύο ὑπ' αὐτοῦ δημιουργηθέντα ὄρατόρια, ἥτοι πρῶτον εἰς τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Οἱ ὕμνοι τῆς Ἀποκαλύψεως» καὶ δευτέρον εἰς τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Πάσχα Κυρίου...», ὅπερ παρουσιάσθη νῦν ἐν Ἀθήναις, ὡς εἶχε προβληθῆ κατὰ τὸ πρόσφατον παρελθὸν ἐν Πάτραις καὶ ἐν Πύργῳ.

Χαρακτηριστικῶς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πατρῶν κ. Νικοδήμος, περὶ τῆς ἀξιολογητάτης προσπάθειάς αὐτοῦ, εἶπε τὰ ἑξῆς: «Ἡ ἡμετέρα προσπάθεια ἀφορμᾶται ἐκ δύο προϋποθέσεων.

1ον. Ἀποσκοπεῖ νὰ παρουσιάσῃ αὐτούσιον τὸ κεί-

μενον τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ ὄχι εἰς μετάφρασιν, ὅπως συμβαίνει εἰς τὰ ξενόγλωσσα ὄρατόρια, οὔτε κατ' ἐλευθέραν ἰστόρησιν τῶν γεγονότων τοῦ θεοῦ Δράματος τῶν Παθῶν καὶ ἀναφορὰν τῶν λόγων τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων, εἰς πεζὰς ἢ ποιητικὰς ἐκφράσεις ἄλλων συγγραφέων καὶ μουσικῶν.

Καὶ 2ον ἐθεωρήσαμεν ὅτι, παρ' ὅλον τὸ κάλλος καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς Εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς, ἡ Βυζαντινὴ ἐκκλησιαστικὴ Μουσικὴ δύναται νὰ διεκδικήσῃ τὸ προβάδισμα εἰς τοιαῦτα θέματα, ὅπως τὸ Πάθος τοῦ Κυρίου, εἰς τὰ ὁποῖα ἔχει ἰδιάζουσιν ἐπίδοσιν καὶ ἀναντικατάστατον δυνατότητα ἐκφράσεως τῶν συγκινησιακῶν φάσεων καὶ στιγμῶν τοῦ θεοῦ Δράματος. Καὶ τὸ ἀπέδειξεν ἤδη μὲ τὰς μελωδίας ἐκκλησιαστικῶν ὕμνων τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν τοῦ Τριφιδίου καὶ τῆς Μεγάλης Ἑβρομάδος, ὅταν βεβαίως ἐκτελοῦνται αὐταὶ καλῶς».

Τούτων οὕτως ἐχόντων, δικαίως ὁ διακεκριμένος Πρόεδρος τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου «Παρονασός», ὁμιλήσας πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς παρουσιάσεως τοῦ Ὁρατορίου «Πάσχα Κυρίου...», ἐξῆρεν οὐ μόνον τὰ ποιμαντικά, λειτουργικὰ καὶ κηρυκτικά, ἀλλὰ καὶ τὰ φιλολογικά, ποιητικά καὶ μουσικά χαρίσματα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πατρῶν κ. Νικοδήμου.

«ΟΙΚΟΥΜΕΝΗ»: Διάλογος καὶ προβληματισμοί»

ὑπὸ τὴν γενικὴν ἐπιστασίαν τοῦ Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Δαμιανοῦ Δοῖκου ἐξεδόθησαν ἡδη τρία τεύχη τῆς εἰς ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐκδοτικῆς σειρᾶς ὑπὸ τὸν τίτλον «ΟΙΚΟΥΜΕΝΗ: Διάλογος καὶ Προβληματισμοί». Ἡ ἀξιόλογος αὐτῇ προσφορὰ τελεῖ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ πρ. Ἀρχιεπισκόπου Βιέννης Καρδινάλιου Franz König καὶ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Αὐστρίας κ. Μιχαήλ (Σταΐκου), ὁ ὁποῖος διακρίνεται οὐ μόνον διὰ τὸ ἐξαιρετικὸν ἐν Αὐστρίᾳ ποιμαντικὸν ἔργον του, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ὅτι ὡς Πρόεδρος τοῦ ἐν Αὐστρίᾳ Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν συμβάλλεται σημαντικῶς εἰς τὴν προώθησιν τοῦ γνησίου οἰκουμενικοῦ πνεύματος. Τῆς ὅλης προσπάθειάς κύριοι φορεῖς εἶναι ἡ προεδρευομένη ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Δαμ. Δοῖκου «Ἐταιρεία Οἰκουμενικῶν Μελετῶν καὶ Διορθόδοξης Πληροφόρησης» (Θεσσαλονίκη), ἡ «Μικτὴ Διομολογιακὴ Ἐπιτροπὴ Ὁρθόδοξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν» καὶ τὸ ἐν Βιέννῃ Ἴδρυμα Pro Oriente, τοῦ ὁποῦ σήμερον δραστηριώτατος Πρόεδρος εἶναι ὁ κ. Alfred Stimpemann, ὅστις εἶναι ὁ κύριος ἐμπνευστὴς τῆς ιδέας τῆς εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν μεταφράσεως κειμένων οἰκουμενικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἅτινα ἤδη κυκλοφοροῦν εἰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας μερίμνη τοῦ Ἰδρυματος Pro Oriente. Τὰ τρία πρῶτα τεύχη τῆς σειρᾶς, τὰ ὁποῖα κατὰ λίαν καλαίσθητον τρόπον ἔχουν ἐκδοθῆ ἐντὸς τοῦ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Στὴν ἐφημερίδα «Ἡ Καθημερινή» (Κυριακή, 22 Μαρτίου 1998), ὁ γνωστὸς ἀρθρογράφος κ. Σπύρος Ἀλεξίου, ἀφιέρωσε στὴν ἐξωτερικὴ Ἱεραποστολὴ τὸ σημεῖμά του, στὴ στήλη «Μὲ τὴν ἀπλὴ λογικὴ», ὑπὸ τὸν τίτλο «Ἡ Ὁρθοδοξία στὴν οἰκουμένη». Μεταξὺ ἄλλων ἔγραψε:

«... Ἀλλὰ συγχρόνως πρέπει νὰ συνειδητοποιήσουμε καὶ κάτι ἄλλο πολὺ σοβαρὸ. Καὶ αὐτὸ μᾶς τὸ ἀποκάλυψε τὴ δευτέρη ἡμέρα τῆς ἑορτῆς ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τῆς Ἐκκλησίας μας, ποὺ δουλεῦει στοὺς 89,4 μεγακύκλους τῶν FM καὶ εἶναι πραγματικά, ὅπως λέει καὶ τὸ σῆμα του, «Μία ἄλλη φωνὴ στὰ FM». Ἐκεῖ λοιπὸν ἀκούσαμε συνομιλίες μὲ Μητροπολίτες καὶ Ἐπισκόπους ποὺ εἶναι ἄριστα τοποθετημένοι ἀπὸ τὶς ἡγεσίες τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, καὶ κυρίως ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο καὶ τὸ Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας, στὰ πιδὸ ἀπόμακρα καὶ ἀπρόσιτα σημεῖα τῆς Γῆς ὅπου ὑπάρχουν πυρῆνες τῆς ὀρθόδοξου πίστεως ἀπὸ ἰθαγενεῖς πιστοὺς καὶ κληρικούς, ὅπου ἐργάζονται μὲ τὶς πιδὸ ἀντίξοες συνθήκες καὶ μεταφέρουν τὸν Λόγο τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν παράδοση τῆς Ὁρθοδοξίας. Εἶναι ἀδύνατο νὰ φαντασθεῖ κανεὶς σὲ ποιὲς χώρες τῆς Ἀφρικής, τῆς Ἀσίας, καὶ τῆς Κεντρικῆς Ἀμερικῆς ὑπάρχουν ἐστίες τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ μὲ ποιὸ παραδοσιακὸ καὶ σεβαστὸ τρόπο κινούνται καὶ λειτουργοῦν.

» Ἀκόμη καὶ στὴν Κίνα ὑπάρχει ζωντανὴ Ὁρθοδοξία. Τὸ Πατριαρχεῖο μὲ τὴν ἐπιλογὴ τοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου ἔχει ἀναθέσει ἐκεῖ σὲ ἄριστους ἱεράρχες καὶ ποιμαίνουν αὐτοὺς τοὺς λαοὺς, νὰ καλλιεργοῦν καὶ νὰ αὐξάνουν τοὺς ἀγνοοῦς αὐτοὺς Χριστιανοὺς ποὺ ζοῦν καὶ κινοῦνται μέσα σὲ φοβερὲς συνθήκες διαβίωσης. Ναοὶ ἀπὸ κλαδιὰ ἢ λαμαρίνες στεγάζουν τὴν πίστη τους καὶ τὴν ἐλπίδα τους καὶ ἡ μόνη τους ἀνακούφιση εἶναι ἡ βοήθεια ποὺ στέλνει ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὶς ἄλλες ἑλληνικὲς μητροπόλεις ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία μέσῳ τῆς «Ἱεραποστολῆς». Νὰ ἀναλογιστοῦμε, δηλαδή, πὼς ἐκεῖ γίνεται ἓνα τεράστιο ἔργο χωρὶς τυμπανοκρουσίες καὶ φωνές. Ἐνα ἔργο μοναδικῆς σπουδαιότητος καὶ σημασίας γιατί δημιουργεῖ στίς ψυχὰς αὐτῶν τῶν λαῶν τὴν εὐγνωμοσύνη καὶ τὴν ἀγάπη πρὸς τὴν Ἑλλάδα κυρίως, ἀφοῦ ὅλοι γνωρίζουν

1998 ὑπὸ τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐκδοτικοῦ οἴκου «Παρατηρητής» εἶναι 1) «Ἡ ἐνότητα τῶν Χριστιανῶν ὡς καθήκον» (Ἑπεύθυνοι τεύχος: Ν. Ζαχαρόπουλος - Α. Stirnemann)· 2) «Ὁ διάλογος Χριστιανισμοῦ - Ἰσλάμ ὡς κοινὸ καθήκον» (Ἑπεύθυνοι τεύχος: Μιλτιάδης Κωνσταντίνου - Alfred Stirnemann) καὶ 3) «Ὁ ἐπίσημος θεολογικὸς διάλογος Ὁρθόδοξης καὶ Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας» (Ἑπεύθυνοι τεύχος: Γεώργιος Μαρτζέλος - Peter Hofrichter).

Ε.Δ.Θ.

πὼς ἀπὸ ἐκεῖ προέρχεται ἡ βοήθεια. Καὶ ἦταν οἱ φωνές τῶν ἀνθρώπων τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ συνομιλοῦσαν μὲ τὸν πατέρα Κωνσταντῖνο τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ, γεμάτες συγκίνηση καὶ χαρὰ, ὅταν εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ μιλήσουν μὲ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἐκκλησίαν μας».

Ἱερά Μητρόπολις Ἡλείας

Πρὸς τὸν ἀξιότιμον Ὑφυπουργὸν Προνοίας κ. Θεόδωρον Κοτσώνη
104 33 Ἀθήνα

Ἀξιότιμε κ. Ὑπουργέ,

Ἀπὸ τὸν Τύπο ἐπληροφορήθηκα τὴν φιλόνητρον ἀπόφασίν σας νὰ φροντίσετε τὰ παιδιά, ποὺ ζητιανεύουν στὰ φανάρια τῆς Ἀθήνας.

Σᾶς συγγαίρω δι' αὐτὴν τὴν ἀνθρωπιστικὴν σας ἀπόφασιν, ποὺ εἶναι πολλαπλῶς ὠφέλιμη γιὰ τὴν κοινωνίαν μας, ἀλλὰ καὶ τὰ ἴδια τὰ παιδιά.

2. Πρὸς εὐκολωτέραν ὑλοποίησιν αὐτῆς τῆς ἀποφάσεώς σας, ἡ Μητρόπολις μας, μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα παιδιά ποὺ περιθάλπει, εἶναι εἰς θέσιν νὰ φιλοξενήσῃ τὰ ἐξῆς παιδιά αὐτῆς τῆς κατηγορίας:

α) 15 ἀγόρια ἡλικίας 7 ἕως 11 ἐτῶν εἰς Ἁγ. Νικόλαον Σπάτα.

(Παιδιὰ γιὰ Δημοτικὸ Σχολεῖο).

β) 20 ἀγόρια ἡλικίας 12 ἕως 15 ἐτῶν εἰς Φραγκαβίλλα Ἀμαλιάδος.

(Παιδιὰ γιὰ Γυμνάσιον, ἴσως καὶ Λύκειον).

γ) 30 κορίτσια ἡλικίας 7 ἕως 15 ἐτῶν εἰς Ἁγ. Φιλοθέην Πύργου.

(Γιὰ Δημοτικὸ, Γυμνάσιον, Λύκειον, Τεχνικὲς Σχολές).

3. Ἡ φιλοξενία τους θὰ εἶναι ἀξιοπρεπῆς καὶ πλήρης (παραμονή, ἐνδιαίτησις, ἐνδυσις κ.λπ.), παρακολούθησις Σχολείου καὶ ὅ,τι ἄλλο χρειασθεῖ διὰ νὰ ἐνταχθοῦν φυσιολογικὰ στὸ κοινωνικὸν σύνολον καὶ νὰ γίνουν χρήσιμοι πολῖτες τῆς Κοινωνίας μας, ἀρκεῖ αὐτὰ καὶ οἱ οἰκογένειές τους νὰ θέλουν νὰ μείνουν κοντὰ μας.

4. Ἡ φιλοξενία τους ἐπίσης θὰ εἶναι χωρὶς καμμίαν ὑποχρέωσιν πρὸς τὴν Μητρόπολιν μας τοῦ Κράτους. Μόνον θέλομε τὴν συνέχισιν τῆς ἀγάπης ὑμῶν καὶ τῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ὑπουργείου σας, τὴν στήριξιν δὲ τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Πολιτείαν, ὥστε νὰ δύναται νὰ ἐκτελεθῇ καλύπτερα καὶ ἀποδοτικώτερα τὸ ἔργον τῆς.

Εὐχόμενος Καλὸ Πάσχα, διατελῶ μὲ εὐχὰς καὶ ἐκτίμησιν

Ὁ Μητροπολίτης
† Ὁ Ἡλείας ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως

Στὴν περίοδον τοῦ ἀγίου Τριωδίου καὶ στὰ πλαίσια τῆς ποιμαντικῆς μερῆς τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως κ. Διονυσίου, ἐγίνε συνάξιη ὄλων τῶν

θεολόγων καθηγητῶν, Γυμνασίων καὶ Λυκείων, τῆς Μητροπολιτικῆς μας περιφερείας στὸν Ἱ. Καθεδρικό Ναὸ Ἁγ. Ἰωάννου Προδρόμου Νεαπόλεως. Κατ' αὐτήν, ὁμίλησε ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας καὶ ἐπήνεσε τοὺς θεολόγους καθηγητὲς γιὰ τὴν προσφορά τους στὸν χώρο τῆς Παιδείας καθὼς καὶ στὶς κοινωνικοπνευματικὲς προεκτάσεις τοῦ ἔργου τους στὴν ἀνθρώπινη σύγχρονη κοινωνία.

Ὑπογράμμισε τὸ γεγονός ὅτι εἶναι κατ' οὐσίαν συνεργάτες τῆς Ἐκκλησίας στὸ ποιμαντικό της ἔργο, καὶ μάλιστα σὲ χρόνους καὶ καιροὺς κατὰ τοὺς ὁποίους παρατηροῦνται τάσεις ἀποϊεροποιήσεως τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ προβάλλονται στοὺς νέους μας, ὡς πρότυπα, ἡ διαστορφή τοῦ λόγου τῆς ἀληθείας καὶ ὅ,τι ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν ζωοποιὸ Χάρι τοῦ Θεοῦ.

Τοὺς εὐχαρίστησε γιὰ τὴ μεγάλη καὶ θεμελιώδη – ιδιαίτερα στὸν χώρο τῆς Μητροπολιτικῆς μας περιφερείας – προσφορά τους καὶ παρεκάλεσε διὰ τὴν ὅσο τὸ δυνατόν στενότερη καὶ ἀποτελεσματικότερη συνεργασία τοπικῆς Ἐκκλησίας καὶ θεολόγων καθηγητῶν. Τέλος παρέθεσε πρὸς τιμὴν τους δεξιῶση, κατὰ τὴν ὁποία ἐδόθη ἡ εὐκαιρία στοὺς καθηγητὲς νὰ διατυπώσουν προσωπικὲς τους ἀπόψεις, σκέψεις καὶ προβληματισμοὺς γιὰ τὴ στήριξη τῶν νέων στὶς παραδόσεις καὶ τὴν πίστη μας.

– Μὲ κάθε ἐπισημότητα ἐορτάστηκε στὴν Ἱ. Μητρόπολη, προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας κ. Διονυσίου, ἡ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας. Στὴν Θ. Λειτουργία παρέστησαν ὁ Νομάρχης Θεσσαλονίκης κ. Κων/νος Παπαδόπουλος, οἱ Δήμαρχοι καὶ οἱ Κοινοτάρχες τῆς Μητροπολιτικῆς μας Περιφερείας, καθὼς ἐπίσης καὶ Προξενικές, Στρατιωτικὲς καὶ λοιπὲς ἀρχὲς τῆς Ἐπαρχίας μας. Τοὺς ὑψηλοὺς ἐπισκέπτες, μετὰ τὴν ἐπιβλητικὴ καὶ μεγαλόπρεπη λιτάνευση τῶν Ἱ. Εἰκόνων, δεξιώθηκε ὁ Σεβασμιώτατος σὲ ἐπίσημο γεῦμα, τὸ ὁποῖο παρέθεσε πρὸς τιμὴν τους, στὴν αἴθουσα Ξενίας τῆς Ἱ. Μητροπόλεως.

Ἐκ μέρους τῶν τοπικῶν ἀρχόντων, τὸν Σεβ. εὐχαρίστησε γιὰ τὴν πρωτοβουλία του αὐτὴ ὁ Δήμαρχος Νεαπόλεως κ. Γρηγόριος Χατζησάββας, ἐνῶ θερμὲς εὐχαριστίες ἐκ μέρους τῶν καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης ἀπηύθυνε ὁ Πρόεδρος τοῦ Τμήματος Θεολογίας, Καθηγητῆς κ. Γεώργιος Μαρτσέλος.

Στὸ γεῦμα παρέκάθησαν καὶ οἱ Σεβ. Μητροπολίτες πρ. Τρίκκης κ. Στέφανος, Μιλῆτου κ. Ἀπόστολος καὶ Ἀργυροκάστρου κ. Ἀλέξανδρος καθὼς καὶ ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Θεουπόλεως κ. Παντελεήμων.

π. Ν.Κ.

Ἱερά Μητρόπολις Μυτιλήνης

Μὲ πρωτοβουλία τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Μυτιλήνης ὁργανώθηκε Ἐπιστημονικὸ Συνέδριο πρὸς τιμὴν καὶ μνήμη τοῦ ἁγίου Νεομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Βυζαντίου, μετὰ τὴν εὐκαιρία τῆς διακοσιοστῆς ἐπετείου ἀπὸ τὴν ἀνακομιδὴ τοῦ Ἱεροῦ του Λειψάνου (1798-1998).

Ἡ πνευματικὴ αὐτὴ ἐκδήλωση ἄρχισε τὴν ἡμέρα μνήμης τοῦ ἁγίου Θεοδώρου, μὲ ὄρθρο καὶ ἀρχιερατικὴ θεία Λειτουργία ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ του Λειψάνου στὸν Ἱ. Μητροπολιτικὸ Ναὸ, ὅπου καὶ τὸν θείο λόγο κήρυξε ὁ Αἰδεσιμολ.

Πρωτοπρ. π. Γεώργιος Μεταλληνός. Στὴν συνέχεια ἔγινε ἡ ἐπίσημη ἐναρξὴ τοῦ Συνεδρίου στὸ Χριστιανικὸ Κέντρο Νεότητας, παρουσία Ἐκπροσώπου τῆς Α.Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, Σεβ. Μητροπολίτου Μηθύμνης κ. Χρυσοστόμου, τοῦ Ἐκπροσώπου τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Κερνίτσης κ. Λεοντίου, τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου, τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Ἱερισσοῦ κ. Νικοδήμου, Λήμου κ. Ἱεροθέου καὶ Κορυτσᾶς κ. Χριστοδούλου, τῶν Ἀρχῶν τῆς πόλης καὶ τῆς Νήσου μὲ ἐπικεφαλῆς τὸ Νομάρχην Λέσβου καὶ πλήθους λαοῦ.

Μετὰ τὴν προσφώνηση ἀπὸ τὸ Σεβ. Μητροπολίτη Μυτιλήνης κ. Ἰάκωβο ἀκολούθησαν τὸ μήνυμα τῆς Α.Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ὁ χαιρετισμὸς τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ οἱ προσφωνήσεις τῶν λοιπῶν Ἀρχῶν. Οἱ Εἰσηγητὲς καὶ τὰ θέματα ποὺ ἀνέπτυξαν, στὶς 3 ἡμέρες, ἦσαν: Ἰωάννης Φουντούλης, «Ὁ ἅγιος Νεομάρτυς Θεόδωρος ὁ Βυζάντιος. Διακόσια χρόνια ἀπὸ τὴν ἀνακομιδὴ τοῦ ἱεροῦ Λειψάνου του». Ἀθανάσιος Καραθανάσης, «Ἡ Κωνσταντινούπολη κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Νεομάρτυρος Θεοδώρου». Εὐστράτιος Ἀναγνώστου, «Ἡ Μυτιλήνη κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Νεομάρτυρος Θεοδώρου». π. Γεώργιος Μεταλληνός, «Οἱ Νεομάρτυρες καὶ ἡ ἐθνικὴ καὶ θρησκευτικὴ σημασία τους». Κωνσταντῖνος Πιτσάκης, «Νομικὰ ζητήματα ἀπὸ τὸν βίο καὶ τὴν ἀθληση τῶν Νεομαρτύρων». Δημήτριος Σοφιανός, «Ἐξισλαμισμοί, κρυπτοχριστιανοὶ καὶ Νεομάρτυρες». Παναγιώτης Σκαλτσῆς, «Ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Βυζάντιος στὸ Συναξάριο καὶ στὴν Ὑμνογραφία». Δημήτριος Γόνης, «Ἡ οἰκογένεια τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Βυζαντίου». Θεόδωρος Γιάγκου, «Ὁ ἅγιος Μακάριος Κορίνθου καὶ ὁ ἅγιος Νεομάρτυς Θεόδωρος». Ἰωάννης Φουντούλης, «Τὸ πάντιμον Λεῖψανον τοῦ Θεοδώρου». Γεώργιος Βελήνης, «Ὁ πρῶτος Ναός καὶ ἡ εἰκόνα τοῦ Νεομάρτυρος Θεοδώρου στὴν Μητρόπολη Δράμας».

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μυτιλήνης κ. Ἰάκωβος ὁ ὁποῖος, κλείνοντας τὶς ἐργασίες τοῦ Συνεδρίου, ἀναφέρθηκε ἐπίσης ιδιαίτερα στὴ συμβολὴ τοῦ Συμποσίου, τόσο στὴν περαιτέρω ἀνάπτυξη τῶν ἀγιολογικῶν μελετῶν στὴ Λέσβο, ὅσο καὶ στὴν ἀνανέωση τῆς πίστης καὶ τῆς μαρτυρολογικῆς συνειδήσεως τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ τοῦ ἀκριτικοῦ αὐτοῦ Νησιοῦ.

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ὁ Πάπας Ἰωάννης Παῦλος Β', ὁμιλῶν τὴν 8ην Μαρτίου ἐ.ε. ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἐορτασμοῦ τῆς «ἡμέρας τῆς γυναικός», ἐτόνισεν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὰ ἑξῆς: «Ἡ γυνὴ καὶ ὁ ἀνὴρ ὀλοκληρώνονται ἀμοιβαίως. Ὀλοκληρώνουν ἀλλήλους ὄχι μόνον φυσικῶς καὶ ψυχικῶς ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς δράσεως, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ὄντολογικοῦ πεδίου... Ἐξ ἀφορμῆς τῆς πεντηκοστῆς ἐπετείου τῆς "Γενικῆς Διακηρύξεως τῶν ἀνθρώπινων δικαιωμάτων" θὰ ἤθελον νὰ προβάλλω ἐκκλησιὴν ὑπὲρ ἐκείνων τῶν γυναικῶν, εἰς τὰς ὁποίας αἱ κυβερνήσεις τῶν χωρῶν τῶν ἀρνοῦνται ἀκόμη σήμερον θεμελιώδη δικαιώματα, δοθέντος ὅτι ἀπαγορεύονται εἰς αὐτὰς νὰ σπουδάζουν, νὰ ἀσκοῦν ἐπάγγελμα, ἀκόμη καὶ νὰ ἐκφράζουν δημοσίᾳ τὰς σκέψεις των».

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

ΔΙΠΤΥΧΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ. ΚΑΝΟΝΑΡΙΟΝ - ΕΠΕΤΗΡΙΣ 1998. Ἔτος Ἑβδομηχοστὸν Τέταρτον. Ἐκδόσις Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Σχ. 80, σσ. 4δ' + 1189 + 8 ἐ.κ., δεμ., εἰκ.

Στὸ 74ο ἔτος ἀπὸ τὴν (ἀνελλιπὴ κατ' ἔτος) ἐκδοσὴ του, εἰσήλθε τὸ Ἡμερολόγιο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ποῦ ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια φέρει τὸν ἐκκλησιαστικὸ τίτλο «Δίπτυχα», ἐκδιδόμενον πάντοτε ἀπὸ τὴν Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Δὲν θὰ ἦταν ὑπερβολὴ ἂν χαρακτηρίζαμε τὴν ὅλη προσπάθεια ὡς ἐκδοτικὸ ἄθλο, ἕνα

ἔργο ποῦ καὶ μετὰ τὴν πάροδο τοῦ συγκεκριμένου χρόνου, στὸ ὁποῖο ἀναφέρεται, παραμένει πολῦτιμο βοήθημα γιὰ τὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλὰ καὶ τῆς σύνολης Ὁρθοδοξίας γενικώτερα.

Τὸ πρῶτο μέρος, ποῦ ἀποκαλεῖται Κανονάριον, περιλαμβάνει τὸ Τυπικὸ τῶν ἀκολουθιῶν ὁλοκλήρου τοῦ χρόνου καὶ λεπτομερὲς ἑορτολόγιο μὲ ὄλους ἀνεξαίρετως τοὺς ἑορταζομένους Ἁγίους. Εἶναι ἕνα ἀναντικατάστατο βοήθημα τόσο γιὰ τοὺς λειτουργοὺς ὅσο καὶ γιὰ τοὺς ἱεροψάλτες, γι' αὐτὸ καὶ βλέπομε νὰ ὑπάρχουν τὰ «Δίπτυχα» σὲ ὅλα τὰ ἀναλόγια τῶν Ἱερῶν Ναῶν. Ἀκόμη τὸ Α' τμήμα τῶν Διπτύχων περιλαμβάνει χρονολογικοὺς πίνα-

— Ἡ ἔφημερις «L' Osservatore Romano» ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὴν περίοδον τῆς πρὸ τοῦ Πάσχα νηστείας περίπου 12.000 λαϊκοὶ συνεργάται τῆς Ἐκκλησίας καὶ 3.000 μοναχαὶ ἐπεσκέφθησαν οἰκογενείας τῆς ἐπισκοπῆς Ρώμης πρὸς ὕλικὴν καὶ πνευματικὴν ἐνίσχυσιν αὐτῶν.

— Ὁ Πάπας Ἰωάννης Παῦλος Β' ἐδέχθη τὴν Ὑπουργὸν Ἐξωτερικῶν τῶν Η.Π.Α. κυρίαν Madeleine Albright καὶ συνωμίλησε μετ' αὐτῆς διὰ τὸ μέλλον τῆς Κούβας, διὰ τὴν εὐθύνην τῶν Η.Π.Α. ἐν τῇ παγκοσμίῳ πολιτικῇ, διὰ τὴν ἐν Κοσσυφοπεδίῳ κρίσιν, διὰ τὰς εἰρηνευτικὰς προσπάθειας ἐν Παλαιστίνῃ, διὰ τὰς ἐν Ἀφρικῇ ἐθνικὰς συγκρούσεις καὶ διὰ τὸ πρόβλημα τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας ἐν Κίνα.

— Ὁ Πρόεδρος τοῦ Παπικοῦ Συμβουλίου διὰ τὴν προώθησιν τῆς ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν Καρδινάλιος Edward Idris Cassidy ἐξήρε ἐν νέον κείμενον 30 σελίδων, τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται εἰς τὸν Οἰκουμενισμὸν καὶ ἐξαίρει τὴν οἰκουμενικὴν διάστασιν, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἔχῃ ἡ θεολογικὴ μόρφωσις τῶν ἀσκούντων τὸ ποιμαντικὸν ἔργον τῆς Ἐκκλησίας.

— Αἱ παπικαὶ Ἐπιτροπαὶ διὰ τὸν Κλῆρον καὶ διὰ τὴν ΡΚαθολικὴν μόρφωσιν ἐξέπλησαν νέον «Κανονισμὸν (Directorium) διὰ τὴν διακονίαν καὶ τὴν ζωὴν τῶν μονίμων διακόνων».

— Ὑπὸ τὰς εὐλογίας τοῦ Πάπα τὸ ἐν Ρώμῃ Πολιτιστικὸν Ἴδρυμα ὑπὸ τὸν τίτλον «Roma Caput Mundi» καθιέρωσε τὸν τιμητικὸν τίτλον «Socius Urbis» διὰ τοὺς «σπόνσορας», οἱ ὁποῖοι δωρίζουν χρηματικὸν ποσὸν ἄνω τῶν 500.000 ἰταλικῶν λιρετῶν πρὸς συντήρησιν καὶ ἀνακαίνισιν τῶν μνημείων τῆς Ρώμης ἐν ὄψει τοῦ ἰωβηλαίου ἔτους 2000. Ἡ ἔδρα τοῦ Ἰδρύματος, ὅπερ ἰδρύθη τὸ 1994, εὐρίσκειται εἰς τὸ κέντρον τῆς ἱστορικῆς παλαιᾶς Ρώμης, ἐναντι τῆς περιφήμου «Fontana di Trevi».

— Ὁ Πάπας τὴν 23ην Μαρτίου ἐ.ε., κατὰ τὸ πρόσφα-

τον ταξιδίον του εἰς Νιγηρίαν, ὅπερ εἶναι τὸ 82ον ταξιδίον του ἐκτὸς τῆς Ἰταλίας, ἀνεκήρυξε ὡς μακάριον τὸν τραππιστὴν μοναχὸν Cyprian Tansi, ὁ ὁποῖος διεκρίθη διὰ τὸ ἐν Νιγηρίᾳ ποιμαντικὸν ἔργον του καὶ διὰ τὸ ὅτι συνεβάλετο εἰς τὴν ἴδρυσιν τοῦ πρώτου μοναστηρίου μαύρων ἀφρικανῶν Τραππιστῶν. Ἡ μακαριοποίησις αὐτῆ ἐν Νιγηρίᾳ, ὡς σημειοὶ ἡ ἔφημερις «Ὁ Ρωμαῖος Παρατηρητής», «ἔχει ἐπίσης πολιτικὴν σημασίαν».

— Ὁ Πάπας Ἰωάννης Παῦλος Β', ἐν μηνύματι αὐτοῦ πρὸς τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν τῶν Μελῶν τοῦ Παπικοῦ Συμβουλίου διὰ τὰ Κοινωνικὰ Μέσα Ἐπικοινωνίας, ἐτόνισεν ὅτι ἡ Ἠθικὴ ἔχει τὸ πρωτεῖον ἐναντι τῆς Τεχνικῆς καὶ τὸ ἀνθρώπινον πρόσωπον ἐναντι παντὸς ἄλλου. Τὰ Μέσα Ἐπικοινωνίας θὰ ἠδύνατο πρὸ τοῦ 2000 νὰ προβοῦν εἰς ὁμολογίαν ἐνοχῆς καὶ δι' αὐτοκρτικῆς νὰ ἐξετάσουν σοβαρῶς, ἐὰν ἔχουν συντελέσει εἰς τὴν διάδοσιν τῆς ἀληθείας.

Ε. Δ. Θ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἡ ἐν Γερμανίᾳ «Ἐνωσις συνεργασίας Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν», — ἥτις ἰδρύθη πρὸ 50 ἐτῶν ἐν Kassel καὶ τῆς ὁποίας σήμερον μετέχουν ὡς ὀργανικὰ μέλη 14 Ἐκκλησίαι (μεθ' ὧν συνεργάζονται καὶ ἄλλαι 7 Ἐκκλησίαι)—, ἔχει ὡς σκοπὸν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὴν ἀμοιβαίαν πληροφόρησιν καὶ τὴν συνεργασίαν πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ θεολογικοῦ διαλόγου καὶ τοῦ αἰσθημάτων τῆς κοινωνικῆς εὐθύνης. Οὕτω κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἡ ὀργάνωσις αὐτῆ ἔχει προβάλει τὴν χριστιανικὴν ἀντίληψιν διὰ τὴν προστασίαν τῆς ζωῆς, τὴν ἀνάγνωσιν τῆς Βίβλου, τὸν διεκκλησιαστικὸν διάλογον, τὴν εἰρήνην, τὴν δικαιοσύνην, τὴν διαφύλαξιν τῆς ἀκεραιότητος τῆς δημιουργίας, τὸ πνεῦμα τῆς περιθάλψεως τῶν μεταναστῶν καὶ τῶν προσφύγων, τὴν καταπολέμησιν τῆς ἐχθρότητος πρὸς τοὺς ξένους, τοῦ ρατσισμοῦ καὶ τῆς βίας.

Ε. Δ. Θ.

κες ιστορικών (κυρίως ἐκκλησιαστικῶν) γεγονότων, Πασχάλιο τοῦ σωτηρίου ἔτους 1988 (Τὸ Ἅγιο Πάσχα στίς 19 Ἀπριλίου, τῶν Λατίνων στίς 12 Ἀπριλίου), πασχάλια τοῦ 20οῦ αἰῶνα (ὡς τὸ 2000), Διαρκές Ἡμερολόγιο ἀπὸ τὸ ἔτος 1801 ὡς τὸ 2000, πίνακα τῶν τριῶν τρόπων γραφῆς ἀριθμῶν (ἀραβικῆς, ἑλληνικῆς καὶ ρωμαϊκῆς), ἀστρονομικὰ στοιχεῖα τοῦ ἔτους 1998. Ἐξ σημειωθεῖ ἀκόμη ὅτι τὸ Κανονάριον ἀρχίζει μὲ γενικὲς τυπικὲς διατάξεις καὶ ὁδηγίες (ὀλίγα τινὰ περὶ τῶν ἀκολουθιῶν τῆς τακτικῆς λατρείας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας), ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσες καὶ κατατοπιστικὲς, ὥστε νὰ ἀποφεύγονται παρανοήσεις, αὐθαιρεσίες καὶ ἐσφαλμένες ἀντιλήψεις καὶ πρακτικὲς.

Πρὶν ἀπὸ ἕξι μῆνες παρατίθενται ἐξαιρετικὰ χρήσιμα ἀποσπάσματα ἀπὸ κείμενα τοῦ ἀείμνηστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Χρυσόστομου Παπαδοπούλου (1868 - 1938), στὸν ὁποῖο εἶναι ἀφιερωμένα κατ' ἐντολήν τῆς Διαρκοῦς Ἱεράς Συνόδου, μὲ τὴ συμπλήρωση 75 ἐτῶν ἀπὸ τὴν ἀνάδειξή του σὲ Προκαθήμενο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (1923) καὶ 60 ἀπὸ τὴν πρὸς Κύριον ἐκδημία του (1938). Τὰ ἀποσπάσματα αὐτὰ προέρχονται ἀπὸ κείμενά του Περὶ Ἱεροσύνης (πρὶν τὸν Ἰούλιο, Αὐγουστο καὶ Σεπτέμβριο), Περὶ τοῦ Γάμου (πρὶν τὸν Ὀκτώβριο), Τὸ Σύνταγμα καὶ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες (πρὶν τὸν Νοέμβριο καὶ Δεκέμβριο). Περιέχονται ἐπίσης Κυριακοδρομία ὅλων τῶν μηνῶν καὶ Ἰανουαρίου 1999. Κάθε μῆνας συνοδεύεται ἐπίσης ἀπὸ πανάγιο, ποῦ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἐκδοσὴ εἰκονογραφημένου «Ἐορτολογίου» Γαλακτίωνος Γκαμίλη (Νεάπολη Νικαίας). Τὸ πρῶτο μέρος καταρτίσθηκε ἀπὸ τὸν Ἄρχοντα Πρωτοψάλτη Ἀπόστολο Βαλληνδρά. Γιὰ τὸ Ἄγραφο Τυπικὸ (Λειτουργικὲς Ὑπομνήσεις: Ἀρχιερατικὲς λειτουργίες καὶ χοροστασίες —Συλλεῖτουργο— Εἰδικὲς δεοντολογικὲς διατάξεις, Λειτουργικὰ ζητήματα: Ἡ ἀπαγόρευση τῆς τελέσεως μνημοσύνων «μετὰ κολύβων» ἀπὸ τὸ Σάββατο τοῦ Λαζάρου ὡς καὶ τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ, Περὶ τῆς γονυκλισίας κατὰ τὴν Κυριακὴν) γράφει τεκμηριωμένα ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πατρῶν κ. Νικόδημος. Περὶ τῶν περικοπῶν τοῦ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγελίου (Πῶς καθορίζεται ἡ διαδοχὴ τῶν εὐαγγελικῶν ἀναγνωσμάτων τοῦ Κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγελίου καὶ διατί δὲν ἀκολουθεῖται πιστῶς ἡ σειρά τῶν κατὰ Κυριακὴν εὐαγγελικῶν περικοπῶν ὡς γίνεται εἰς τὸν Ἰωάννην, τὸν Ματθαῖον καὶ τὸν Μάρκον) γράφει ἐμπεριστατωμένα ὁ Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Ἰωάννης Μ. Φουντούλης.

Γιὰ τὴ μορφή καὶ τὴν προσφορὰ στὴν Ἐκκλησία καὶ τὰ Γράμματα τοῦ ἀοίδιμου Ἀρχιεπισκόπου

Χρυσόστομου Παπαδοπούλου, ὄρθρου συγγραφέα μὲ μεγάλο σπιβαρὸ ἱστορικὸ ἔργο, ποῦ προκαλεῖ ὡς σήμερα τὸν θαυμασμὸ καὶ εἶναι σημεῖο ἀναφορᾶς, ἀλλὰ καὶ διακεκριμένου Ἀκαδημαϊκοῦ καὶ Πανεπιστημιακοῦ Καθηγητῆ γράφει μὲ μεστὸ καὶ οὐσιαστικὸ λόγῳ ὁ Λυκειαρχὴς κ. Ἰωάννης Φ. Ἀθανασόπουλος. Οἱ ὀγκώδεις ἱστορίες του γιὰ τὰ ὀρθόδοξα Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς (Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων) ἀποτελοῦν μνημεῖα Λόγου καὶ ἀναντικατάστατες ἱστορικὲς πηγές. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἔργο του ὡς Ἀρχιεπισκόπου, πρωτοποριακὸ σὲ πλείστους τομεῖς, προβάλλεται μὲ δικαιοσύνη καὶ εὐθυκροισία.

Τὸ δεύτερο μέρος τῶν «Διπτύχων», ποῦ τιτλοφορεῖται Ἐπετηρίς, ἀναφέρεται στὴν κανονικὴ ὀργάνωση τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Σ' αὐτὸ καταχωρίζονται λεπτομερῆ καὶ πλούσια στοιχεῖα σχετικὰ μὲ τὴν Ἱ. Σύνοδο, τοὺς Συνοδικοὺς καὶ Ἐκκλησιαστικοὺς Ὄργανισμοὺς, τὶς ἀρμόδιες ὑπηρεσίες τῶν Ὑπουργείων Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων καὶ Ἐξωτερικῶν, τὶς Θεολογικὲς καὶ Ἀνωτ. Ἐκκλησιαστικὲς Σχολές, Λύκεια κ.λπ. Στὴ συνέχεια ὅλων τῶν Ἱ. Μητροπόλεων τῆς Ἐκκλησίας μας μὲ βιογραφικὰ τῶν Σεβ. Ποιμεναρχῶν, πίνακες Ἱ. Ναῶν, Ἱ. Μονῶν, Ἱ. Προσκυνημάτων, Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν διαφόρων ὑπηρεσιῶν, ἰδρυμάτων, δραστηριοτήτων, τοπικῆς Ἀγιολογίας κ.λπ., ποῦ ὄχι μόνον ἐξυπηρετοῦν κάθε ἀνάγκη, ἀλλὰ καὶ προβάλλουν τὸ ἐπιτελούμενο ἀπὸ τὴν Ἁγία μας Ἐκκλησία ἔργο στὸν πνευματικὸ, κηρυκτικὸ, κοινωνικὸ, φιλανθρωπικὸ, ἐκδοτικὸ κ.ἀ. τομέα μὲ ἰδιαίτερη ἐνάργεια.

Χρησιμώτατα εἶναι ἐπίσης τὰ στοιχεῖα, ποῦ παρέχονται γιὰ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο καὶ τὶς λοιπὲς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, ἡ Στήλη τῶν κεκοιμημένων, οἱ Τίτλοι καὶ Προσαγορεύσεις τῶν κληρικῶν καὶ μοναχῶν, τὸ Μηνολόγιο Ὀνομαστηρίων Ἱεραρχῶν καὶ οἱ Διευθύνσεις καὶ τὰ τηλέφωνα τους στὴν Ἀθήνα.

Ἀνήκει κάθε ἔπαινος γιὰ τὸν λαμπρὸ τόμο, ποῦ εἶναι εἰκονογραφημένος μὲ σπάνιο φωτογραφικὸ ὑλικό, στὴ Συνοδικὴ Ὑποεπιτροπὴ τῶν «Διπτύχων» γιὰ τὸ 1977-1998, ποῦ τελεῖ ὑπὸ τὴν προεδρία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτη Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἰνουσῶν κ. Διονυσίου καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν καὶ ἐπιμελητὴ τοῦ ἔργου Παν. Ἀρχιμ. κ. Δωρόθεο Πολυκανδριώτη, τοῦ ὁποῖου ἡ συμβολὴ στὴν ἐκδοσὴ εἶναι σπουδαία, τὸν Θεολόγο - Φιλολόγο κ. Ἰω. Ἀθανασόπουλο καὶ τὸν Μουσικολόγο κ. Ἀπόστολο Βαλληνδρά! Συγχαρητήρια ἀναλογοῦν, ἐπίσης, στὰ στελέχη καὶ τοὺς τεχνίτες τυπογράφους τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Ὁ Ἅγιος Θεὸς νὰ εὐλογεῖ τοὺς κόπους τους.

I. M. XATZHΦΩΤΗΣ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΟΛΥΑΝΗΣ ΚΑΙ ΚΙΛΚΙΣΙΟΥ

ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει:

1. Τὰς Εὐαγγελικὰς ἐπιταγὰς καὶ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας περὶ τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ Ἐπισκόπου ἐναντι τοῦ ποιμνίου τῆς Μητροπολιτικῆς αὐτοῦ περιφερείας.
2. Τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 20 παράγρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/77 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».
3. Τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 20 παράγρ. 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1/1969 Κανονισμοῦ (Φ.Ε.Κ. 185/τ. Α'/1970).
4. Τὰς συνεπείας τοῦ Δημογραφικοῦ προβλήματος καὶ τὴν ἀνάγκην στηρίξεως τῶν Πολυτέκνων οἰκογενειῶν.
5. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 29/9.2.1998 πρότασιν ἡμῶν πρὸς τὴν Ἱεράν Σύνοδον.
6. Τὴν ἀπὸ 9.3.1998 ἐγκριτικὴν Ἀπόφασιν τῆς Δ.Ι.Σ.

Ἀποφασίζομεν

Τὴν σύστασιν καὶ λειτουργίαν Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν: «**ΙΔΡΥΜΑ ΣΤΗΡΙΞΕΩΣ ΤΗΣ ΠΟΛΥΤΕΚΝΟΥ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΠΟΛΥΑΝΗΣ ΚΑΙ ΚΙΛΚΙΣΙΟΥ**», μὲ σκοπὸν τὴν ἠθικὴν, κοινωνικὴν καὶ οἰκονομικὴν ὑποστήριξιν τῆς Πολυτέκνου Οἰκογενείας ἐν τῇ Μητροπολιτικῇ ἡμῶν ἐπαρχίᾳ.

Τὰ ἀφορώντα εἰς τὴν λειτουργίαν καὶ διοίκησιν τοῦ Ἰδρύματος καθορίζονται διὰ τοῦ κατωτέρω Κανονισμοῦ.

Ἡ παρούσα νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸ Περιοδικὸν «**ΕΚΚΛΗΣΙΑ**».

Κιλκίς, 20 Μαρτίου 1998

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ

ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΠΩΝΥΜΙΑΝ: «ΙΔΡΥΜΑ ΣΤΗΡΙΞΕΩΣ ΤΗΣ ΠΟΛΥΤΕΚΝΟΥ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΠΟΛΥΑΝΗΣ ΚΑΙ ΚΙΛΚΙΣΙΟΥ»

Ἄρθρον 1

Μορφή - Ἐπωνυμία - Ἔδρα - Σφραγίς

1. Ἡ ἐπωνυμία τοῦ ἰδρύματος εἶναι: «**ΙΔΡΥΜΑ ΣΤΗΡΙΞΕΩΣ ΠΟΛΥΤΕΚΝΟΥ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ**».
2. Ἔδρα τοῦ ἰδρύματος εἶναι τὸ Κιλκίς.
3. Ἡ σφραγίς τοῦ ἰδρύματος εἶναι κυκλική, μὲ διάμετρον καὶ τύπον ὅμοιον πρὸς τὰς σφραγίδας αἱ ὁποῖαι ἀναφέρονται εἰς τὸ σχετικὸν Διάταγμα «Περὶ ἐμβλημάτων τοῦ Κράτους καὶ τύπου τῶν σφραγίδων».

Εἰς τὴν ἐξωτερικὴν πλευρὰν ἡ σφραγίς φέρει τὴν ἐνδειξιν «**ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΟΛΥΑΝΗΣ ΚΑΙ ΚΙΛΚΙΣΙΟΥ**» καὶ ἐσωτερικῶς τὴν φράσιν «**ΙΔΡΥΜΑ ΣΤΗΡΙΞΕΩΣ ΠΟΛΥΤΕΚΝΟΥ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ**». Εἰς τὸ μέσον φέρει τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου.

Ἄρθρον 2

Σκοπὸς

1. Σκοπὸς τοῦ ἀνωτέρω ἰδρύματος εἶναι:
 - α) Ἡ διαφώτισις τοῦ ποιμνίου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως ἐπὶ θεμάτων τεκνογονίας, ἢ ἐπισημάνεισι τῶν συνεπειῶν τῆς ὑπογεννητικότητος καὶ τοῦ ἐξ αὐτῆς δημιουργηθέντος Δημογραφικοῦ προβλήματος εἰς τὴν χώραν ἡμῶν.
 - β) Ἡ ἠθικὴ, κοινωνικὴ καὶ οἰκονομικὴ στήριξις τῆς πολυτέκνου οἰκογενείας, τῆς περιφερείας τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Πολυανῆς, Κιλκισίου καὶ Ἁγίου Ἀθανασίου.

2. Διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν ὡς ἄνω σκοπῶν τὸ ἴδρυμα θὰ διοργανῶναι ὁμιλίαι, διαλέξεις καὶ ἄλλας ἐκδηλώσεις, θὰ χορηγῇ δὲ χρηματικὸν ποσόν, ὡς βοήθημα, εἰς τὴν πολύτεκνον ἀπορον οἰκογένειαν, διὰ τὸ τρίτον τέκνον τὸ ὁποῖον θὰ ἀποκτήσει, ὡς ἐπίσης καὶ διὰ τὸ τέταρτον, πέμπτον κ.λπ.

3. Τὸ ποσὸν τοῦ βοηθήματος καθορίζεται ἐκάστοτε ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἰδρύματος, ἀναλόγως τῶν οἰκονομικῶν δυνατοτήτων αὐτοῦ, καταβαλλόμενον εἰς χεῖρας τῆς μητρός, ἢ ἐν περιπτώσει ἀνυπερβλήτου κωλύματος εἰς τὸν πατέρα, κατόπιν ἐξουσιοδοτήσεως ἀπλῆς ἢ συμβολαιογραφικῆς, μετὰ τὴν βάπτισιν τοῦ τέκνου συμφώνως πρὸς τοὺς θείους καὶ ἱεροὺς Κανόνας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

4. Ἡ αἴτησις διὰ τὴν παροχὴν τοῦ ἀνωτέρω βοηθήματος θὰ συνοδεύεται μὲ τὰ σχετικὰ δικαιολογητικὰ τὰ ὁποῖα καθορίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Ἄρθρον 3

Πόροι τοῦ Ἰδρύματος

Οἱ πόροι τοῦ Ἰδρύματος εἶναι: α) τὸ προϊόν ἐκ τῆς ἐκμισθώσεως τῆς ἐν Κιλκίς καὶ ἐπὶ τῶν ὁδῶν Μητροπολίτου Χαρίτωνος καὶ Μητροπόλεως κειμένης νεοδημιτῶν οἰκοδομῆς, ἀνεγερθεῖσης ὑπὸ τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου. β) Οἱ τόκοι ἐκ τῶν καταθέσεων εἰς Τραπεζῆς ἢ ἄλλους πιστωτικὸς Ὄργανισμοὺς καὶ γ) Αἱ χρηματικαὶ παροχαὶ ἢ ἐπιχορηγήσεις, ὡς καὶ αἱ κληρονομίαι, κληροδοσίαι καὶ δωρεαὶ οἰουδήποτε φυσικοῦ ἢ νομικοῦ προσώπου εἰς τὸ ἴδρυμα.

Ἄρθρον 4

Διοίκησις

1. Τὸ Ἴδρυμα διοικεῖται ὑπὸ ἐπταμελοῦς Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἀποτελουμένου: 1) Ἐκ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου ὡς Προέδρου, ἀναπληρωμένου ὑπὸ τοῦ ἐκάστοτε νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ. 2) Ἐκ τριῶν (3) Κληρικῶν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου καὶ 3) ἐκ τριῶν (3) λαϊκῶν εὐπολητῶν πολιτῶν τοῦ Κιλκίς, διοριζομένων διὰ μίαν τριετίαν ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου. Τὸ ἀξίωμα τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου εἶναι τιμητικὸν καὶ ἄμισθον. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν αὐτοῦ ἐκλέγει μεταξὺ τῶν μελῶν τὸν Ἀντιπρόεδρον, τὸν Ταμίαν καὶ τὸν Γραμματέα αὐτοῦ. Ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἰδρύματος ὀρίζεται εἰς ἓκ τῶν Κληρικῶν μελῶν αὐτοῦ.

2. Εἰς περιπτώσιν κατὰ τὴν ὁποίαν μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου κωλύεται εἰς τὴν ἄσκησιν τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ἢ δὲν ἀνταποκρίνεται πλήρως εἰς τὰς ὑποχρεώσεις αἱ ὁποῖαι ἀπορρέουν ἐκ τῶν καθηκόντων του ἢ παραιτεῖται, ἀντικαθίσταται δι' ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολίτου Προέδρου.

3. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον συνεδριάζει τακτικῶς μὲν ἀνὰ τρεῖς (3) μῆνας, ἐκτάκτως δὲ ὡσάκις ζητήσῃ τὴν σύγκλησιν ὁ Πρόεδρος ἢ τρία ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ ἐγγράφως πρὸς τὸν Πρόεδρον, πάντοτε ὁμως κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Προέδρου.

4. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον εὐρίσκειται ἐν ἀπαρτίᾳ ὅταν τὰ παρόντα μέλη εἶναι περισσότερα ἀπὸ τὰ ἀπόντα. Μεταξὺ τῶν παρόντων δέον ὑποχρεωτικῶς νὰ παρίστανται ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ νόμιμος ἀναπληρωτῆς αὐτοῦ.

5. Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν τῶν παρόντων μελῶν καὶ εἰς περιπτώσιν ἰσοψηφίας ὑποψηφύει ἢ ψήφος τοῦ Προέδρου.

6. Δι' ἐκάστην συνεδρίαν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τηροῦνται πρακτικά, εἰς τὰ ὁποῖα καταχωρίζονται ἅπαναι αἱ λαμβανόμεναι ἀποφάσεις ὡς καὶ ἡ γνώμη τῶν διαφωνούντων μελῶν. Τὰ πρακτικὰ ὑπογράφονται ἐξ ὅλων τῶν μελῶν τῶν μετεχόντων εἰς τὴν συνεδρίαν.

Ἄρθρον 5

Ἀρμοδιότητες τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

1. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον διοικεῖ τὸ Ἴδρυμα, διαχειρίζεται τὴν περιουσίαν αὐτοῦ καὶ γενικῶς ἀποφασίζει διὰ πᾶν θέμα ἀφορρὸν εἰς τὴν διοίκησιν καὶ τὴν λειτουργίαν τοῦ Ἰδρύματος, τὴν διάθεσιν τῶν πόρων αὐτοῦ, ὡς καὶ διὰ πᾶσαν ἐνέργειαν σχετιζομένην μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν αὐτοῦ.

2. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον εἰδικότερον:

α) Καταρτίζει τὸν ἐτήσιον προϋπολογισμὸν καὶ ἀπολογισμὸν ὁ ὁποῖος ἐγκρίνεται ὑπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου.

β) Ἀποφασίζει διὰ τὴν πρόσληψιν τοῦ ἀναγκαίου προσωπικοῦ τοῦ Ἰδρύματος, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ὑπάρχει ἀντίστοιχος πίστωση εἰς τὸν ἐγκεκριμένον

προϋπολογισμὸν αὐτοῦ, καθορίζει τὰ δικαιώματα, τὰς ὑποχρεώσεις καὶ τὰ εἰδικότερα καθήκοντα τοῦ ἀνωτέρου προσωπικοῦ, ὡς καὶ τὴν ἀμοιβὴν αὐτοῦ συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καὶ τὰς διατάξεις γενικώτερον τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας.

γ) Ἀποφασίζει διὰ πᾶν θέμα σχετιζόμενον μετὰ τὴν εὐθύθυνον λειτουργίαν τοῦ Ἰδρύματος.

δ) Ἀποφασίζει διὰ τὴν ἀποδοχὴν ἢ ἀποποίησιν κληρονομιάων, κληροδοσιῶν καὶ δωρεῶν, ὡς καὶ διὰ τὴν ἀνακήρυξιν Εὐεργετῶν καὶ Δωρητῶν τοῦ Ἰδρύματος.

Ἄρθρον 6

Ἀρμοδιότητες τοῦ Προέδρου

1. Ὁ Πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἰδρύματος:

α) Ἐκπροσωπεῖ τοῦτο ἐνώπιον πάσης Διοικητικῆς, Δικαστικῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, ὡς καὶ εἰς τὰς σχέσεις αὐτοῦ πρὸς τρίτους αὐτοπροσώπως, ἢ καὶ διὰ προσώπου ὀριζομένου ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἐγκρινομένου ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

β) Συγκαλεῖ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον εἰς τακτικὰς ἢ ἐκτάκτους συνεδριάσεις, κηρύσσει τὴν ἐναρξιν καὶ λήξιν αὐτῶν καὶ διευθύνει τὰς συζητήσεις. Αἱ προσκλήσεις διὰ συνεδρίας ἀποστέλλονται εἰς τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου πέντε (5) τουλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς συνεδριάσεως.

γ) Καταρτίζει, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Γραμματέως, τὴν ἡμερησίαν διάταξιν τῶν πρὸς συζήτησιν θεμάτων τὴν ὁποία καὶ ὑπογράφει. Θέμα μὴ περιλαμβανόμενον εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν δὲν συζητεῖται, ἐκτὸς ἐὰν πρόκειται δι' ἐπείγουσαν ὑπόθεσιν καὶ συμφωνήσῃ πρὸς τοῦτο ἡ πλειοψηφία τῶν παρόντων μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

δ) Εἰσηγεῖται εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τὰ θέματα τῆς συζητήσεως. Δύναται ὁμως ὡσάκις κρίνει σκόπιμον νὰ ἀναθέτῃ τὴν εἰσήγησιν διαφόρων θεμάτων καὶ εἰς ἕτερον μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

ε) Ἀλληλογραφεῖ μετὰ τὰς Ἀρχὰς καὶ ὑπογράφει ἅπαντα τὰ ἔγγραφα τοῦ Ἰδρύματος πρὸς τρίτους.

στ) Ὑπογράφει τὰ ἐντάλματα πληρωμῆς δι' ἐκάστην δαπάνην προβλεπομένην εἰς τὸν ἐγκεκριμένον προϋπολογισμὸν.

ζ) Ἀσκεῖ ἐποπτεῖαν καὶ ἐλεγχον εἰς τὸ προσωπικὸν τοῦ Ἰδρύματος, ἐκτελεῖ τὰς ἀποφάσεις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ ἐνεργεῖ συμφώνως πρὸς τὰς εἰδικὰς ἐξουσιοδοτήσεις καὶ ἐντολὰς αὐτοῦ.

2. Τὸν Πρόεδρον, ἀπόντα ἢ κωλύομενον, ἀναπληροῖ ὁ νόμιμος ἀναπληρωτῆς αὐτοῦ καὶ εἰς περιπτώσιν ἀπουσίας ἢ κωλύματος τούτου ὁ Ἀντιπρόεδρος Κληρικὸς τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου. Ὅταν παρίσταται ἀνάγκη ὄρκου, ὁ Πρόεδρος δύναται πρὸς τοῦτο νὰ ἐξουσιοδοτῇ ἓνα ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Ἄρθρον 7

Ἀρμοδιότητες τοῦ Γραμματέως

1. Ὁ Γραμματεὺς τοῦ Ἰδρύματος:

α) Συνυπογράφει με τὸν Πρόεδρον πᾶν ἔγγραφον τοῦ Ἰδρύματος πρὸς τρίτους.

β) Ἐπιμελεῖται διὰ τὴν σύνταξιν τῶν πρακτικῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

γ) Διεκπεραιώνει τὴν ἀλληλογραφίαν.

δ) Φυλάσσει τὰ ἔγγραφα, τὰ βιβλία (ἐκτὸς τῶν διαχειριστικῶν), τὴν σφραγίδα καὶ τὸ Ἀρχεῖον τοῦ Ἰδρύματος καὶ εὐθύνεται διὰ τὴν καταστροφὴν ἢ τὴν ἀπώλειαν τούτων.

2. Ὁ Γραμματεὺς δύνатаι, ἐφόσον κρίνεται ἠτιολογημένως ἀπαραίτητον ἀπὸ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον (λόγῳ εἰδικῶν συνθηκῶν), νὰ ὑποβοηθεῖται ἀπὸ ὑπάλληλον τοῦ Ἰδρύματος, τὴν εὐθύνην ὅμως διὰ τὰς ἐνεργείας τούτου φέρει πάντοτε ὁ ἴδιος.

3. Τὸν Γραμματέα ὅταν ἀπουσιάζει ἢ κωλύεται ἀναπληρῶνει ἕτερον μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ὀριζόμενον δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ.

Ἄρθρον 8

Ἄρμοδιότητες τοῦ Ταμίου

Ὁ Ταμίας τοῦ Ἰδρύματος ἔχει τὰς κάτωθι ἀρμοδιότητας:

α) Εἰσπράττει πᾶν ἔσοδον τοῦ Ἰδρύματος, ἐκδίδων καὶ ὑπογράφων τὰς σχετικὰς ἠριθμημένας διπλοτύπους ἀποδείξεις.

β) Καταθέτει τὰ ἔσοδα τοῦ Ἰδρύματος εἰς πιστωτικὸν ἴδρυμα ὀριζόμενον ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου. Ἐχει τὴν εὐχέρειαν νὰ παρακρατῇ ἐξ αὐτῶν ποσὸν ἀναγκαῖον διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν ἐκτάκτων καὶ ἐπειγουσῶν δαπανῶν τοῦ Ἰδρύματος, τὸ ὕψος τοῦ ὁποίου καθορίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστου ἔτους.

γ) Ἐνεργεῖ τὰς πληρωμὰς κατόπιν ἐγγράφου ἐντολῆς τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ.

δ) Τηρεῖ καὶ φυλάσσει τὰ διαχειριστικὰ βιβλία τοῦ Ἰδρύματος ὡς καὶ τὰ παραστατικά τῶν δαπανῶν.

ε) Φροντίζει διὰ τὴν ἐγκαιρον κατάρτισιν καὶ ὑποβολὴν εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῶν σχεδίων Προϋπολογισμοῦ, Ἀπολογισμοῦ καὶ Ἰσολογισμοῦ τοῦ Ἰδρύματος.

στ) Τὸν Ταμίαν κωλύμενον ἢ ἀπουσιάζοντα ἀναπληρῶνει ἕτερον μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ὀριζόμενον δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ.

Ἄρθρον 9

Οἰκονομικὴ Διαχείρισις

1. Ἡ Οἰκονομικὴ Διαχείρισις τοῦ Ἰδρύματος περιλαμβάνει ἐτησίαν περίοδον ἀρχομένην 1ην Ἰανουαρίου καὶ λήγουσαν τὴν 31ην Δεκεμβρίου ἐκάστου ἔτους. Κατ' ἐξαίρεσιν ἢ πρώτη διαχειριστικὴ περίοδος ἀρχίζει ἀπὸ τῆς ἡμέρας δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» τοῦ κανονισμοῦ τοῦ Ἰδρύματος καὶ δύνатаι νὰ παραταθῇ καὶ μετὰ τὴν 31ην Δεκεμβρίου τοῦ λήγοντος ἔτους δι' ἓν (1) εἰσέτι ἡμερολογιακὸν ἔτος, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου λαμβανομένης κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίασιν αὐτοῦ.

2. Ἡ Οἰκονομικὴ Διαχείρισις πραγματοποιεῖται ἐπὶ

τῇ βάσει τοῦ προϋπολογισμοῦ ἐσόδων καὶ ἐξόδων τοῦ Ἰδρύματος.

Ἄρθρον 10

Βιβλία καὶ Στοιχεῖα τοῦ Ἰδρύματος

1. Τὸ Ἴδρυμα τηρεῖ ὑποχρεωτικῶς τὰ κάτωθι βιβλία καὶ στοιχεῖα:

α) Βιβλίον πρωτοκόλλου Ἀλληλογραφίας, β) βιβλίον πρακτικῶν συνεδριάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, γ) βιβλίον Ταμείου καὶ λογιστικῆς παρακολούθησεως, εἰς τὸ ὁποῖον καταχωρίζονται κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν καὶ λογιστικὴν πράξιν ἅπαντα τὰ ἔσοδα καὶ ἐξοδα τοῦ Ἰδρύματος τὰ πραγματοποιούμενα κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς χρήσεως, δ) βιβλίον Μητρώου εἰς τὸ ὁποῖον καταχωρίζονται τὰ ὀνόματα τῶν τυχόντων βοηθημάτων ἐκ τοῦ Ἰδρύματος, ε) Στελέχη ἠριθμημένων διπλοτύπων ἀποδείξεων εἰσπράξεως καὶ ἐνταλμάτων πληρωμῆς θεωρημένων ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου.

2. Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων καὶ στοιχείων τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ἀποφασίζει τὴν τήρησιν καὶ ἄλλων βιβλίων καὶ στοιχείων κρινομένων ἀπαραίτητων διὰ τὴν παρακολούθησιν τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας τοῦ Ἰδρύματος καὶ πραγματώσεως τῶν σκοπῶν αὐτοῦ.

Ἄρθρον 11

Τροποποιήσις Κανονισμοῦ

Ὁ παρὼν Κανονισμὸς τοῦ Ἰδρύματος δύνатаι νὰ τροποποιηθῇ ἢ νὰ συμπληρωθῇ κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ ἐγκρίσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου, ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου.

Ἄρθρον 12

Διάλυσις τοῦ Ἰδρύματος

1. Τὸ Ἴδρυμα διαλύεται κατόπιν ὁμοφώνου ἀποφάσεως ἀπάντων τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ὅταν ἐκλείψῃ ὁ σκοπὸς διὰ τὸν ὁποῖον ἔχει συσταθεῖ.

2. Εἰς περιπτώσιν διαλύσεως τοῦ Ἰδρύματος δι' οἰονδήποτε λόγον ἢ περιουσία αὐτοῦ περιέρχεται εἰς τὸ Νομικὸν Πρόσωπον τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου.

Ἄρθρον 13

Ὁ παρὼν Κανονισμὸς ἰσχύει ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως» καὶ τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἄρθρον 14

Κάλυψις δαπάνης

Ἐκ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου, τὸ ὕψος τῆς ὁποίας δὲν δύνатаι νὰ προσδιορισθῇ.

Κιλκίς, 20 Μαρτίου 1998

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΣΥΝΟΔΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΙΣ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ

Πρὸς τὸν Πρεσβύτερον
Γεώργιον Μιχαλόπουλον τοῦ Σπιριδωνος
Κληρικὸν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Γουμενίσσης, Ἀξιουπόλεως καὶ Πολυκάστρου
(καὶ νῦν ἀγνώστου διαμονῆς).

Διὰ τοῦ παρόντος, κοινοποιοῦμέν σοι κατωτέρω τὴν ἐρήμην σου ἐκδοθεῖσαν ὑπ' ἀριθμ. 4/5.2.1998 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ διὰ Πρεσβυτέρους, Διακόνους καὶ Μοναχοὺς Δικαστηρίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, συνωδᾶ τῷ ἄρθρῳ 122, παράγρ. 2 τοῦ Νόμου 5383/1932 "Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καὶ τῆς πρὸ αὐτῶν διαδικασίας", ὡς τοῦτο τίθεται καὶ ἰσχύει συμπληρωθὲν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Ν.Δ. 1714/1942 καὶ κατὰ τὰ σαφῶς ὀριζόμενα ὑπὸ τῆς παρ. 1 τοῦ ἄρθρου 44 τοῦ Νόμου 590/1977 "Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος", ἵνα οὕτω λάβῃς γνῶσιν αὐτῆς καὶ ἀσκῆσῃς κατ' αὐτῆς τὰ κατ' ἄρθροις 126 καὶ 133 τοῦ προειρημένου περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων Νόμου ἔνδικο μέσα τῆς ἀνακοπῆς ἐρημοδικίας καὶ τῆς ἐφέσεως.

Προσεπιδηλοῦμέν σοι ὅτι ἐν περιπτώσει παρελεύσεως ἀπράκτου τῆς ὑπὸ τοῦ Νόμου 5383/1932 καθοριζομένης προθεσμίας, θέλει ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη ἀπόφασις καταστή, συνωδᾶ τῷ ἄρθρῳ 151 Αὐτοῦ, τελεσίδικος, ὀριστική καὶ ἀμετάκλητος.

'Ο Γραμματεὺς τῶν Συνοδικῶν Δικαστηρίων
Ἄρχιμ. Σεραφεῖμ Μεντζελόπουλος

ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΟΝ ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΑΠΟΦΑΣΙΣ 4/1998

Τὸ Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν διὰ Πρεσβυτέρους, Διακόνους καὶ Μοναχοὺς Δικαστήριον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 141ης Συνοδικῆς Περιόδου, συγκείμενον ἐκ τοῦ Προέδρου Αὐτοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κ. ΘΕΟΚΛΗΤΟΥ καὶ ἐκ τῶν τακτικῶν Μελῶν Αὐτοῦ Σεβ. Μητροπολιτῶν α) Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης κ. Ἱεροθέου β) Καρυστίας καὶ Σκύρου κ. Σεραφεῖμ γ) Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ. Μαξίμου καὶ δ) Ἐλευθερουπόλεως κ. Εὐδοκίμου.

Συνελθὸν εἰς συνεδρίαν τῇ 5ῃ Φεβρουαρίου 1988, ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος Πέμπτη καὶ ὥρα 5ῃ ἀπογευματινῇ ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάρῳ, κειμένῳ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐπὶ τῶν ὁδῶν Ἰωάννου Γενναδίου 14 καὶ Ἰασίου 1 καὶ τῇ συνήθει

τῶν Συνεδριῶν Αἰθούσῃ ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τοῦ Γραμματέως Ἄρχιμ. Σεραφεῖμ Μεντζελόπουλου, ἵνα κρίνῃ καὶ δικάσῃ τὸν Πρεσβύτερον Γεώργιον Μιχαλόπουλον τοῦ Σπιριδωνος, κληρικὸν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γουμενίσσης, Ἀξιουπόλεως καὶ Πολυκάστρου, κατηγορούμενον ἐπὶ κωλυματικῇ προσκτῆσει τῆς Ἱερατικῆς ιδιότητος καὶ συγκεκριμένως ὅτι παρὸ τὸ ὅτι ἐνυμφεύθη τὴν 30.3.1981 τὴν δίγαμον Μαρίαν Παπαγιάννη θυγατέρα Παύλου καὶ Φωτεινῆς τέως σύζυγον Ζαχαρίου Κώνστα, διαζευχθεῖσαν αὐτὸν δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 232/1979 διαζευκτηρίου τῆς Ἱ. Μ. Θεσ/νίκης, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 3912/2.2.1994 πιστοποιητικοῦ τοῦ Δημάρχου Θεσ/νίκης, προεχειρίσθη παρὰ τὸ θεῖον καὶ Ἱερὸν Κανονικὸν Δίκαιον τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ εἰδικώτερον τῶν ἹΗ' Ἱεροῦ Κανόνος τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων, Γ' Ἱεροῦ Κανόνος τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ ΚΖ' Ἱεροῦ Κανόνος Μ. Βασιλείου, οἵτινες ἀποκλείουν τὴν προχειρίσιν εἰς τινα Ἱερατικὸν βαθμὸν τῶν λαμβανόντων ὡς σύζυγον χήραν ἢ ἐκβεβλημένην, εἰς πρεσβύτερον τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἐπὶ κανονικῷ ἀδικήματι σαφῶς προβλεπομένῳ καὶ ρητῶς τιμωρομένῳ ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς ὑπερθεν προρρηθέντων θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων, τῆς ὑποθέσεως αὐτοῦ παραπεμφθείσης ἐνώπιον Αὐτοῦ, λόγῳ ἀρμοδιότητος, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1/1997 ἀποφάσεως τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γουμενίσσης, Ἀξιουπόλεως καὶ Πολυκάστρου.

Δικάζον ἐρήμην τοῦ κατηγορουμένου νομίμως κληθέντος δυνάμει τοῦ ἄρθρου 55 τοῦ Ν. 5383/1932 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καὶ τῆς πρὸ Αὐτῶν διαδικασίας» ὡς τίθεται καὶ ἰσχύει κατὰ τὰ σαφῶς ὀριζόμενα ὑπὸ τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 44 τοῦ Νόμου 590/1977 περὶ «Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» διὰ τοῦ περιοδικοῦ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» τῆς 19/1-12-97 καὶ 20/15-12-97 καὶ διὰ τῆς ἡμερησίας ἐφημερίδος τῶν Ἀθηνῶν «ΕΣΤΙΑ» τῆς 2 καὶ 3 Δεκεμβρίου 1997 ὡς ἀγνώστου διαμονῆς καὶ μὴ προσελθόντος καὶ παραστάτος κατὰ τὴν σημερινὴν δικάσιμον.

Διεξεληθὸν καὶ ἐπισταμένως μελετήσαν ἅπαντα τὰ ἐν τῷ φακέλλῳ τῆς δικογραφίας ἐγγραφα καὶ στοιχεῖα.

Λαβὸν ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν εἰσήγησιν τοῦ Δικαστικοῦ Συνέδρου Μέλους Αὐτοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ. Μαξίμου.

Σκεφθὲν κατὰ τοὺς θείους καὶ Ἱεροὺς Κανόνες καὶ τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ κρίσιν ὑπόθεσις εἰσάγεται πρὸς ἐκδίκασιν ἐνώπιον Αὐτοῦ τηρηθεισῶν τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου 5383/

1932 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καὶ τῆς πρὸ αὐτῶν διαδικασίας προβλεπομένων καὶ καθοριζομένων διαδικασιῶν.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἐπισταμένης μελέτης καὶ ἀξιολογήσεως τοῦ συνόλου τῶν στοιχείων τῆς δικογραφίας, τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας περιλαμβανούσης καὶ τὰ στοιχεία τῆς προδικασίας, καὶ ἐκ τῶν ἀναγνωσθέντων ἐγγράφων ἀπεδείχθησαν ὡς πραγματικὰ περιστατικὰ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου καὶ κατ' ἐλευθέραν ἐκτίμησιν, συνωδᾶ τῷ ἄρθρῳ 57 τοῦ Νόμου 5383/1932 «περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καὶ τῆς πρὸ Αὐτῶν διαδικασίας» ἅπαντα τὰ ἐν τῷ κατηγορητηρίῳ ἀναφερόμενα.

Ἐπειδὴ ὁ κατηγορούμενος ἠπειθήσε, καίτοι νομίμως κληθεὶς, ὅπως ἐμφανισθῆ ἐνώπιον Αὐτοῦ καὶ ἀποσιεῖσιν τὴν εἰς βάρος αὐτοῦ κανονικὴν κατηγορίαν, φυγοδικῶν καὶ ὁμολογῶν διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν τὸ βásiμον τῆς ἐνοχῆς αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἀποκειμένου ἐν τῇ δικογραφίᾳ ὑπ' ἀριθμ. 3912/2.2.94 πιστοποιητικοῦ τοῦ Δημάρχου Θεσ/νίκης προκύπτει σαφῶς ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐνυμφεῦθη τὴν 30.3.1981 τὴν Μαρίαν θυγ. Παύλου καὶ Φωτεινῆς Παπαγιάννη, διεζευχθεῖσαν τὸ ἔτος 1979 δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 232/1979 διαζευκτηρίου τῆς Ἰ. Μ. Θεσ/νίκης τὸν Ζαχαρίαν Κώνστα, μεθ' οὗ εἶχεν μάλιστα ἀποκτήσει καὶ τρία τέκνα.

Ἐπειδὴ τὸ παράπτωμα τοῦ κατηγορητηρίου σαφῶς προβλέπεται καὶ ρητῶς τιμωρεῖται ὑπὸ τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων καὶ δὴ ὑπὸ τῶν: «Ὁ χήραν λαβῶν, ἢ ἐκβεβλημένην, ἢ ἐταίραν, ἢ οἰκέτιν, ἢ τῶν ἐπὶ σκηνῆς, οὐ δύναται εἶναι Ἐπίσκοπος, ἢ Πρεσβύτερός, ἢ Διάκονος, ἢ ὅλως τοῦ καταλόγου τοῦ ἱερατικοῦ» (ΙΗ' Ἱεροῦ Κανόνος Ἁγ. Ἀποστόλων),

«Ἐπειδὴ ὁ εὐσεβὴς καὶ φιλόχριστος ἡμῶν βασιλεὺς, τῇ ἀγίᾳ ταύτῃ καὶ Οἰκουμενικῇ προσεφώνησε Συνόδῳ, ὥστε τοὺς ἐν Κλήρῳ καταλεγόμενους, καὶ ἄλλοις τὰ θεῖα διαπορθμεύοντας καθαρὸς ἀποφῆναι καὶ λειτουργοὺς ἀμώμους, καὶ τῆς νοερᾶς τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ θύματος καὶ Ἀρχιερέως θυσίας ἀξίους, ἀνακαθάραι τε τὰ ἐξ ἀθέσμων γάμων τούτοις ἐπιτριβέντα μίση. Πρὸς τούτῳ δέ, τῶν μὲν τῆς Ρωμαίων ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας, τὸν τῆς ἀκριβείας τηρηθῆναι Κανόνας προτιθεμένων. Τῶν δὲ ὑπὸ τῆς θεοφυλάκτου ταύτης καὶ βασιλίδος πόλεως θρόνον, τὸν τῆς φιλανθρωπίας καὶ συμπαθείας εἰς ἐν ἀμφοτέρα μῆξαντες πατρικῶς ὁμοῦ καὶ θεοφιλῶς, ὡς μῆτε τὸ πρᾶον ἐκλυτον, μῆτε στύφον τὸ αὐστηρὸν καταλείψοιμεν, καὶ μάλιστα τοῦ ἐξ ἀγνοίας πώματος εἰς οὐκ ὀλίγον ἀνδρῶν πλῆθος διήκοντος συνορῶμεν, ὥστε, τοὺς μὲν δυσὶ γάμοις περιπαρέντας, καὶ μέχρι τῆς πεντεκαίδεκάτης τοῦ διεληθόντος Ἰανουαρίου μηνὸς τῆς παρελθούσης τετάρτης Ἰνδικτιῶνος, ἔτους ἐξακισχιλιοστοῦ ἑκατοστοῦ ἑννενηκτοστοῦ ἐνάτου, δουλωθέντας τῇ ἀμαρτίᾳ καὶ μὴ ἐκνήψαι ταύτης προελομένους, καθαιρέσει κανονικῇ ὑποβαλεῖν. Τοὺς δὲ τῷ τοιοῦτῳ μὲν τῆς διγαμίας πάθει περιπαρέντας, πρὸ δὲ τῆς ἡμῶν ἐπιγνώσεως τὸ συμφέρον ἐπεγνωκῶς, καὶ τὸ κακὸν ἐξ αὐτῶν περικόψαντας, καὶ πόρρω τὴν ξένην ταύτην καὶ νόθον συμπλοκὴν ἐκδιώξαντας. Ἡ καὶ ὧν αἱ κατὰ δεῦτερον γάμον γυναῖκες ἤδη τετελευτή-

κασιν, εἰ καὶ αὐτοὶ πρὸς ἐπιστροφὴν εἶδον, μεταμαθόντες τὴν σωφροσύνην, καὶ τῶν πρώην αὐτοῖς παρανομηθέντων ταχῶς ἐπιλαθόμενοι, εἴτε Πρεσβύτεροι, εἴτε Διάκονοι ὄντες τυγχάνοιεν τούτους ἔδοξε πεπαύσθαι μὲν πάσης ἱερατικῆς λειτουργίας, ἢτοι ἐνεργείας, ἢ δὴ ἐπὶ ῥητόν τινα χρόνον ἐπιτιμηθέντας. Τῆς δὲ τιμῆς τῆς κατὰ τὴν καθέδραν καὶ στάσιν μετέχειν, ἀρκουμένους τῇ προεδρίᾳ καὶ προσκλαίοντας τῷ Κυρίῳ συγχωρηθῆναι αὐτοῖς τὸ ἐκ τῆς ἀγνοίας ἀνόμημα εὐλογεῖν γὰρ ἕτερον τὸν τὰ οἰκεία τημελεῖν ὀφείλοντα τραύματα, ἀνακόλουθον. Τοὺς δὲ γαμετῆ μὲν μᾶ συναφθέντας, χήρα δὲ ἢ προσληφθεῖσα ἐτύχχανεν ὡσαύτως δὲ καὶ τοὺς μετὰ τὴν χειροτονίαν γάμῳ ἐνὶ παρανόμῳ προσομιλήσαντας, τούτ' ἔστι Πρεσβυτέρους καὶ Διακόνους καὶ Ὑποδιακόνους, ἢ δὴ ἐπὶ βραχύν τινα χρόνον εἰρχθέντας τῆς ἱεράς λειτουργίας καὶ ἐπιτιμηθέντας, αὐθις ἐν τοῖς οἰκείοις ἀποκατασταθῆναι βαθμοῖς μηδαμῶς ἐν ἐτέρῳ μείζονι προκόπτοντας βαθμῶ, προδήλως διαλυθέντος αὐτοῖς τοῦ ἀθέσμου συνοικεσίου. Ταῦτα δὲ ἐπὶ τοῖς καταληφθεῖσι μέχρι τῆς πεντεκαίδεκάτης, ὡς εἰρηται τοῦ Ἰανουαρίου μηνός, τῆς τετάρτης Ἰνδικτιῶνος ἐν τοῖς προδηλωθεῖσι πταίσματι, καὶ μόνον ἱερατικοῖς ἐτυπώσαμεν, ὀρίζοντες ἀπὸ τοῦ παρόντος, καὶ ἀνανοούμενοι τὸν Κανόνα τὸν διαγορεύοντα, τὸν δυσὶ γάμοις συμπλεκέντα μετὰ τὸ βάπτισμα, ἢ παλλακὴν κτησάμενον, «μὴ δύνασθαι εἶναι Ἐπίσκοπον, ἢ Πρεσβύτερον, ἢ Διάκονον, ἢ ὅλως τοῦ καταλόγου τοῦ ἱερατικοῦ. Ὁσαύτως καὶ τὸν χήραν λαβόντα, ἢ ἐκβεβλημένην, ἢ ἐταίραν, ἢ οἰκέτιν ἢ τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, μὴ δύνασθαι εἶναι Ἐπίσκοπον, ἢ Πρεσβύτερον, ἢ Διάκονον, ἢ ὅλως τοῦ καταλόγου τοῦ ἱερατικοῦ» (Γ' Ἱεροῦ Κανόνος τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου).

«Περὶ τοῦ Πρεσβυτέρου τοῦ κατὰ ἄγνοιαν ἀθέσμου γάμῳ περιπαρέντος, ὡρῖσα ἃ ἔχρην, καθέδρας μὲν μετέχειν, τῶν δὲ λοιπῶν ἐνεργειῶν ἀπέχεσθαι. Ἀρκετὸν γὰρ τῷ τοιοῦτῳ ἢ συγγνώμη. Εὐλογεῖν δὲ ἕτερον τὸν τὰ οἰκεία τημελεῖν ὀφείλοντα τραύματα, ἀνακόλουθον. Εὐλογία γὰρ ἀγιασμοῦ μετάδοσις. Ὁ δὲ τοῦτο μὴ ἔχων, διὰ τὸ τῆς ἀγνοίας παράπτωμα, πῶς ἐτέρῳ μεταδώσει; μήτε τοῖνον δημοσίᾳ, μήτε ἰδίᾳ εὐλογεῖτω, μήτε τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ κατανεμέτω ἐτέροις, μήτε τι ἄλλο λειτουργεῖτω, ἀλλά, ἀρκούμενος τῇ προεδρίᾳ, προσκλαίετω ἐτέροις καὶ τῷ Κυρίῳ συγχωρηθῆναι αὐτῷ τὸ ἐκ τῆς ἀγνοίας ἀμάρτημα» (ΚΖ' Ἱεροῦ Κανόνος Μ. Βασιλείου),

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Κηρύσσει ὁμοφώνως τὸν Πρεσβύτερον Γεώργιον Μιχαλόπουλον τοῦ Σπυρίδωνος, κληρικὸν τῆς ἱεράς Μητροπόλεως Γουμένισσης, Ἀξιουπόλεως καὶ Πολυκάστρου ἔνοχον ἐπὶ κωλυματικῇ προσκτῆσει τῆς ἱερατικῆς ἰδιότητος καὶ συγκεκριμένως ὅτι παρὰ τὸ ὅτι ἐνυμφεῦθη τὴν 30.3.1981 τὴν διγαμὸν Μαρίαν Παπαγιάννη θυγατέρα Παύλου καὶ Φωτεινῆς τέως σύζυγον Ζαχαρίου Κώνστα, διεζευχθεῖσαν αὐτὸν δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 232/1979 διαζευκτηρίου τῆς ἱεράς Μητροπόλεως Θεσ/νίκης, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 3912/2.2.1994 πιστοποιητικοῦ τοῦ Δημάρχου Θεσ/νίκης, προεχειρίσθη παρὰ τὸ θεῖον καὶ Ἱερόν Κανονικὸν Δίκαιον τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς τοῦ

Χριστού 'Εκκλησίας και ειδικώτερον τών ΙΗ' 'Ιεροῦ Κανόνος τών 'Αγ. 'Αποστόλων, Γ' 'Ιεροῦ Κανόνος τῆς Στ' Οικουμενικῆς Συνόδου καὶ ΚΖ' 'Ιεροῦ Κανόνος Μ. Βασιλείου, οἵτινες ἀποκλείουν τὴν προχείρισιν εἰς τινὰ 'Ιερατικὸν βαθμὸν τών λαμβανόντων ὡς σύζυγον χήραν ἢ ἐκβεβλημένην, εἰς πρεσβύτερον τῆς 'Ορθοδόξου Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ 'Εκκλησίας, ἥτοι ἀντικανονικὸν ἀδίκημα σαφῶς προβλεπόμενον καὶ ρητῶς τιμωρούμενον ὑπὸ τών ἐν τοῖς ὑπερθεν προρρηθέντων θεῶν καὶ 'Ιερῶν Κανόνων, καὶ παμψηφεί ἐπιβάλλει αὐτῷ τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ τῆς 'Ιερωσύνης ὑπουργήματος, ἀπογυμνοῦν αὐτὸν τέλεον παντός 'Ιερατικοῦ βαθμοῦ καὶ τίτλου, κατάγον αὐτὸν καὶ ἐπαναφέρον εἰς τὴν τών λαϊκῶν τάξιν, καταδικάζον ἅμα εἰς βάρος αὐτοῦ, καὶ ὑπὲρ τοῦ

Τ.Π.Ο.Ε.Κ.Ε. τὴν ἐξ ἑβδομηκοντα χιλιάδων (70.000) δραχμῶν δικαστικὴν δαπάνην.

'Εκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου

† 'Ο Αἰτωλίας καὶ 'Ακαρνανίας ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

ΤΑ ΜΕΛΗ

† 'Ο 'Υδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης ΙΕΡΟΘΕΟΣ

† 'Ο Καρυστίας καὶ Σκύρου ΣΕΡΑΦΕΙΜ

† 'Ο Σερρών καὶ Νιγρίτης ΜΑΞΙΜΟΣ

† 'Ο 'Ελευθερουπόλεως ΕΥΔΟΚΙΜΟΣ

'Ο Γραμματεὺς

'Αρχιμ. Σεραφεῖμ Μεντζελόπουλος

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΙΣ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ

Πρὸς τὸν Πρεσβύτερον
Χαράλαμπον Λαμπρόπουλον τοῦ Νικολάου
Κληρικὸν τῆς 'Ιεράς Μητροπόλεως
Θηβῶν καὶ Λεβαδείας.
(καὶ νῦν ἀγνώστου διαμονῆς).

Διὰ τοῦ παρόντος, κοινοποιούμεν σοι κατωτέρω τὴν ἐρῆμην σου ἐκδοθεῖσαν ὑπ' ἀριθμ. 11/ 8.10.1997 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ διὰ Πρεσβυτέρους, Διακόνους καὶ Μοναχοὺς Δικαστηρίου τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος, συνωδᾶ τῷ ἄρθρῳ 122, παράγρ. 2 τοῦ Νόμου 5383/1932 «Περὶ 'Εκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καὶ τῆς πρὸ αὐτῶν διαδικασίας» ὡς τούτο τίθεται καὶ ἰσχύει συμπληρωθὲν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Ν. Δ. 1714/1942 καὶ κατὰ τὰ σαφῶς ὀριζόμενα ὑπὸ τῆς παρ. 1 τοῦ ἄρθρου 44 τοῦ Νόμου 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος», ἵνα οὕτω λάβῃς γνῶσιν αὐτῆς καὶ ἀσκῆσης κατ' αὐτῆς τὰ κατ' ἄρθροισι 126 καὶ 133 τοῦ προειρημένου περὶ 'Εκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων Νόμου ἐνδικο μέσα τῆς ἀνακοπῆς ἐρημοδικίας καὶ τῆς ἐφέσεως.

Προσεπιδηλούμεν σοι ὅτι ἐν περιπτώσει παρελεύσεως ἀπράκτου τῆς ὑπὸ τοῦ Νόμου 5383/1932 καθοριζομένης προθεσμίας, θέλει ἢ κατωτέρω δημοσιευομένη ἀπόφασις καταστῆ συνωδᾶ τῷ ἄρθρῳ 151 αὐτοῦ τελεσίδικος, ὀριστική καὶ ἀμετάκλητος.

'Ο Γραμματεὺς τῶν Συνοδικῶν Δικαστηρίων

'Αρχιμ. Σεραφεῖμ Μεντζελόπουλος

ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΟΝ ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΑΠΟΦΑΣΙΣ 11/1997

Τὸ Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν διὰ Πρεσβυτέρους, Διακόνους καὶ Μοναχοὺς Δικαστήριον τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος, συγκείμενον ἐκ τοῦ Προέδρου Αὐτοῦ Σεβασμωτάτου Μητροπολίτου Αἰτωλίας καὶ 'Ακαρνανίας κ.

Θεοκλήτου καὶ ἐκ τῶν τακτικῶν Μελῶν Αὐτοῦ Σεβ. Μητροπολιτῶν α) 'Υδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης κ. 'Ιεροθέου β) Καρυστίας καὶ Σκύρου κ. Σεραφεῖμ γ) Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Μαξίμου καὶ δ) 'Ελευθερουπόλεως κ. Εὐδοκίμου. Συνελθόν εἰς Συνεδρίαν τῆ 8ῃ 'Οκτωβρίου 1997 ἡμέρᾳ τῆς ἑβδομάδος Τετάρτη καὶ ὥρα 5ῃ ἀπογευματινῇ ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάρῳ, κειμένῳ ἐν 'Αθήναις καὶ ἐπὶ τῶν ὁδῶν 'Ιωάννου Γενναδίου 14 καὶ 'Ιασίου 1 καὶ τῆ συνήθει τῶν Συνεδριῶν Αἰθούσῃ, ἐπὶ παρουσία καὶ τοῦ Γραμματεῦς 'Αρχιμ. Σεραφεῖμ Μεντζελόπουλου, ἵνα κρίνῃ καὶ δικάσῃ τὸν Πρεσβύτερον Χαράλαμπον Λαμπρόπουλον τοῦ Νικολάου καὶ τῆς Φωτεινῆς, κληρικὸν τῆς 'Ιεράς Μητροπόλεως Θηβῶν καὶ Λεβαδείας, κατηγορούμενον α) ἐπὶ διαγάμια, β) ἐπὶ ἀποκρύψει τοῦ ὡς εἰρηται κωλύματος καὶ ἐξαπατήσῃ τοῦ Σεβ. 'Αρχιεπισκόπου Θυατείρων καὶ Μ. Βρετανίας κ. Γρηγορίου, ὅστις κεχειροτόνηκεν αὐτὸν εἰς διάκονον, κωλυματικὸν ὄντα, καὶ ἐφοδίασεν αὐτὸν διὰ κανονικοῦ ἀπολυτηρίου, βεβαιῶν περὶ τοῦ ἀκωλύτου τῆς 'Ιερωσύνης αὐτοῦ καὶ ἀποκρύψει τοῦ αὐτοῦ κωλύματος καὶ ἐκ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. 'Ιερωνύμου καὶ ἐξαπατήσῃ καὶ Αὐτοῦ, ἵνα τῆ ἐντολῇ Αὐτοῦ προχειρισθῇ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ πρεσβυτέρου, ἀδίκως πράξῃ κατὰ συρροὴν διαπραχθεῖσι, γ) ἐπὶ καταφρονήσῃ τῆς ἐν Καναδᾷ προϊσταμένης 'Εκκλησιαστικῆς 'Αρχῆς, τοῦ Θεοφιλεστάτου 'Επισκόπου Τορόντο κ. Σωτηρίου, δ) ἐπὶ παροχῇ πραγμάτων Αὐτῷ καὶ ἐν τῇ κανονικῇ διαποιμάνσει τοῦ Χριστωνύμου πληρώματος τῆς ἐκεῖθεν 'Ορθοδόξου Καθολικῆς 'Εκκλησίας καὶ ε) ἐπὶ σκανδαλισμῷ τῆς συνειδήσεως τῶν πιστῶν σαφῶς προβλεπομένων καὶ ρητῶς τιμωρουμένων ὑπὸ τῶν θεῶν καὶ 'Ιερῶν Κανονικῶν Διατάξεων καὶ δὴ ὑπὸ τῶν ΙΖ', ΛΘ', ΝΗ' τῶν 'Αγίων 'Αποστόλων, Η', ΙΗ' τῆς Δ' Οἰκουμ. Συνόδου, ΛΔ' τῆς ΣΤ' Οἰκουμ. Συνόδου καὶ ΙΒ' τοῦ Μ. Βασιλείου καὶ ἐιδικώτερον ὅτι τὴν 5ην Αὐγούστου 1988 ἐν τῇ 'Ιερᾷ Σταυροπηγιακῇ Μονῇ τοῦ Τιμίου Προδρόμου - 'Εσσεξ 'Αγγλίας προχειρίσθη εἰς διάκονον τῆς 'Ορθοδόξου Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ 'Εκκλησίας, ὑπὸ τοῦ Σεβ. 'Αρχιεπισκόπου Θυατείρων καὶ

Μ. Βρετανίας κ. Γρηγορίου, ἀποκρύπτων καὶ παραπλανῶν αὐτὸν ὅτι, ὡς ὠμολόγησεν μετὰ ταῦτα εἰς τὸν τότε θεοφιλέστατον καὶ νῦν Σεβ. Μητροπολίτην Τορόντο κ. Σωτήριον, ἦτο δῖγμος καὶ κατὰ τοὺς ἀναφερομένους ἐν τοῖς ὑπερθεν θείου καὶ Ἱεροῦς Κανόνας τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐκωλύετο ὅπως προχειρισθῆ εἰς τινα Ἱερατικὸν βαθμὸν, καὶ ἐν συνεχείᾳ συνεχίζων τὴν παραπλάνησιν τοῦ αὐτοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων κ. Γρηγορίου, ἐφοδιάσθη διὰ κανονικοῦ ἀπολυτηρίου Γράμματος, βεβαιοῦντος περὶ τοῦ δηθεν ἀκωλύτου τῆς Ἱερωσύνης αὐτοῦ καὶ προσελθῶν εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. Ἱερώνυμον, ἀπέκρυψε καὶ αὐθις τὴν κωλυματικὴν αὐτοῦ κανονικὴν κατάστασιν καὶ παραπλανῶν αὐτὸν προχειρίσθη τῇ ἐντολῇ αὐτοῦ εἰς πρεσβύτερον τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τὴν 2-4-1989 ἐν τῷ Καθολικῷ τῆς Ἱερᾶς Κοινοβιακῆς Μονῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου Παλαιᾶς Πεντέλης τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ τότε Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δωδώνης καὶ νῦν Σεβ. Μητροπολίτου Ζακύνθου κ. Χρυσοστόμου καὶ ἀκολούθως διορισθεὶς δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 222/2-4-1989 ἐγγράφου τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. Ἱερωνύμου ὡς προσωρινὸς ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀναλήψεως Λεβαδείας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θηβῶν καὶ Λεβαδείας, ἠτήσατο τὴν 1-9-1989 τὴν ἀπόλυσιν αὐτοῦ ἐκ τῆς ὡς εἴρηται ἐφημεριακῆς αὐτοῦ θέσεως «ἐνεκεν μεταβάσεως αὐτοῦ εἰς Ἀμερικὴν, λόγω βαρείας ἀσθενείας τῆς Πρεσβυτέρας αὐτοῦ». Ἀφίχθεις ὅθεν ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς κανονικῆς δικαιοδοσίας τῆς τότε Ἱερᾶς Ἐπισκοπῆς Τορόντο ἐν Καναδᾷ τῆς Ἀμερικῆς, δίχα τῆς κανονικῆς ἀδείας, συγκαταθέσεως καὶ εὐλογίας τῆς ἀρμοδίας Προϊσταμένης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς τοῦ τότε Θεοφιλεστάτου καὶ νῦν Σεβ. Μητροπολίτου Τορόντο κ. Σωτηρίου ἐπηξε θυσιαστήριον εἰς Τορόντο ἐπαρχίας Ὀντᾶριο Καναδᾷ ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἁγίων Ἀθανασίου, Σπυρίδωνος καὶ Γερασίμου, μετανομασθεὶς εἰς Protopresviteros Father Harry Lambros, δημιουργῶν ἀντικανονικὴν κατάστασιν καὶ παρέχων πράγματα τῇ κανονικῇ Ἐκκλησιαστικῇ Διοικήσει τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τορόντο διὰ τῆς ψευδεπιγράφου ἐνορίας ἦν ἀνίδρυσσε, ὀνομάζων αὐτὴν ὡς «Ἑλληνικὴν Καναδικὴν Κοινοτικὴν Ἐκκλησίαν καὶ Κέντρον Ἐκπαιδεύσεως τῆς Ἀνωτύμου Ἐταιρείας PEEL REGION» καὶ προκαλῶν διὰ τῆς ὅλης αὐτοῦ ὡς ἄνω ἀπαραδέκτου συμπεριφορᾶς τοῦ τὸν σκανδαλισμὸν τῆς συνειδήσεως τῶν πιστῶν, τῆς ὑποθέσεως αὐτοῦ παραπεμφθείσης ἐνώπιον Αὐτοῦ ἐνεκεν ἀρμοδιότητος, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1/1996 ἀποφάσεως τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θηβῶν καὶ Λεβαδείας.

Δικάζον ἐρήμην τοῦ κατηγορουμένου, νομίμως κληθέντος ὡς ἀγνώστου διαμονῆς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 55 τοῦ Νόμου 5383/1932 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καὶ τῆς πρὸ Αὐτῶν διαδικασίας», δις διὰ τοῦ Περιοδικοῦ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» τῆς 1 Ἰουνίου 1997 καὶ 1-15 Ἰουλίου 1997 καὶ τῆς ἡμερησίας Ἐφημερίδος τῶν Ἀθηνῶν

«ΕΣΤΙΑ» τῆς 10 Ἰουνίου 1997 καὶ τῆς 11ης Ἰουνίου 1997 καὶ μὴ προσελθόντος καὶ παραστάντος κατὰ τὴν σημερινὴν δικάσιμον.

Διεξεληθὸν καὶ ἐπισταμένως μελετήσαν ἅπαντα τὰ ἐν τῷ φακέλλῳ τῆς δικογραφίας ἐγγράφα καὶ στοιχεῖα.

Λαβὸν ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν εἰσήγησιν τοῦ Δικαστικοῦ Συνέδρου Μέλους Αὐτοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κ. Εὐδοκίμου.

Σκεφθὲν κατὰ τοὺς θεῖους καὶ Ἱεροῦς Κανόνας καὶ τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ κρίσιν ὑπόθεσις εἰσάγεται πρὸς ἐκδίκασιν ἐνώπιον Αὐτοῦ τηρηθειῶν τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου 5383/1932 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καὶ τῆς πρὸ αὐτῶν διαδικασίας» προβλεπομένων καὶ καθοριζομένων διαδικασιῶν.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἐπισταμένης μελέτης καὶ ἀξιολογήσεως τοῦ συνόλου τῶν στοιχείων τῆς δικογραφίας, τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας περιλαμβανούσης καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς προδικασίας, καὶ ἐκ τῶν ἀναγνωσθέντων ἐγγράφων ἀπεδείχθησαν ὡς πραγματικὰ περιστατικὰ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου καὶ κατ' ἐλευθέραν ἐκτίμησιν, συνωδᾷ τῷ ἄρθρῳ 57 τοῦ Νόμου 5383/1932 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καὶ τῆς πρὸ Αὐτῶν διαδικασίας» ἅπαντα τὰ ἐν τῷ κατηγορητηρίῳ ἀναφερόμενα.

Ἐπειδὴ ὁ κατηγορούμενος ἠπειθήσε, καίτοι νομίμως κληθεὶς, ὅπως ἐμφανισθῆ ἐνώπιον Αὐτοῦ καὶ ἀποσείσῃ τὰς εἰς βάρος αὐτοῦ κανονικὰς κατηγορίας, φυγοδικῶν καὶ ὁμολογῶν διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν τὸ βάσιμον τῆς ἐνοχῆς αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ τὰ παραπτώματα τοῦ κατηγορητηρίου σαφῶς προβλέπονται καὶ ρητῶς τιμωροῦνται ὑπὸ τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων καὶ δὴ ὑπὸ τῶν «Ὁ δυσι γάμοις συμπλακεὶς μετὰ τὸ βάπτισμα, ἢ παλλακὴν κτησάμενος, οὐ δύναται εἶναι Ἐπίσκοπος, ἢ Πρεσβύτερος, ἢ Διάκονος, ἢ ὅλος τοῦ καταλόγου τοῦ Ἱερατικοῦ» (ΙΖ' Ἁγίων Ἀποστόλων). «Οἱ Πρεσβύτεροι, καὶ Διάκονοι, ἄνευ γνώμης τοῦ Ἐπισκόπου μὴδὲν ἐπιτελείτωσαν. Αὐτὸς γάρ ἐστιν ὁ πεπιστευμένος τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου, καὶ τὸν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν αὐτῶν λόγον ἀπαιτηθσόμενος» (ΛΘ' Ἁγ. Ἀποστόλων).

«Ἐπίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος ἀμελῶν τοῦ Κλήρου, ἢ τοῦ λαοῦ, καὶ μὴ παιδεύων αὐτοὺς τὴν εὐσέβειαν, ἀφοριζέσθω· ἐπιμένων δὲ τῇ ἀμελείᾳ καὶ ραθυμίᾳ, καθαιρείσθω» (ΝΗ' Ἁγ. Ἀποστόλων).

«Οἱ Κληρικοὶ τῶν πτωχείων καὶ μοναστηρίων καὶ μαρτυρίων, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐκάστη πόλει Ἐπισκόπων, κατὰ τὴν τῶν ἁγίων Πατέρων παράδοσιν, διαμενέτωσαν, καὶ μὴ κατὰ αὐθάδειαν ἀφηνιάτωσαν τοῦ ἰδίου Ἐπισκόπου. Οἱ δὲ τολμῶντες ἀνατρέπειν τὴν τοιαύτην διατύπωσιν, καθ' οἷον δήποτε τρόπον, καὶ μὴ ὑποτασσόμενοι τῷ ἰδίῳ Ἐπισκόπῳ, εἰ μὲν εἴεν Κληρικοί, τοῖς τῶν Κανόνων ὑποκείσθωσαν ἐπιτιμίαις, εἰ δὲ μονάζοντες ἢ λαϊκοί, ἔστωσαν ἀκοινωνητοί» (Η' τῆς Δ' Οἴκουμ. Συνόδου).

«Τὸ τῆς συνωμοσίας, ἢ φατρίας ἐγκλημα, καὶ παρὰ τῶν ἔξω νόμων πάντη κεκώλυται, πολλῶν δὴ μάλλον ἐν τῇ

τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία τοῦτο γίνεσθαι ἀπαγορεύειν προσήκει. Εἴ τινες τοίνυν Κληρικοί, ἢ Μονάζοντες εὐρεθεῖεν, ἢ συνομνύμενοι, ἢ φατριάζοντες, ἢ κατασκευαὸς τυρεύοντες Ἐπισκόποις ἢ Συγκληρικοῖς, ἐκπιπέτωσαν πάντη τοῦ οἰκείου βαθμοῦ» (IH' τῆς Δ' Οἰκουμ. Συνόδου).

«Καὶ τοῦτο δὲ τοῦ ἱερατικοῦ Κανόνος σαφῶς διαγορεύοντος, ὡς τὸ τῆς συνωμοσίας, ἢ φατρίας ἐγκλημα καὶ παρὰ τῶν ἐξω νόμων πάντη κεκώλυται, πολλῶ δὲ μᾶλλον ἐν τῇ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ τοῦτο γίνεσθαι ἀπαγορεύειν προσήκει. Καὶ ἡμεῖς παραφυλάττειν σπουδάζομεν, ὥστε εἴ τινες Κληρικοί, ἢ Μοναχοὶ εὐρεθεῖεν, ἢ συνομνύμενοι ἢ φατριάζοντες, ἢ κατασκευαὸς τυρεύοντες Ἐπισκόπων ἢ συγκληρικῶν, ἐκπιπέτωσαν πάντη τοῦ οἰκείου βαθμοῦ» (ΛΔ' τῆς ΣΤ' Οἰκουμ. Συνόδου).

«Τοὺς διγάμους παντελῶς ὁ Κανὼν τῆς ὑπηρεσίας ἀπέκλεισε» (IB' Ἰεροῦ Κανόνος τοῦ Μεγ. Βασιλείου),

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

κηρύσσει ὁμοφώνως τὸν Πρεσβύτερον Χαράλαμπον Λαμπρόπουλον τοῦ Νικολάου καὶ τῆς Φωτεινῆς, κληρικὸν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θηβῶν καὶ Λεβαδείας ἔνοχον: α) ἐπὶ διγαμία, β) ἐπὶ ἀποκρύψει τοῦ ὡς εἰρηται κωλύματος καὶ ἐξαπατήσει τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων καὶ Μ. Βρετανίας κ. Γρηγορίου, ὅστις κεχειροτόνηκεν αὐτὸν ὡς διάκονον, κωλυματικὸν ὄντα, καὶ ἐφοδίασεν αὐτὸν διὰ κανονικοῦ ἀπολυτηρίου, βεβαιῶν περὶ τοῦ ἀκωλύτου τῆς Ἱερωσύνης αὐτοῦ καὶ ἀποκρύψει τοῦ αὐτοῦ κωλύματος καὶ ἐκ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. Ἱερωνύμου καὶ ἐξαπατήσει καὶ Αὐτοῦ ἵνα τῇ ἐντολῇ Αὐτοῦ προχειρισθῇ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ πρεσβυτέρου, ἀδίκως πράξει κατὰ συρροὴν διαπραχθεῖσι, γ) ἐπὶ καταφρονήσει τῆς ἐν Καναδᾷ προϊσταμένης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Τορόντο κ. Σωτηρίου, δ) ἐπὶ παροχῇ πραγμάτων Αὐτῷ καὶ ἐν τῇ κανονικῇ διαπομπάνσει τοῦ Χριστιανύμου πληρώματος τῆς ἐκεῖθεν Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ε) ἐπὶ σκανδαλισμῷ τῆς συνειδήσεως τῶν πιστῶν, σαφῶς προβλεπομένοις καὶ ρητῶς τιμωρουμένοις ὑπὸ τῶν θείων καὶ Ἱερῶν Κανονικῶν Διατάξεων καὶ δι' ὑπὸ τῶν ΙΖ', ΛΘ', ΝΗ' τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Η', ΙΗ' τῆς Δ' Οἰκουμ. Συνόδου, ΛΔ' τῆς ΣΤ' Οἰκουμ. Συνόδου καὶ ΙΒ' τοῦ Μ. Βασιλείου καὶ εἰδικώτερον ὅτι τὴν 5ην Αὐγούστου 1988 ἐν τῇ Ἱερᾷ Σταυροπηγιακῇ Μονῇ τοῦ Τιμίου Προδρόμου - Ἔσσεξ Ἀγγλίας προχειρίσθη εἰς διάκονον τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων καὶ Μ. Βρετανίας κ. Γρηγορίου, ἀποκρύπτων καὶ παραπλανῶν αὐτὸν ὅτι, ὡς ὠμολόγησεν μετὰ ταῦτα εἰς τὸν τότε Θεοφιλέστατον καὶ νῦν Σεβ. Μητροπολίτην Τορόντο κ. Σωτήριον, ἦτο δίγαμος καὶ κατὰ τοὺς ἀναφερομένους ἐν τοῖς ὑπερθεν θείους καὶ Ἱεροῦς Κανόνας τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐκωλύετο ὅπως προχειρισθῇ εἰς τινὰ Ἱερατικὸν βαθμὸν, καὶ ἐν συνεχείᾳ συνεχίζων τὴν παραπλάνησιν τοῦ αὐτοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων κ. Γρηγορίου, ἐφωδιάσθη διὰ κανονικοῦ ἀπολυτηρίου Γράμματος, βεβαιούντος περὶ τοῦ δῆθεν ἀκωλύτου τῆς Ἱερω-

σύνης αὐτοῦ καὶ προσελθὼν εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. Ἱερωνύμον, ἀπέκρυψε καὶ αὐθις τὴν κωλυματικὴν αὐτοῦ κανονικὴν κατάστασιν καὶ παραπλανῶν αὐτὸν προχειρίσθη τῇ ἐντολῇ αὐτοῦ εἰς πρεσβύτερον τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τὴν 2-4-1989 ἐν τῷ Καθολικῷ τῆς Ἱερᾶς Κοινοβιακῆς Μονῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου Παλαιᾶς Πεντέλης τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ τότε Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δωδώνης καὶ νῦν Σεβ. Μητροπολίτου Ζακύνθου κ. Χρυσοστόμου καὶ ἀκολούθως διορισθεὶς δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 222/2-4-1989 ἐγγράφου τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. Ἱερωνύμου ὡς προσωρινὸς ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀναλήψεως Λεβαδείας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θηβῶν καὶ Λεβαδείας, ἤτήσατο τὴν 1-9-1989 τὴν ἀπόλυσιν αὐτοῦ ἐκ τῆς ὡς εἰρηται ἐφημερικῆς αὐτοῦ θέσεως «ἐνεκεν μεταβάσεως αὐτοῦ εἰς Ἀμερικὴν, λόγῳ βαρείας ἀσθενείας τῆς Πρεσβυτέρας αὐτοῦ». Ἀφίχθεις ὅθεν ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς κανονικῆς δικαιοδοσίας τῆς τότε Ἱερᾶς Ἐπισκοπῆς Τορόντο ἐν Καναδᾷ τῆς Ἀμερικῆς, δίχα τῆς κανονικῆς ἀδείας, συγκαταθέσεως καὶ εὐλογίας τῆς ἀρμοδίας Προϊσταμένης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς τοῦ τότε Θεοφιλεστάτου καὶ νῦν Σεβ. Μητροπολίτου Τορόντο κ. Σωτηρίου ἐπηξε θυσιαστήριον εἰς Τορόντο ἐπαρχίας ὄνταριο Καναδᾷ ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἁγίων Ἀθανασίου, Σπυρίδωνος καὶ Γερασίμου, μετονομασθεὶς εἰς Protopresviteros Father Harry Lambros, δημιουργῶν ἀντικανονικὴν κατάστασιν καὶ παρέχων πράγματα τῇ κανονικῇ Ἐκκλησιαστικῇ Διοικήσει τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τορόντο διὰ τῆς ψευδεπιγράφου ἐνορίας ἦν ἀνίδρυσε, ὀνομάζων αὐτὴν ὡς «Ἑλληνικὴν Καναδικὴν Κοινοτικὴν Ἐκκλησίαν καὶ Κέντρον Ἐκπαιδεύσεως τῆς Ἀνωτύμου Ἐταιρείας PEEL REGION», προκαλῶν διὰ τῆς ὅλης αὐτοῦ ὡς ἀνω ἀπαράδεκτου συμπεριφορᾶς του τὸν σκανδαλισμὸν τῆς συνειδήσεως τῶν πιστῶν, καὶ παμπηφεὶ ἐπιβάλλει αὐτῷ τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως ἐκ τοῦ ὕψηλου τῆς Ἱερωσύνης ὑπουργήματος ἀπογυμνοῦν αὐτὸν τέλεον παντὸς Ἱερατικοῦ βαθμοῦ καὶ τίτλου, κατάγον αὐτὸν καὶ ἐπαναφέρων εἰς τὴν τῶν λαϊκῶν τάξιν, καταδικάζον ἅμα εἰς βάρους αὐτοῦ καὶ ὑπὲρ τοῦ Τ.Π.Ο.Ε.Κ.Ε. τὴν ἐξ ἐβδομήκοντα χιλιάδων (70.000) δραχμῶν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη αὐθημερὸν
Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΟΥ
ΣΥΝΟΔΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

† Ὁ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ
ΤΑ ΜΕΛΗ

† Ὁ Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης ΙΕΡΟΘΕΟΣ

† Ὁ Καρυστίας καὶ Σκύρου ΣΕΡΑΦΕΙΜ

† Ὁ Σερρών καὶ Νιγρίτης ΜΑΞΙΜΟΣ

† Ὁ Ἐλευθερουπόλεως ΕΥΔΟΚΙΜΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

Ἀρχιμ. Σεραφεῖμ Μεντζελόπουλος

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

'Αρχιεπισκοπή 'Αθηνών

'Εχοντες υπ' όψει τας διατάξεις των άρθρων 37, πργρ. 2 και 67 του Ν. 590/1977, «Περί Καταστατικού Χάρτου τής 'Εκκλησίας τής 'Ελλάδος», ως και τας διατάξεις των άρθρων 33 και 34 του υπ' αριθ. 2/1969 Κανονισμού «Περί Ιερών Ναών, 'Ενοριών και 'Εφημερίων», προκειμένου, ίνα προβώμεν εις ανακήρυξιν ύποψηφίου προς πλήρωσιν κενής θέσεως τακτικού 'Εφημερίου εν τῷ 'Ιερῷ Ναῷ

Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Χαλανδρίου καλούμεν τούς βουλομένους, ίνα καταλάβωσιν τήν 'Εφημεριακήν ταύτην θέσιν και έχοντας τὰ υπό του άρθρου 34/1α του αυτού ως άνω Κανονισμού προβλεπόμενα κανονικά και νόμιμα προσόντα, όπως εντός μηνός από τής δημοσιεύσεως τής παρούσης υποβάλλωσιν ήμίν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διά τὰ περαιτέρω.

'Εν 'Αθήναις τῇ 8ῃ 'Απριλίου 1998

Ὁ 'Αρχιεπίσκοπος
'Εντολή Αὐτοῦ
Ὁ Πρωτοσύγκελλος
† Ὁ Μαραθῶνος ΜΕΛΙΤΩΝ

'Ιερά Μητρόπολις Μονεμβασίας και Σπάρτης

'Εχοντες υπ' όψει τας διατάξεις του άρθρου 38 παρ. 2 του Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικού Χάρτου τής 'Εκκλησίας τής 'Ελλάδος» και των άρθρων 33 - 37 του υπ' αριθ. 2/1969 Κανονισμού τής 'Ιεράς Συνόδου «Περί Ιερών Ναών, 'Ενοριών και 'Εφημερίων», προκειμένου να πληρώσωμεν τήν κενήν οργανικήν θέσιν τακτικού έφημερίου του 'Ιερού Ναού

'Αγίου Νικολάου Κοκκινόρραχης καλούμεν τούς βουλομένους και έχοντας τὰ κανονικά και νόμιμα προσόντα, όπως εντός μηνός από τής δημοσιεύσεως τής παρούσης υποβάλλωσιν ήμίν τὰ απαιτούμενα δικαιολογητικά διά τήν κατάληψιν των άνωτέρω κενών θέσεων.

'Εν Σπάρτη τῇ 31ῃ Μαρτίου 1998

† Ὁ Μονεμβασίας και Σπάρτης ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ

'Ιερά Μητρόπολις Καστορίας

Κενής ούσης τής θέσεως δευτέρου 'Ιεροκήρυκος τής καθ' ήμῶς 'Ιεράς Μητροπόλεως και προκειμένου να προβώμεν εις τήν πλήρωσιν αὐτῆς, συμφώνως τῷ Ν. 817/1978, καλούμεν τούς βουλομένους και έχοντας τὰ νόμιμα προσόντα, όπως εντός (20) εικοσαήμερου από τής δημοσιεύσεως τής παρούσης εις τὸ Περιοδικόν ΕΚΚΛΗΣΙΑ, υποβάλλωσιν ήμίν τὰ απαιτούμενα δικαιολογητικά, μετά σχετικής αίτησεως, διά τὰ περαιτέρω.

'Εν Καστορία τῇ 1ῃ 'Απριλίου 1998

† Ὁ Καστορίας ΣΕΡΑΦΕΙΜ

'Ιερά Μητρόπολις Νέας Σμύρνης

'Εχοντες υπ' όψει τας διατάξεις του άρθρου 38 παρ. 2 του Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικού Χάρτου τής 'Εκκλησίας τής 'Ελλάδος» και των άρθρων 33 - 37 του υπ' αριθ. 2/1969 Κανονισμού τής 'Ιεράς Συνόδου «Περί Ιερών Ναών, 'Ενοριών και 'Εφημερίων», προκειμένου να πληρώσωμεν τὰς κενὰς οργανικὰς θέσεις τακτικῶν έφημερίων των 'Ιερών Ναών

1) 'Αγ. 'Αλεξάνδρου Π. Φαλήρου, 2) 'Αγ. 'Αναργύρων Ν. Σμύρνης, 3) 'Αγ. Γεωργίου 'Αργυρουπόλεως, 4) 'Αγ. Γεωργίου Βουλαγαμένης, 5) 'Αγ. Κων/νου και 'Ελένης Γλυφάδας, 6) 'Αγ. Νεκταρίου Πανοράμα-

τος Βούλας, 7) 'Αγ. Νικολάου Γλυφάδας, 8) 'Αγ. Παύλου - 'Αγ. Δημητρίου 'Ανω Γλυφάδας, 9) 'Αγ. Τριάδος 'Αργυρουπόλεως, 10) Μεταμορφώσεως Καλαμακίου, 11) Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης 'Αλίμου

καλούμεν τούς βουλομένους και έχοντας τὰ κανονικά και νόμιμα προσόντα, όπως εντός μηνός από τής δημοσιεύσεως τής παρούσης υποβάλλωσιν ήμίν τὰ απαιτούμενα δικαιολογητικά διά τήν κατάληψιν των άνωτέρω κενών θέσεων.

'Εν Ν. Σμύρνη τῇ 2ῃ 'Απριλίου 1998

† Ὁ Ν. Σμύρνης ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΣ

'Ι. Μητρόπολις Καισαριανῆς, Βύρωνος και 'Υμηττού

'Εχοντες υπ' όψει τας διατάξεις του άρθρου 38 παρ. 2 του Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικού Χάρτου τής 'Εκκλησίας τής 'Ελλάδος» και των άρθρων 33 - 37 του υπ' αριθ. 2/1969 Κανονισμού τής 'Ιεράς Συνόδου «Περί Ιερών Ναών, 'Ενοριών και 'Εφημερίων», προκειμένου να πληρώσωμεν τήν κενήν οργανικήν θέσιν τακτικού έφημερίου του 'Ιερού Ναού

Κοιμήσεως Θεοτόκου Καισαριανῆς καλούμεν τούς βουλομένους και έχοντας τὰ κανονικά και νόμιμα προσόντα, όπως εντός μηνός από τής δημοσιεύσεως τής παρούσης υποβάλλωσιν ήμίν τὰ απαιτούμενα δικαιολογητικά διά τήν κατάληψιν τής άνωτέρω κενής θέσεως.

'Εν Καισαριανῇ τῇ 7ῃ 'Απριλίου 1998

† Ὁ Καισαριανῆς, Βύρωνος και 'Υμηττού ΓΕΩΡΓΙΟΣ

'Ιερά Μητρόπολις 'Αρτης

'Εχοντες υπ' όψει τας διατάξεις του άρθρου 38 παρ. 2 του Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικού Χάρτου τής 'Εκκλησίας τής 'Ελλάδος» και των άρθρων 33 - 37 του υπ' αριθ. 2/1969 Κανονισμού τής 'Ιεράς Συνόδου «Περί Ιερών Ναών, 'Ενοριών και 'Εφημερίων», προκειμένου να πληρώσωμεν τήν κενήν οργανικήν θέσιν τακτικού έφημερίου του 'Ιερού Ναού

Κοιμήσεως Θεοτόκου Παλαιοχωρίου 'Ανω 'Αθαμανίου καλούμεν τούς βουλομένους και έχοντας τὰ κανονικά και νόμιμα προσόντα, όπως εντός μηνός από τής δημοσιεύσεως τής παρούσης υποβάλλωσιν ήμίν τὰ απαιτούμενα δικαιολογητικά διά τήν κατάληψιν τής άνωτέρω κενής θέσεως.

'Εν 'Αρτη τῇ 7ῃ 'Απριλίου 1998

† Ὁ 'Αρτης ΙΓΝΑΤΙΟΣ

'Ιερά Μητρόπολις Ζιχνών και Νευροκοπίου

'Εχοντες υπ' όψει τας διατάξεις του άρθρου 38 παρ. 2 του Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικού Χάρτου τής 'Εκκλησίας τής 'Ελλάδος» και των άρθρων 33 - 37 του υπ' αριθ. 2/1969 Κανονισμού τής 'Ιεράς Συνόδου «Περί Ιερών Ναών, 'Ενοριών και 'Εφημερίων», προκειμένου να πληρώσωμεν τήν κενήν οργανικήν θέσιν τακτικού έφημερίου του 'Ιερού Ναού

Κοιμήσεως Θεοτόκου Λευκοθέας καλούμεν τούς βουλομένους και έχοντας τὰ κανονικά και νόμιμα προσόντα, όπως εντός μηνός από τής δημοσιεύσεως τής παρούσης υποβάλλωσιν ήμίν τὰ απαιτούμενα δικαιολογητικά διά τήν κατάληψιν τής άνωτέρω κενής θέσεως.

'Εν Ν. Ζίχνη τῇ 14ῃ 'Απριλίου 1998

† Ὁ Ζιχνών και Νευροκοπίου ΣΠΥΡΙΔΩΝ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΕΣΤΗΡΙΟΥ

Τὴν Παρασκευὴν, 10ην Ἀπριλίου 1998, εἰς τοὺς ἤχους τῶν τυπογραφικῶν μηχανῶν, αἱ ὁποῖαι ἐχρησιμοποιοῦντο διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ –ἐπὶ τοῦ πεστηρίου εὐρισκομένου– παρόντος πασχαλινοῦ τεύχους τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία» προσετέθησαν καὶ ἀνemiχθησαν αἱ πένθιμοι κωδωνοκρουσῖαι τῶν Ἱερῶν Ναῶν, αἱ ὁποῖαι ἐν τῇ νεφοσκεπεῖ ἑαρινῇ ἀτμοσφαίρᾳ μετέδιδον τὸ ἄγγελμα τῆς πρὸς Κύριον ἐκδημίας τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Σεραφεῖμ, ὁ Ὅποιος ἐπὶ ἓνα καὶ ἥμισυ μῆνα ἐπάλαισεν ἠρωϊκῶς πρὸς τὸν ἐπ' Αὐτοῦ κυριολεκτικῶς ρίπτοντα τὴν ἑαυτοῦ σκιάν θάνατον.

Μετὰ τῶν ἤχων τοῦ ἐκτυπούντος τὸ παρὸν τεύχος Τυπογραφείου τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας» ἀνemiχθησαν ὡσαύτως οἱ ἀντίλαλοι τῶν ὕμνων καὶ προσευχῶν τῶν Τρισαγίων, τὰ ὁποῖα πρὸς ἀνάπαυσιν τῆς ψυχῆς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κυροῦ Σεραφεῖμ ἐψάλησαν τόσον ἐν τῷ παρακειμένῳ περιβόλῳ τοῦ στεγάζοντος τὰς ὑπηρεσίας τῆς Ἱ. Συνόδου Κτηρίου, ἔνθα ἐπ' ὀλίγον ἐγένετο στάθμευσις τοῦ σεπτοῦ σκηνώματος τοῦ ἐξ ἡμῶν μεταστάντος κατὰ τὴν μεταφορὰν τοῦ εἰς τὸν Ἱ. Καθεδρικὸν Ναὸν Ἀθηνῶν πρὸς ἔκθεσιν εἰς λαϊκὸν προσκύνημα, ὅσον καὶ ἐν τῷ Καθολικῷ τῆς ὡσαύτως παρακειμένης Ἱ. Μονῆς Πετροῦ, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐψάλη Τρισάγιον ὑπὸ τῶν Μελῶν τῆς Δ. Ἱ. Συνόδου, προεδρευομένης ὑπὸ τοῦ Τοποτηρητοῦ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Θρόνου Σεβ. Μητροπολίτου Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου.

Εὐχόμενοι ὅπως ὁ Κύριος τάξῃ τὴν ψυχὴν τοῦ ἐκλιπόντος ἐπιφανοῦς Ἀρχιεπισκόπου ἐν σκηναῖς δικαίων, ἐπιφυλασσόμεθα ὅπως ἀφιερῶσωμεν ὀλόκληρον τὸ προσεχὲς τεύχος τῆς «Ἐκκλησίας» εἰς τὰ ἀφορῶντα τόσον εἰς τὸν βίον καὶ τὴν πρὸς Κύριον ἐκδημίαν τοῦ ἀειμνήστου Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅσον καὶ εἰς τὰς πρὸς αὐτὸν συναρτωμένας σχετικὰς ἐκδηλώσεις (λαϊκὸν προσκύνημα, κηδεῖαν, ἐπικηδεῖους λόγους, συλλυπητήρια, ἐπισημάνσεις τοῦ Τύπου κ.τ.λ.).

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 10ῇ Ἀπριλίου 1998

Ε.Δ.Θ.

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΙΩ. ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 - 115 21 ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. καὶ Fax 72.18.308

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

- † Ὁ Μεσσηνίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, Τοποτηρητῆς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.
- † Ὁ Δράμας ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
- † Ὁ Πατρῶν ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
- † Ὁ Γόρτυνος ΘΕΟΦΙΛΟΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ὁμότ. Καθηγ. ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Ἀρχων Διδάσκαλος τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Μ.Χ.Ε.
Τακτικὸν Μέλος τῆς «Εὐρωπαϊκῆς Ἀκαδημίας
τῶν Ἐπιστημῶν καὶ τῶν Τεχνῶν»

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας
Ἰασίου 1, 11521 Ἀθῆναι, Τηλ. 7210.734
Προϊστάμενος Σωκράτης Μαυρογόνατος

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μητροπ. Μεσσηνίας Χρυσοστόμου, Τοποτηρητοῦ Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, Πασχαλινὴ Ἐγκύκλιος.

Οἶκου. Πατριάρχου Βαρθολομαίου, Πατριαρχικὴ Ἀπόδειξις ἐπὶ τῷ Ἁγίῳ Πάσχα.

Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου, Ἁγίου Ὄρου καὶ Πολιτισμός.

Ἀρχιεπ. Αὐστραλίας Στυλιανοῦ, Ἡ 8ῃ Κληρικολαϊκῇ Συνέλευση τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας (Εἰσήγησις).

Χρήστου Βασιλόπουλου, Ἡ θρησκευτικὴ ἀγωγή τῶν νέων κατὰ τὸν ἱερὸν Φῶτιον.

Ι. Μ. Χατζηφῶτη, Ἀγιορειτικὸ Ἀγιόλογιο Ἁγιοι, Ὁσιομάρτυρες καὶ Ὁμολογητὲς διαλάμψαντες στὸ Ἀγιώνυμον Ὄρος Ἄθως.

Ἰωάννη Β. Τσάγκα, Ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ στὸ παιδί καὶ στὸν ἔφηβο καὶ ἡ διδασκαλικὴ πράξις.

Παρατηρήσεις καὶ Σχόλια.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Βιβλιοκρισίαι.

Πράξεις συστάσεως Ἐκκλησιαστικῶν Ἰδρυμάτων.

Ἀποφάσεις Συνοδικοῦ Δικαστηρίου.

Παράρτημα.